

Mục Lục

Hình bìa: Hè về phượng nở (VNNS)

- 02 Thư tòa soạn
- 03 Thông báo của Gia Đình QCC-VNCH/ HL
- 04 Thông báo của chùa Vạn Hạnh
- 05 Thời sự
- 08 Bình luận
- 10 Bản tin đặc biệt
- 15 Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng
- 21 Tin Hòa Lan
- 23 Tin Thế Giới
- 25 Tin Việt Nam
- 27 Truyền thông xã hội dân sự
- 28 Phỏng vấn thuyền nhân (Lam Ngo)
- 29 Phỏng vấn ông Trần Văn Thắng
- 34 Chuyện tình buồn (Trần Hoàng Yến)
- 36 Truyện ngắn “người họa sĩ giang hồ” (Topa)
- 43 “nặng tóc” (Trang Đài)
- 46 khoa học & đời sống (ks. Trần Tấn Hồng Đức)
- 48 Trang sức khỏe (Bs. Nguyễn Y Đức)
- 50 Vui cười (sưu tầm)
- 51 Đố vui “sukoku”
- 52 Thư cùng độc giả
- 53 Danh sách độc giả đóng tiền báo
- 54 Nhạc: Nguyễn Quyết Thắng

7h0

- Trangđài "phượng cuối" (09)
- Phan Quỳnh Như "nắng xưa" (20)
- Triệu Nguyễn "Phượng Vĩ" (22)
- Huỳnh Minh Nhật "mưa khóc tình xưa" (24)
- Hoài Tâm Niệm "sắc hè" (33)
- Trần Hoàng Yến
 - "lời thì thầm của lá" (35)
 - "quê cha" (49)

Việt Nam Nguyệt San

Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL

Vietnam Magazine

Tijdschrift van Vietnamese

Vluchtelingen in Nederland

Website: www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS

Kroeten 9

4871 JT Etten-Leur Nederland

Email: info@congdonghoalan.com

Telefoon: +31 (0)6.38544847

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64

t.n.v. AVVN

Chủ nhiệm: Nguyễn Hữu Phước

Chủ bút: Nguyễn Đắc Trung

Thủ Quỹ: Nguyễn Khai Trí

Kỹ thuật: Bạch mai

Phát hành: Hans Smeekens

Với sự cộng tác của

Bạch Mai, Đinh Ngọc Hiền, Đặng An, Đỗ Văn Bùi, Hoài Tâm Niệm, Vành Khuyên, Lê Quang Kế, Miên Thụy, Lãng Du, Ngô Thụy Chương, Nguyễn Đắc Trung, Trần Hữu Sơn, Nguyễn Quyết Thắng, Ông Năm Chuột, Tam Hợp, Tiểu Yên Tử, Thái Tăng An, Trúc Hà, TyNa, Trần Quốc Hiền, Nguyễn Lê Hồng Hưng, Nguyễn Hoàn Nguyên, Nguyễn Hiền, Võ Đức Tiến, Thảo De Wit, Trang Đài Nguyễn, Ý Nga, Topa, Lê Lãng Du, Trần Tấn Hồng Đức, Tuyết Lê, Hans Smeekens, Anh Quang, Trần Hoàng Yến, San Hàn.

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Thư Toà Soạn

Kính thưa quý đồng hương,

Nạn dịch Corona Vũ Hán vẫn tiếp tục hoành hành trên khắp thế giới, cho đến nay đã gây tử vong trên 3 triệu rưỡi người.

Tại Hoà-Lan, tình hình dịch bệnh đang có chiều hướng giảm sút sau khi chính phủ đã có những biện pháp hữu hiệu ngăn ngừa sự lây lan và tiêm ngừa dịch bệnh. Mặc dầu cuộc sống chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng người dân có thể dễ thở hơn một chút sau khi lệnh giới nghiêm được bãi bỏ, các hàng quán được mở cửa theo giờ quy định, các cửa hàng có thể mở cửa trở lại như trước,...

Ngược lại, tình trạng dịch bệnh tại Việt Nam đang dần tăng cao trong khi số lượng người được tiêm chủng vaccin coi như không đáng kể vì nhà cầm quyền cộng sản chậm trễ trong việc đặt mua thuốc chủng ngừa. Điều này đang là một mối lo lớn cho người dân, nhất là tình trạng y tế ở Việt Nam không thể so sánh như các nước tân tiến Tây phương.

Mặc dầu trong mùa dịch bệnh như vậy, nhà cầm quyền cộng sản đã quyết "hoàn thành mục tiêu theo kế hoạch", không ngần ngại bỏ ra cả 3.700 tỷ đồng, tương đương 200 triệu Mỹ Kim để tổ chức bầu cử cho quốc hội khóa 15 và hội đồng nhân dân các cấp trong ngày 23-5-2021. Sau cuộc bầu cử, ông Vương Đình Huệ, chủ tịch quốc hội đã "hồ hởi phấn khởi" tuyên bố: "Số cử tri đi bầu đạt 99,57% , cao hơn cả cuộc bầu cử 5 năm trước".

Thật ra, người dân Việt Nam đã quá rõ trò hề "đảng cử dân bầu" dưới chế độ cộng sản. Hầu hết ứng cử viên đều là đảng viên cộng sản và được "Mặt Trận Tổ Quốc" thông qua. Tuy nhiên, muốn tô vẽ cho màn kịch "Dân Chủ", nhà cầm quyền cộng sản cũng dựng nên một vài vai diễn "Tự ứng cử". Năm nay lúc đầu có 20 người tự ứng cử, nhưng sau đó bị loại chỉ còn 9 người vào vòng chung kết và trong số này hầu hết cũng là viên chức nhà nước. Trong số các người tự ứng cử bị loại có 2 trường hợp nổi bật: ông Lê Trọng Hùng ở Hà-Nội và ông Trần Quốc Khánh ở Ninh Bình bị bắt vì tội: "Làm, tàng trữ, phát tán tài liệu tuyên truyền chống phá nhà nước theo điều 117 luật hình sự".

Đối với người dân thì sao? Nhà cầm quyền cộng sản tuyên bố bầu cử là "nghĩa vụ" của nhân dân, họ dùng loa phóng thanh hô hào khắp phố, mang "hòm phiếu" đến tận nhà thương để vận động bệnh nhân bỏ phiếu, hoặc đến tận nhà người dân để ép buộc bỏ phiếu... tuy nhiên qua các trang mạng xã hội, chúng ta được biết tâm tư thực sự của người dân qua khẩu hiệu "Không biết, Không bầu", nếu buộc phải bỏ phiếu thì gạch chéo hết là xong.

Vào ngày 30-4-2021, một du học sinh tại Úc đã dẫm đạp cò vàng và dùng những lời tục tĩu để thóa mạ trong khi xé cờ. Hành động này đã bị Cộng Đồng tại Úc và người Việt khắp nơi trên thế giới lên án. Hiện nay Cộng Đồng tại Úc đang yêu cầu nhà cầm quyền tháo dỡ thẻ di trú của thanh niên này và trục xuất về nước. Sống dưới một xã hội chuyên bóp méo lịch sử và suy đồi văn hoá, người cộng sản đã sản sinh ra những con người đầy lòng căm thù, u mê và vẫn không thay đổi thói quen hung hãn, bất chấp luật pháp khi đang sống trong thế giới văn minh.

Demand Cancellation of Visas For Publicly Desecrating Vietnamese Yellow Flag in Australia

YCA.NZ started this petition to Minister for Immigration, Citizenship, Migrant Services and Multicultural Affairs The Hon Alex Hawke MP

Sign Petition to Demand Cancellation of Visas of those involved in Publicly Desecrating Vietnamese Yellow Freedom Flag in Australia

9,859 have signed. Let's get to 10,000!

Tham Le signed 2 minutes ago

Nguyen Tran signed 3 minutes ago

Find names

Last names

First names

Email

Yes! Tell me if this petition wins, and how I can help other relevant petitions.

No, I do not want to hear about this petition's progress or other relevant petitions.

Do not display my name and comment on this petition.

We process your information in accordance with our

Xin thông báo cùng quý vị tờ báo Việt Nam Nguyệt San sẽ không phát hành tháng 7&8 vào mùa hè. Bài vở đóng góp cho số 323 tháng 9/2021 xin gửi về địa chỉ e-mail: dtnguyen@quicknet.nl hạn chót nộp bài ngày 12-9-2021, chủ đề về "Cha, Mẹ" trong mùa lễ Vu Lan.

Kính chúc quý vị được hưởng một mùa hè đầy nắng ấm và hạnh phúc.

Nguyễn Đắc Trung
Chủ Bút Việt Nam Nguyệt San

DANH-DŨ TÔ-QUỐC TRÁCH-NHIỆM

GIA-ĐÌNH QUÂN-CÁN-CHÍNH VIỆT-NAM CỘNG-HÒA TẠI HÒA-LAN

FVVN : Banknr 4861397

IBAN. NL 20 INGB 0004861397 – FVVN – Denbosch

Quý niên trưởng, chiến hữu cùng quý đồng hương ân nhân kính mến,
Ngày qua tháng lại, thời gian thoáng nhanh như bóng câu qua cửa, mới đó mà cơn đại dịch Vũ Hán đã hơn một năm tàn phá thế giới làm thiệt mạng hàng triệu sinh linh, mọi sinh hoạt xã hội đều ngưng đọng.

Riêng cộng đồng tỵ nạn của chúng ta, ngày quốc hận 30/4 âm thầm trôi qua, ngày Quân Lực 19/6 lại về trong hoàn cảnh còn giới hạn các tự do sinh hoạt nên không thể tổ chức được !

Hoa Kỳ hàng năm có ngày Memorial Day để tưởng niệm, vinh danh các chiến sĩ anh hùng vị quốc vong thân...

Trong vị trí của những người lính VNCH còn được sống sót sau cuộc chiến mãi mãi ghi nhớ công ơn của đồng đội đã hy sinh bỏ mình trên chiến trận để chúng ta được sống, trong hoàn cảnh này chúng tôi kêu gọi quý vị với niềm tin tôn giáo hãy nguyện cầu cho anh linh tất cả anh hùng vị quốc vong thân trong cuộc chiến bảo vệ tổ quốc được siêu thoát về cõi an lành.

Gần hai năm qua do đại dịch nên sinh hoạt các hội đoàn đều bị ngưng trệ, GĐQCCVNCH /HL cũng không ngoại lệ, tuy nhiên năm 2020 qua bức thư kêu gọi, quý vị đã tận tâm hỗ trợ nên công tác giúp đỡ anh em TPBVNCH vẫn tiến hành đều đặn mang lại niềm an ủi cho cuộc sống vốn nhiều khốn khó của các anh.

Bây giờ đã là tháng 6, không biết tương lai có được tổ chức bữa cơm gây quỹ như các năm trước, do đó qua thư này xin được mạn phép kêu gọi từ tâm của quý ân nhân tiếp tục hỗ trợ công tác giúp đỡ anh em TPBVNCH có thêm được chút an ủi vào những ngày ngắn ngủi còn lại...

Nhân đây chúng tôi xin báo trong tháng qua đã nhận được qua bank 250€ của ông bà Võ Hồng Vâng, HP Nguyen 50€, NT Huynh 20€, bà LT Tôn Nữ 5€/ tháng và 50€ tiền mặt của ông bà Đồng Mai (do chị Dạ Lan trao).

Chân thành cảm ơn toàn thể quý vị, kính chúc quý vị luôn vui khỏe an khang.

Thân kính,

BCH GĐQCCVNCH-HL

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT ÂU CHÂU
Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan
Sumatraweg 350, 1335 JM Almere Buiten, tel. 036-5257067
Website: <http://www.vanhanhpagode.nl>

Hòa Lan, ngày 2 tháng 1 năm 2021

Thông Báo
Ấn hành Kỷ Yếu Chùa Vạn Hạnh

Nam Mô A Di Đà Phật

Khi rời bỏ quê hương lên đường tìm tự do, người Phật tử Việt Nam đã phải bỏ lại tất cả nơi quê nhà, hành trang mang theo vồn vẹn một niềm tin nơi Đấng Bổn Sư Thích Ca. Tại vùng đất Hòa Lan lạnh giá, khởi đầu từ việc cùng nhau tụng đọc kinh dưới sự hướng dẫn của quý thầy từ Pháp, Đức, tiến đến thành lập Niệm Phật Đường Niệm Phật tại thị xã Hoorn, một thời gian sau mua một trang trại tại Nederhorst-den-Berg và biến cải nơi đây thành một ngôi chùa trang nghiêm ấm cúng. Sau đó, bằng chính sức lực và tài lực của mình, những người con Phật tại Hòa Lan một lần nữa chung vai góp sức xây dựng một ngôi chùa mang sắc thái Việt Nam là ngôi chùa Vạn Hạnh ngày nay tại thị xã Almere.

40 năm nhìn lại, Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan có thể tự hào đã đóng góp cho việc hình thành và phát triển Phật giáo tại Vương quốc Hòa Lan này.

Để ghi dấu kỷ niệm quý báu của cuộc hành trình dài đã qua, Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan sẽ **ấn hành Kỷ Yếu 40 năm Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan và kỷ niệm 10 năm chùa Vạn Hạnh mới tại Almere.**

Kỷ Yếu sẽ phát hành trong dịp Đại lễ Phật Đản 2022.

Hội kêu gọi quý đồng hương, quý đạo hữu, thân hữu, văn hữu đóng góp bài vở, văn, thơ, hình ảnh cho kỷ yếu này. Bài vở, hình ảnh xin gửi về địa chỉ email: ngothuychuong@gmail.com trước ngày /11/2021.

Nam Mô Hoan Hỷ Tạng Bồ Tát Ma Ha Tát

T/M Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan

Tổng Thư Ký,

Ngô Thụy Chương

Việt Nam lại diễn trò bầu cử giả danh dân chủ

•Hiếu Chân - Người Việt
•23/05/2021

Lãnh đạo Việt Nam đi bỏ phiếu nhưng chưa giữ đúng quy định giãn cách 2m

Vào Chủ Nhật, 23 Tháng Năm, toàn dân Việt Nam, trừ trẻ em dưới 18 tuổi, lại phải sắm vai “cử tri” trong vở tuồng bầu cử vừa vô duyên, vô ích, tốn kém thời gian, công sức và tiền bạc mà mục đích chính chỉ là dựng lên các tổ chức bù nhìn, các con dấu cao su gọi là “quốc hội,” “hội đồng nhân dân” nhằm hợp thức hóa sự lãnh đạo độc quyền, độc tài của đảng Cộng Sản Việt Nam.

Trò hề “đảng cử, dân bầu” này diễn đi diễn lại đã nhiều năm nay, đã quá nhàm chán, nhưng tại sao đảng CSVN không hủy bỏ nó hoặc thay bằng một phương thức mị dân khác hấp dẫn hơn?

Theo danh sách của Hội Đồng Bầu Cử Quốc Gia, cuộc bầu cử Quốc Hội ngày 23 Tháng Năm có 868 ứng cử viên cho 500 ghế đại biểu Quốc Hội tại 184 đơn vị bầu cử. Theo Hiến Pháp và theo lẽ thường (common sense), 500 đại biểu Quốc Hội sắp được bầu lên này có trách nhiệm chọn ra những người đảm nhiệm các chức vụ lãnh đạo nhà nước như chủ tịch nước, thủ tướng chính phủ, chủ tịch quốc hội và phê chuẩn những người được cử làm bộ trưởng, thành lập một chính phủ mới có nhiệm kỳ năm năm 2021-2025...

Ấy thế nhưng, từ Tháng Hai, sau những cuộc đấu đá nội bộ quyết liệt, đại hội đảng CSVN lần thứ 13 đã xếp người ngồi vào những chiếc ghế lãnh đạo đó và toàn dân đều đã biết cả: ông Nguyễn

Xuân Phúc làm chủ tịch nước, ông Phạm Minh Chính làm thủ tướng chính phủ, và ông Vương Đình Huệ làm chủ tịch quốc hội.

Kỳ họp cuối cùng của Quốc Hội khóa 14 hồi đầu Tháng Tư đã “hợp thức hóa” việc sắp xếp ghế lãnh đạo của đại hội đảng CSVN và cũng đã “bầu” ra các bộ trưởng của chính phủ mới, gần hai tháng trước khi cuộc bầu cử Quốc Hội khóa 15 được tổ chức.

Trò “sinh con rồi mới sinh cha,” lập chính phủ và bầu chủ tịch Quốc Hội trước khi bầu đại biểu Quốc Hội là chuyện chỉ có ở xứ Việt Nam Cộng Sản, chưa từng thấy ở đâu, kể cả ở các nước độc tài đảng trị tương cận với Việt Nam như Trung Quốc hoặc Bắc Hàn.

Khi chính phủ mới, nhiệm kỳ 2021-2025 đã được lập theo chỉ thị của đảng CSVN, các lãnh đạo đã yên vị thì còn bầu cử Quốc Hội để làm gì? Hầu như tất cả các quan sát viên chính trị quốc tế đều không thấy ý nghĩa của cuộc bầu cử rất tốn kém và phản dân chủ này. Ngay đến một cựu thành viên Quốc Hội Cambodia, bà Mu Sochua, ủy viên điều hành ASEAN Parliamentarians for Human Rights, cũng viết bài trên báo The Diplomat, đánh giá cuộc bầu cử sắp tới ở Việt Nam là “một cử chỉ vô ích,” “chỉ để đóng dấu cho sự độc quyền quyền lực chính trị của đảng CSVN.”

Vô ích nhưng rất tốn kém. Chi phí cho cuộc bầu cử lần này dự tính vào khoảng 1,500 tỷ đồng (\$65 triệu), bằng 40% mức dự toán mà các tỉnh thành đề ra, và nhiều hơn 56 tỷ đồng so với chi phí bầu cử năm 2016; tất nhiên là chi từ ngân sách nhà nước, tức là từ tiền đóng thuế của người dân và doanh nghiệp. Cũng như mọi khoản chi phí công ở Việt Nam, con số 1,500 tỷ đồng chỉ là dự toán trong sổ sách của chính phủ, số tiền thực chi có thể tăng lên gấp đôi hoặc nhiều hơn nữa và được hợp thức hóa về kế toán dưới dạng các khoản chi khác.

Ông Trần Bang, một nhà hoạt động trong nước, viết trên mạng: “Tẩy chay bầu cử giả là tiết kiệm gần 3,700 tỷ đồng thuế!” Trong hoàn cảnh cả nước Việt Nam đang chật vật chống dịch COVID-19, nhiều nơi bị phong tỏa, không có tiền mua vaccine ngừa dịch, Hà Nội phải tính bài “xã hội

hóa” – tức là buộc người dân phải trả tiền chích vaccine – thì việc đổ tiền tổ chức màn trình diễn bầu cử vô ích như vậy là một hành động phung phí không thể chấp nhận được.

Dù vậy, đảng CSVN vẫn tổ chức bầu cử vì đây là chiêu trò có hiệu quả nhất để trình diễn một thể chế dân chủ giả hiệu, “*dân chủ gấp vạn lần tư bản*” như các quan chức chóp bu của chế độ vẫn thường rêu rao. Ai cũng biết, dân chủ là chế độ chính trị trong đó quyền lực quản trị quốc gia thuộc về người dân, bằng lá phiếu của mình cử tri bầu người đại diện cho mình vào guồng máy điều hành đất nước trong các cuộc bầu cử tự do, công bằng và minh bạch, không bị đe dọa hoặc đàn áp. Nhưng trong chế độ độc tài đảng trị không bao giờ có những cuộc bầu cử như vậy. Mọi chức vụ hành chính từ phường xã đến trung ương đều do đảng sắp xếp, chỉ định, bảo đảm đa số vị trí điều hành đều phải thuộc về các đảng viên và người do đảng “*cơ cấu*,” Quốc Hội cũng vậy, đúng ra phải gọi là “*đảng hội*” vì nó do đảng Cộng Sản sắp đặt và chỉ thực hiện ý muốn của đảng.

Bản chất phản dân chủ của cuộc bầu cử giả hiệu thể hiện từ đầu đến cuối quy trình bầu cử. Trong cuộc bầu cử lần này, Hà Nội đề ra mục tiêu “*phần đầu*” đạt số đại biểu là người ngoài đảng từ 25 đến 50 đại biểu, tương đương từ 5% đến 10% cơ cấu; đảng viên phải chiếm từ 90% đến 95% tổng số đại biểu và 10% đại biểu trẻ tuổi, tức 50 người dưới 40 tuổi.

Ngay cái chuyện “*cơ cấu*” này đã là một trò hề không giống ai. Trong các cuộc bầu cử tự do và công bằng thì mọi cử tri có đủ điều kiện đều có quyền tham gia ứng cử, trúng cử hay không là tùy vào lựa chọn của cử tri. Để đạt mục tiêu phần đầu nói trên, đảng CSVN đặt ra rất nhiều rào cản, ưu ái cho những người được đảng chỉ định ứng cử và thẳng tay loại bỏ những công dân tự ra ứng cử bằng những lý do rất vu vơ.

Trong kỳ bầu cử khóa 15 này, số người tự ứng cử là 76, qua ba vòng “*hiệp thương*” – từ tổ dân phố đến mặt trận tổ quốc tỉnh thành – chỉ còn chín người lọt vào danh sách ứng cử viên; 67 người bị loại vì những sự đánh giá vô lý, chủ quan, phản khoa học, chẳng hạn như “*công dân có ‘hạnh kiểm kém,’ thậm chí bị vu là ‘thế lực thù địch núp bóng nhà đấu tranh dân chủ*” như bình

luận của báo Nhân Dân. Trong chín người “*tự ứng cử*” cũng đã có đến sáu đảng viên Cộng Sản.

Đã thế, hội đồng bầu cử còn sử dụng nhiều thủ đoạn tinh vi để loại bỏ những người mà họ không chấp nhận như ghép những người tự ứng cử, những ứng cử viên “*lót đường*” vào cùng danh sách với những “*quan chức nổi tiếng*” để họ dễ bị gạch tên hơn.

Một ví dụ là trường hợp ứng cử viên Lương Thế Huy – một nhà hoạt động cho quyền của người đồng giới, lưỡng tính, chuyển giới và liên giới (LGBTI), người công khai đồng tính đầu tiên tự ứng cử vào Quốc Hội – được coi là một ứng cử viên sáng giá của giới trẻ trong nước.

Anh Lương Thế Huy 33 tuổi, từng học cao học luật tại đại học UCLA ở Mỹ, hiện là viện trưởng Viện Nghiên Cứu Xã Hội, Kinh Tế và Môi Trường (iSEE). Nhưng cửa thắng của anh Huy rất hẹp vì anh bị đưa vào cùng danh sách bầu cử với ba

ứng cử viên mạnh là bộ trưởng Bộ Giáo Dục, chủ tịch Agribank – ngân hàng quốc doanh lớn nhất Việt Nam, và ủy viên thường trực Ủy Ban Tư Pháp Quốc Hội.

Vài hôm nay lại có thông tin trường trung học phổ thông Quang Trung, Hà Đông, Hà Nội – nơi anh Huy ứng cử

– đã bắt buộc học sinh chia sẻ trên mạng xã hội bài “*tẩy chay*” ứng cử viên tự ứng cử Lương Thế Huy, sau đó chụp màn hình để báo cáo là đã thực hiện, theo tin từ Facebook Lâm Nguyễn ở trong nước!

Khâu kiểm phiếu được thực hiện trong vòng bí mật, không có sự giám sát của truyền thông, đại diện cử tri và đại diện ứng cử viên cũng là nơi những người tổ chức bầu cử thực hiện các thủ đoạn gian lận theo chỉ thị của cấp trên để bảo đảm ứng cử viên trúng cử là những người đã được đảng chọn lựa từ trước.

Toàn bộ quy trình bầu cử này rõ ràng là gian lận, hoàn toàn không thể chấp nhận được nhưng vẫn được đảng CSVN tổ chức mỗi năm năm một lần, bốn cũ soạn lại, vì họ không còn phương cách nào khác để chứng tỏ rằng chính quyền của họ là “*hợp pháp*,” là “*chính danh*,” là “*được người dân bầu lên*,” cũng như Quốc Hội của họ là “*cơ quan quyền lực cao nhất*” trong khi thực chất quốc hội

chỉ là bù nhìn rơm và quy trình bầu cử chỉ là một canh bạc bịp.

Quan sát cuộc bầu cử năm nay, dễ dàng nhận ra thêm một đặc điểm là sự lo sợ của nhà cầm quyền Cộng Sản đối với người dân. Trong các cuộc bầu cử trước, đã từng có chuyện cử tri bị tru dập, bị làm khó dễ nếu không đi bỏ phiếu; nhưng lần này, chính quyền đã mạnh tay xử phạt ngay trước khi cuộc bầu cử diễn ra. Lần đầu tiên, đảng CSVN đã mạnh tay đàn áp những người dân dám mon men đến gần ngưỡng cửa “*ứng cử viên*,” hai người tự ứng cử là Trần Quốc Khánh ở Ninh Bình và Lê Trọng Hùng ở Hà Nội đã bị bắt giam và truy tố ngay sau khi nộp hồ sơ ghi danh ứng cử Quốc Hội Họ bị buộc “*tội làm, tàng trữ, phát tán hoặc tuyên truyền thông tin, tài liệu, vật phẩm nhằm chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam*” theo Điều 117 Bộ Luật Hình Sự – một điều luật hết sức mơ hồ và phi lý chỉ nhằm bịt miệng và giam hãm những ai có tiếng nói ngược với tuyên truyền của đảng CSVN, theo tin từ báo Tuổi Trẻ.

Cách đây khoảng hai tháng, khi đảng CSVN bắt đầu tuyên truyền bầu cử, một người đàn ông ở Hà Nội, ông Nguyễn Huy Hùng, đã bị phạt 7.5 triệu đồng (\$325) chỉ vì đăng bình luận trong một nhóm “*chat*” Zalo: “*Bầu hay không bầu thì có khác gì nhau đâu các bác? Người ta sắp xếp hết rồi...*” Ông Hùng bị phạt vì “*vi phạm quy định tại Điều 5 Nghị Định số 72/2013/NĐ-CP ngày 15 Tháng Bảy, 2013, của chính phủ về quản lý, cung cấp, sử dụng dịch vụ Internet và thông tin trên mạng,*” cũng theo thông tin từ báo Tuổi Trẻ.

Trong khi đó, guồng máy tuyên truyền của đảng CSVN chạy hết công suất để ra sức quảng cáo cho cuộc bầu cử giả hiệu này theo chỉ đạo của Ban Tuyên Giáo Trung Ương: “*Bầu cử là một định chế quan trọng của dân chủ, nền tảng hợp pháp để hình thành các chức danh, cơ quan lãnh đạo của các tổ chức thành viên hệ thống chính trị.*”

Lợi dụng sự độc quyền mạng viễn thông trong nước, chính quyền đã tung hàng trăm triệu tin nhắn rác (spam) vào máy điện thoại của cử tri,

kêu gọi họ “*Sáng suốt lựa chọn những người tiêu biểu về đức, tài, xứng đáng đại diện cho ý chí, nguyện vọng và quyền làm chủ của nhân dân bầu vào Quốc Hội khóa 15 và Hội Đồng Nhân Dân các cấp nhiệm kỳ 2021-2026!*” mà nhật báo Người Việt hôm 19 Tháng Năm đã phản ảnh. Đồng thời, qua guồng máy tuyên truyền, đảng CSVN cũng không ngừng lên án “*thế lực thù địch và một số tổ chức, cá nhân thiếu thiện chí ra sức tổ chức rất nhiều hoạt động, phương thức rất tinh vi, thâm độc nhằm phá hoại, gây trở ngại và xuyên tạc tính chất dân chủ của cuộc bầu cử*” như một bài bình luận trên báo Nhân Dân.

Trong thời đại thông tin toàn cầu, phương thức tổ chức bầu cử giả hiệu để quét lớp sơn dân chủ lên cơ thể của chế độ độc tài đã không còn lừa bịp được người dân ở trong nước và cộng đồng quốc tế ở bên ngoài; nhiều người đã lên mạng kêu gọi “*tẩy chay*” bầu cử giả hiệu, hoặc công khai nói rõ sẽ “*không tham gia trò chơi dân chủ*” do đảng CSVN sắp đặt. Những người Cộng Sản cầm quyền ở Hà Nội biết rõ như vậy nên càng ra sức trấn áp những tiếng nói bất đồng của người dân. Nhưng đáng tiếc cho họ là càng đàn áp thì bản chất phản dân chủ của chế độ đảng trị càng

phơi bày ra dưới ánh mặt trời. Việt Nam đã bị các tổ chức dân chủ xếp vào cuối bảng Chỉ Số Dân Chủ ở Châu Á – chỉ trước Afghanistan, Trung Quốc, Lào và Bắc Hàn.

Chỉ cách đây vài tháng, nhiều người dân Việt Nam đã nô nức theo dõi rất sát và bình luận

rất sôi nổi về cuộc bầu cử tổng thống Hoa Kỳ giữa ông Donald Trump và ông Joe Biden dù chỉ với tư cách “*quan sát viên*” không có quyền bỏ phiếu và cũng chẳng có tác động gì tới cuộc bầu cử ở đất nước bên kia đại dương.

Hiện tượng đó nói lên rằng, cũng như mọi con người trên hành tinh, người dân Việt Nam cũng khao khát dân chủ, tự do, cũng mong được sử dụng lá phiếu để chọn ra người lãnh đạo mà mình tín nhiệm. Thế nhưng, khát vọng đó sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực chừng nào mà Việt Nam vẫn còn trong sự cai trị của đảng Cộng Sản – một thế lực hắc ám chỉ sống bằng dối trá và lừa bịp mà cuộc bầu cử sắp diễn ra là một minh chứng. ●

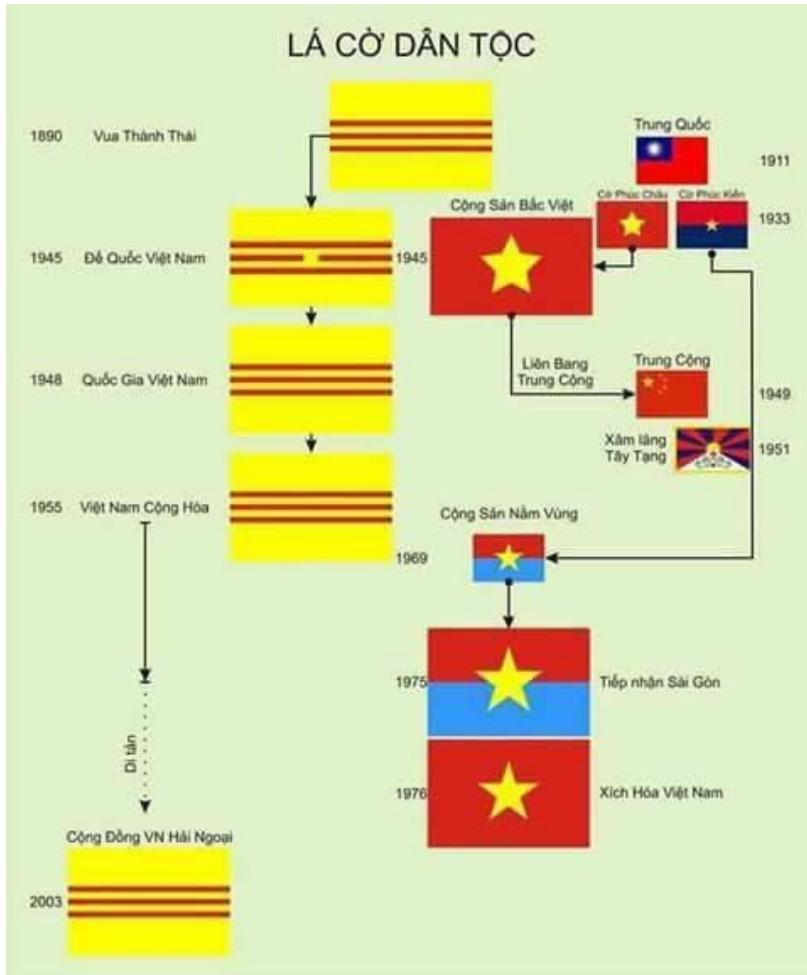

Bình luận

Trả Cờ Vàng về đúng vị trí của Cờ Vàng

Kể bạn nghe, tôi lớn lên cũng đã có một thời mỗi sáng thứ Hai nghiêm trang đứng chào cờ - lá cờ đỏ sao vàng thắm đẫm tình yêu thương của tôi, lá cờ của tổ quốc tôi. Và, một thời đã từng rất tự hào hát bài quốc ca “...*đường vinh quang xây xác quân thù...*”

Nếu không có ngày tôi phải rời khỏi quê hương thì có lẽ tôi cũng như bạn, vẫn yêu lá cờ đỏ sao vàng, vẫn “*bác Hồ là vị cha già của dân tộc*”, vẫn “*yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa*” - nghĩa là yêu nước là yêu đảng (VN chỉ có 1 Đảng nên cũng dễ hiểu là đảng cộng sản), có lẽ tôi cũng sẽ bị rối bù trong mớ bòng bong không có logic đó...

Tôi may mắn. Tôi ra đi. Tôi đọc được nhiều thông tin bằng 2 ngôn ngữ để đối chiếu, so sánh và nhận xét.

Bạn ạ, nếu bạn chịu khó tìm hiểu về lịch sử VN thì sẽ không khó khăn biết được màu vàng là màu cao quý nhất và đã từng là sắc phục của vua chúa trong thế kỷ thứ 12, dưới triều đại nhà Lý của nước Đại Việt. Mãi đến thời vua Bảo Đại của thế kỷ thứ 20 long bào của vị hoàng đế này cũng là loại gấm màu vàng. Thế cho nên sau này khi VN có quốc kỳ, màu vàng được dùng làm màu chủ đạo thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Hồi nhỏ tôi được bà Ngoại cắt nghĩa 3 sọc đỏ trên lá cờ Vàng tượng trưng cho 3 miền Bắc Trung Nam vốn đã bị thực dân Pháp

cắt chia để trị. Trên lá cờ này 3 miền được gom về một quốc gia - thông điệp “*ba miền là một nhà*” - đoàn kết lại để chống trả thoát ách đô hộ của thực dân Pháp. Ngày đó nhỏ quá, tôi có hiểu gì đâu! Bà còn kể ngày xưa hễ đang đi xe đạp hay đang có đôi gánh trên vai, nhưng khi đi ngang chỗ đang chào quốc kỳ thì tức khắc ai cũng phải xuống xe, hoặc để đôi gánh xuống, đứng nghiêm trang chào cờ, xong thì mới lên đường tiếp tục làm việc. Ngoại tôi bán bút, mực, giấy, sách ở trường chúng tôi học nên bà luôn chê thế hệ sau này không có biết trân trọng lá quốc kỳ (lúc này là cờ đỏ sao vàng)...

Nhìn vào lịch sử cận đại thì cờ Vàng 3 sọc đỏ đã được dùng trong 2 triều đại chống Pháp của vua Thành Thái (1890) và vua Duy Tân (1920). Ngày 02.06.1948, chính phủ lâm thời quốc gia VN dưới quyền lãnh đạo của Thủ Tướng Nguyễn Văn Xuân lá cờ Vàng đã được chính thức công nhận là lá quốc kỳ VN cho đến năm 1975.

Bạn có biết tại sao đa số người Việt có số tuổi 70+ đã từng phục vụ dưới chế độ VNCH và đã định cư tại các quốc gia tư bản như Úc, Mỹ, Canada bằng con đường vượt biên hay đi bằng diện HO đều hầu như mang ơn lá cờ Vàng này không?

Chính vì đứng dưới lá cờ Vàng này mà (ở Úc) thế hệ cha chú của chúng tôi lãnh được tiền trợ cấp của đất nước này với tư cách là cựu quân nhân, giống y như những người lính Úc, không hơn không kém. Với khoảng tiền này, các chú, các bác cũng có một cuộc sống khá vừa vặn khi tuổi già sức yếu. Với số tiền trợ cấp này chính phủ Úc Châu đã công nhận lính Úc là đồng minh với những người lính

VN thời VNCH. Đó là tôi nói đến khía cạnh thiết thực mà lá cờ Vàng đã ảnh hưởng đến thể hệ cha chú của chúng tôi.

Cũng dưới lá cờ Vàng biết bao người cha, chú khác được thoát khỏi chế độ độc tài độc đảng (cộng sản VN) bằng con đường HO (Humanitarian Operation), họ đã được Mỹ “bốc” đi và mang theo cả gia đình của họ - một cuộc đời ngoạm mục mà sau năm 1989 là không người VN nào mà không thêm thường.

Thử hỏi xem lá cờ Vàng có còn sức mạnh hay không? Và tại sao sau 46 năm CS đã toàn trị VN vẫn khiếp sợ cờ Vàng? Vẫn gieo vào lòng những đứa trẻ non choẹt sự căm thù cờ Vàng. Sự dạy dỗ cho lòng căm thù này chỉ có thể lý giải rằng là do tâm lý khiếp sợ mà ra. Họ phải chặn đứng ngay con đường tìm ra sự thật bằng lòng căm thù.

Có lẽ nhiều người cũng biết lá cờ Tsar trắng xanh đỏ của Nga Sô có từ năm 1705 đã bị cộng sản Nga triệt dập năm 1918, để thay thế bằng một màu cờ máu cộng sản đỏ thắm. Đến khi khối CS tại Nga sụp đổ thì lá cờ Tsar trắng xanh đỏ được khôi phục lại năm 1991 - 1993.

Sau 75 năm sự thật về lá cờ “gốc” Tsar của Nga vẫn đã được trở về đúng vị trí của lịch sử.

Thử hỏi tại sao cộng sản VN không khiếp sợ một ngày lá cờ Vàng cũng sẽ được khôi phục và trở về đúng vị trí lịch sử của nó?

Từ khi vụ việc tên trẻ con nọ nhục mạ và dẫm đạp lên lá cờ Vàng, tôi nhận thấy không chỉ có những người sống ở hải ngoại bất bình và nổi giận với hành động này, mà rất nhiều người trẻ sống tại VN cũng cùng chung tiếng nói phản đối và cùng hiệp ký thỉnh nguyện thư yêu cầu chính phủ Úc trục xuất kẻ ấy về nước.

Qua vụ này tôi có cơ hội thấy rõ vị trí trang trọng của cờ Vàng trong lòng rất nhiều người, nhất là những ai quan tâm và hiểu được nguồn gốc máu đỏ da vàng trên lá cờ Vàng thân thương.

Uyên Di 18.05.2021

Thơ

Trangđài Glassey-Trầnnguyễn

phượng cuối

Trangđài Glassey-Trầnnguyễn

Viết cho Đặc San Lớp 9₁,

Trường Trung Cấp Gò Công, 1988-1989

một làn gió hiu hiu thổi nhẹ
làm phượng hồng lại phải lià cây
như tôi phải xa rời lớp cũ
để hồn mang nặng nỗi đau này

mới hôm nao trồng trường giục giã
cùng bên nhau, sánh bước vào trường
miệt mài bên từng trang sách nhỏ
những kỳ thi bát ngát tình thương

để hôm nay bỗng ngời nhớ lại
ô kìa, năm học sắp qua rồi!
từng giờ học bỗng trở nên lặng lẽ
một nỗi buồn man mác tim tôi

buồn vì xa các Thầy Cô cũ
xa bạn bè xưa với mái trường
những ngày cùng lớp đầu còn nữa
mỗi người đi đến một con đường

năm học cuối cấp sao nhanh quá!
nhưng mãi in sâu, chẳng phai mờ
hình ảnh nhọc nhằn, Thầy Cô đó
thân thương quen thuộc, những bạn bè

bản tin đặc biệt**Một cô giáo bị đưa đẩy vào trại tra tấn Trung Quốc như thế nào (và đã vượt thoát đến Hòa Lan)**

Harm Ede Botje

Qelbinur Sedik, 51 tuổi, là một trong các chứng nhân của những thảm cảnh kinh hoàng trong các trại tra tấn Trung Quốc. Bà thuật lại câu chuyện của mình với NU.nl.

Qelbinur Sedik

* * *

Hàng đêm Qelbinur Sedik đều giật mình thức giấc. “Tôi thấy những người trong trại giam trước mặt tôi, họ hỏi tôi: Chị có nghĩ đến chúng tôi không? Chị có quên chúng tôi không? Hãy cho thế giới biết rằng chúng tôi ở đây.”

Vào tháng 10 năm 2019 Sedik đã đến Hòa Lan trong tình trạng kiệt quệ sau những tháng trường phấn đấu với nhà cầm quyền để được rời khỏi Trung Quốc. Bà bị chứng xuất huyết sau việc triệt sản (cai đẻ) cưỡng bách và trải qua sự điều trị y tế của Hòa Lan.

Giờ đây, sau hai năm, bà đã lại sức. Trong gần bốn giờ đồng hồ, bà nói về những gì bà đã trông thấy, tình huống bị gián đoạn bởi những cơn khóc.

Chuyện gì đã xảy ra ở Tân Cương Trung Quốc?

- Nhóm người Hồi Giáo Duy Ngô Nhĩ nói chung bị kỳ thị và bị đàn áp bởi Bắc Kinh trong các thập niên qua.

- Vào năm 2009 các cuộc nổi loạn đã bùng nổ trong thủ phủ Ürümqi, vào năm 2014 khủng bố quân cảm tử đã mưu sát bằng bom và một vài tuần sau đó những chiến đấu quân đã đâm các hành khách trong một nhà ga.

- Các vụ việc này được chính phủ Trung Quốc sử dụng như một cái cớ để biến vùng dân tộc Duy Ngô Nhĩ sống thành một quốc gia cảnh sát trị.

- Từ các tài liệu rõ ràng là đảng cộng sản Trung Quốc đã triển khai một kế hoạch chi tiết để cưỡng bách nhóm dân tộc Duy Ngô Nhĩ phải trung thành với đảng và đàn áp mọi khuynh hướng ly khai.

Qelbinur Sedik là ai?

Sedik xuất thân từ một gia đình với gốc gác Uzbekistan. Vào những năm sáu mươi và bảy mươi họ bị xem như nghi phạm trong Trung Quốc của Mao, bởi vì gia đình này đã từng sống một thời gian ở Uzbekistan. Họ bị xem là những kẻ phản bội nhân dân. Cha và mẹ bà đã khuyên Sedik đi học tiếng Phổ Thông với hy vọng bà có được một đời sống tốt đẹp hơn.

Sedik sống với chồng bà trong thủ phủ Ürümqi. Sedik là một cô giáo kinh nghiệm: kể từ năm 1990 bà đã dạy ở một trường tiểu học. Dilfuze, con gái của bà, du học ở Hòa Lan. Sau những vụ bạo loạn, Sedik cùng chồng bà quyết định rằng đưa con gái của họ tốt hơn nếu cô đi du học ở nước ngoài. Nhiều người trẻ Duy Ngô Nhĩ cũng đã ra đi trong thời gian này.

Hầu hết cả cuộc đời những người như Sedik bị đối xử bất công và bị kỳ thị ở Trung Quốc do tín ngưỡng và sắc tộc của họ. Nhưng sau kỳ nghỉ mùa hè của năm 2016, hoàn cảnh đã trở nên tồi tệ hơn thật nhanh chóng. Nhanh cho đến nỗi bà không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Những bạn đồng nghiệp gốc Hán tộc (là sắc dân chiếm đa số ở Trung Quốc) đã không còn bình đẳng nữa: họ có thể bước vào lớp và cùng dự khán trong suốt buổi dạy. “Nếu bạn chỉ cần nói một điều gì mà họ không thích, bạn có thể bị sa thải”, Sedik kể. Các bạn đồng nghiệp của bà đã bị trả về làng của họ hoặc phải – một sự hạ nhục – đi làm việc như người gác đàn tại các trường học ở một nơi nào đó trong tỉnh.

Các trại cải tạo (201) và các nhà tù (197) ở Tân Cương

Đời sống trong một quốc gia công an trị

Không chỉ cuộc sống trong trường học mà cả đời sống đều thay đổi. Trên các con lộ chính chạy ngang vùng, những bức tường đã được xây lên, như thể bạn là cư dân bắt buộc phải đi qua các trạm kiểm soát, nơi họ kiểm soát dấu tay và thẻ căn cước. Các địa điểm nhận diện cũng được lập nên.

Ngày và đêm những cán bộ khu vực đến xem có sách vở Duy Ngô Nhĩ hay kinh koran ở đây không. “Chúng tôi đã thấy những người bị bắt giữ và bị giải đi, đầu bị trùm kín”, Sedik nói. “Các xe bọc sắt đậu khắp nơi như thể chúng tôi đang sống trong vùng chiến tranh”.

Trong suốt năm 2017, theo sự phỏng đoán của Sedik, có khoảng bốn trăm người trong khu vực nơi bà cư trú bị bắt giữ. Chỉ nội trong chung cư của bà đã có mười trong số mười bốn gia đình bị câu lưu. Các gia đình Trung Quốc gốc Hán đến cư trú thay vào chỗ của họ.

Các khu chợ và các cửa hàng nơi nhiều người Duy Ngô Nhĩ đến đều bị đóng cửa. Các chủ tiệm bị bắt buộc phải thay thế các bảng hiệu hai ngôn ngữ bằng các tấm bảng chỉ thuần chữ Trung Quốc. Và các máy camera giám sát được treo ở mỗi góc đường. Sedik đã nói với chồng bà về những thay đổi trong thành phố vào buổi ban đầu, nhưng đã nhanh chóng ngưng lại. “Anh ấy sợ bàn đến những điều như thế, anh nghĩ rằng chúng tôi đã bị nghe lén.”

Vào ngày 28 tháng 2 năm 2017, sau kỳ nghỉ mùa đông, Sedik nhận được tin rằng do hạnh kiểm tốt, bà đã được tuyển chọn cho một công tác đặc biệt: giảng dạy ở những nơi gọi là “trường dạy nghề”. Bà phải ký một bản cam kết giữ bí mật. Bà cũng được cho biết rằng họ đã biết con gái của bà du học ở Hòa Lan. “Họ khẳng định rằng họ đã có các liên lạc tốt với chánh quyền Hòa Lan và họ có thể mang con tôi trở về bất cứ lúc nào.”

Hình chụp từ vệ tinh trại cải tạo, không xa lắm bên ngoài thủ phủ Ürümqi, nơi Qelbinur Sedik là người đầu tiên làm việc.

Đến trại cải tạo

Một ngày sau, một nhân viên cảnh sát chở bà trong xe của anh ta đến một tòa nhà cao bốn tầng bên ngoài thành phố, vây chung quanh là tường cao và dây điện cao thế ở phía trên. Bà phải đi qua các cánh cổng, công an và binh lính trang bị vũ khí đứng khắp nơi.

Sedik đến đứng vào một văn phòng rộng, được cải biến lại thành lớp học. Ngoài hành lang có những khoảng trống nhỏ – tám cái ở mỗi bên – được sử dụng như các xà lim. Các cửa sổ được đóng kín với mái tôn lượn sóng nên nơi đây trở nên tối tăm. Trên các bức tường trong hành lang có những dòng chữ như “Hãy chống lại các thế lực tôn giáo cực đoan, kháng cự sự trà trộn tôn giáo.” Và cả: “Hãy học quốc ngữ! Hãy phát triển quốc ngữ!”

Những người canh giữ tù quát lên rằng các tù nhân – đàn ông và vài người đàn bà – phải đến lớp học. Đám người này tiến vào bước đều một nhịp, do tay và chân họ đều bị còng. Họ phải ngồi trên các ghế đầu nhỏ, thiếu cả bàn viết. Các quân nhân trang bị vũ khí đứng cuối lớp học.

Sedik chỉ thấy đặc biệt là những người đàn ông khá cao tuổi, dường như họ là các thầy giáo của các trường của nhà thờ Hồi Giáo. Khi bà chào họ “Salam aleikum” (bình an cho quý vị), những người đàn ông chẳng hề đáp lại và họ cúi nhìn xuống đất. “Chị nói gì?”, một trong những người y tá ngồi ở phía trước hỏi. Trong khi Sedik viết trên bảng rằng bà sẽ dạy họ “quốc ngữ”, bà nghe những tiếng nấc thốn thức ở phía sau. Bà hầu như không dám quay mình lại. “Ngày đầu tiên đó trong trại tập trung là một ngày khó khăn nhất trong cuộc đời của tôi”, bà nói. “Tôi không thể để lộ sự xúc động nào, nếu tôi tỏ thiện cảm với các tù nhân, họ sẽ áp giải ngay chính tôi đến một trại tập trung.”

Những đôi mắt u buồn

Những ngày đầu tiên các tù nhân còn mặc quần áo riêng của họ, nhưng sau hai tuần họ xuất hiện trong bộ đồng phục tù nhân màu xám và áo khoác màu cam với một con số trên đó. Kể từ lúc đó các tù nhân đều được gọi với con số của họ.

Tóc và râu cằm đều bị cạo sạch. Nơi các xà lim, ở chiều cao ngắn hơn một thước các sợi dây xích được gắn chặt vào, nối liền cánh cửa kim khí với vách tường nên cửa chỉ có thể mở được một khe hở nhỏ. “Các tù nhân phải chui như chó qua bên dưới các sợi dây xích. Khi vào lớp học, họ nhìn tôi im lặng và với những đôi mắt u buồn.”

Họ hy vọng tôi có thể giúp đỡ họ nhưng tôi đã bất lực.”

Lúc ban đầu mười người đàn ông ở chung một xà lim và bảy người đàn bà ở trong một phòng riêng. Nhưng kể từ năm 2017 có thêm các số lượng lớn tù nhân mới đến và đôi khi có từ năm chục đến sáu chục nam tù nhân ở chung trong một xà lim. Họ ngủ trên nền xi-măng lạnh, chỉ được một cái chăn mỏng để nằm ngủ trên đó. Theo phỏng đoán của Sedik, kể từ lúc đó có khoảng bảy đến tám ngàn tù nhân.

Sedik tập nhận diện các khuôn mặt của nhóm thứ nhất bởi vì bà đã dạy họ bảy ngày trong tuần và bảy giờ một ngày. Vài người của họ đã chết ngay trong các tuần lễ đầu tiên. Bà thấy họ đã suy sụp ra sao. “Khi họ vừa bước vào, họ ở trong tình trạng sức khỏe tốt, nhưng tôi thấy họ héo mòn tiều tụy dần. Một vài người mất cả khả năng để bước đi.”

Khi Sedik có lần lấy một ly nước ấm từ một cái thùng lớn để pha trà, một trong các đầu bếp bước nhanh đến và nói rằng bà đừng uống thứ nước này. “Cái đó dành cho tù nhân. Chị sẽ bị bệnh nếu chị uống thứ nước này.”

Các cuộc tra tấn trong trại giam

Lớp học nằm ở tầng trệt của tòa nhà. Trong các tầng hầm nằm bên dưới là những phòng hỏi cung, nơi tra tấn tù nhân. “Chúng tôi đã nghe tiếng kêu thét rất rõ ràng”, Sedik nói. Các công an bước vào lớp học, quát lên một con số và rồi một trong những tù nhân phải đi theo họ. Không lâu sau đó chúng tôi nghe tù nhân đó kêu thét. Người bị giải đi không trở lại lớp những ngày sau, đôi khi cả những tuần lễ sau.”

Sedik hỏi một người canh gác gốc Duy Ngô Nhĩ, với ông này bà đã tạo dựng được mối liên hệ tin cậy, là chuyện gì xảy ra trong những tầng hầm. Anh ta đã kể về những chuyện tra tấn bằng điện giật, hạ nhục tình dục và chích kim vào dưới các móng tay. Những màn tra tấn đã để lại dấu vết, theo lời Sedik. “Tù nhân phải chịu để cho chân hay tay họ hoặc bị cưa hoặc bị tê liệt.”

Từ trái sang phải: Qelbinur Sedik, một người Trung Quốc gốc Hán ngữ ở nhà bà, một bạn đồng nghiệp và chồng bà. Hình: Qelbinur Sedik
Một người Hán Trung Quốc mặc quần lót dờ trò quấy nhiễu

Nhà cầm quyền Trung Quốc ở trong vùng Duy Ngô Nhĩ không chỉ xây các trại giam mà còn ép buộc dân Duy Ngô Nhĩ phải cho những người Hán mà họ hầu như không hề quen biết được vào nhà của họ. Đó là tập quán trong nhiều năm ròng, nhất là người Duy Ngô Nhĩ và các sắc dân thiểu số khác, phải bắt đầu một “quan hệ thân hữu” với người Hán để đẩy mạnh tình đoàn kết quốc gia. Điều đó vẫn thường ở phạm vi những cuộc thăm viếng khách sáo nhỏ. Nhưng kể từ lúc bấy giờ những người Hán tộc cũng phải ngủ cùng các gia đình người Duy Ngô Nhĩ.

Nơi nhà Sedik kể từ lúc đó có một người bạn đồng nghiệp của chồng bà thường đến thăm viếng – một người Hán thô bỉ – lúc ban đầu một tuần trong mỗi ba tháng, nhưng rồi nhanh chóng thành mỗi tháng. Cho những chuyến viếng thăm hán được nhà nước trả tiền. Lần đầu tiên, hán mang bà vợ theo, sau đó hán đến một mình. Gã đàn ông này muốn biết tất cả: Sedik và chồng bà nghĩ thế nào về tín ngưỡng, về đảng cộng sản và chính phủ ở Bắc Kinh.

Rất nhanh hán cũng đeo đuổi Sedik và đến ngồi trong phòng khách trong chiếc quần lót mà không hề hổ thẹn. “Gã ngụ ý rằng tôi cũng phải sẵn sàng để thực hiện các động thái tình dục nhưng tôi làm như không hiểu gã”, Sedik kể. Gã đàn ông khen ngợi vóc dáng của của bà, ôm chặt lấy bà và rờ rẫm mặt bà ngay cả khi chồng bà đang có mặt. Hán ép bà phải múa cho hán xem hoặc nhảy với hán và đôi khi hán muốn bà ngủ cả trong phòng hán. Sedik nói: “Nếu chồng tôi không có mặt, gã càng bốc hốt sàm sỡ hơn nhưng bằng cách nhẹ nhàng từ chối những tán tỉnh của hán, tôi đã giữ được khoảng cách.”

Đến trại giam phụ nữ

Kể từ tháng chín năm 2017 Sedik phải dạy trong một trại giam phụ nữ, một tòa nhà nằm ngay giữa thành phố. Lần này bà phải giảng dạy trong một cái lồng phía trước trong lớp học, rõ ràng là nó bảo vệ bà trước các tù nhân.

Các phụ nữ ở nơi này cũng mặc đồng phục và mang những con số. Tất cả các phụ nữ đều bị cạo trọc. Trong đám họ có nhiều sinh viên đã từng du học ở nước ngoài và bị bắt giữ trong lúc về thăm gia đình. Sedik đã phải nghĩ đến con gái của mình đang du học ở Hòa Lan. “Tôi quyết định

sẽ tự tử nếu họ cưỡng bách nó quay trở về”, bà nói.

Ở đây những xà lim cũng nhỏ hẹp, trong đó khoảng năm chục đến sáu chục tù nhân phải ngủ thay phiên nhau. Không có nhà vệ sinh nào cả, chỉ có một cái thùng xô được đem đổ mỗi ngày. Máy camera giám sát treo khắp nơi, ngay cả trong xà lim, sự kín đáo riêng tư không hề có. Các nhân viên đều toàn là đàn ông.

Những vụ cưỡng hiếp tập thể

Sedik tiếp chuyện với một nữ nhân viên cảnh sát đến điều tra về những vụ cưỡng hiếp trong trại; những tin đồn dai dẳng về chuyện này đã loan truyền ở Ürümqi. Bà và cô cảnh sát là hai nhân viên duy nhất trong trại không phải là Hán tộc. Sedik: “Người đàn bà đã kể với tôi rằng mỗi ngày các lãnh đạo mang đi bốn hay năm cô gái cho các cuộc cưỡng hiếp tập thể. Đôi khi họ đút những dùi cui điện vào bộ phận sinh dục của các cô.”

“Những âm thanh vang vọng từ các xà lim tôi vẫn còn nghe cho đến ngày hôm nay”, Sedik kể. “Tiếng kêu khóc xé lòng, tiếng gào thét không kham nổi trong suốt những cuộc tra tấn và tiếng than thở kinh hoàng tôi luôn mang theo với mình. Như thể những người đàn bà đã trở thành robot, đó là những xác chết biết đi”. Bà chính mắt trông thấy một phụ nữ đã chết được mang ra khỏi xà lim ra sao, chắc cô bị phản ứng tệt hại do sự ngược đãi thai cưỡng bách đã được thực hiện và cô bị băng huyết trầm trọng.

Trên tấm bảng này dân Duy Ngô Nhĩ được kêu gọi để triệt sản (Hình: Qelbinur Sedik)

Triệu tập đến y viện phụ nữ

Vào mùa xuân năm 2017 Sedik, cũng như tất cả phụ nữ Duy Ngô Nhĩ từ mười tám cho đến năm mươi tuổi, nhận được giấy gọi để trình diện ở y viện phụ nữ, nơi bà bị bắt buộc phải để họ đặt vòng xoắn ngừa thai. Nói rằng bà đã gần năm mươi tuổi, đã có một đứa con gái ở tuổi đôi mươi và không hề dự định để sinh thêm con chẳng giúp đỡ được gì cả.

Khi Sedik trong mùa hè năm 2017 vào buổi sáng sớm bắt đầu dĩ phải đi đến y viện, đã có hàng trăm phụ nữ ngồi đợi ở đó rồi. Nhiều người trong số phụ nữ này mà Sedik phỏng đoán rằng họ là những nữ sinh viên còn độc thân, đang đầm đìa nước mắt. Sedik chờ bốn giờ mới đến lượt của mình. Trong một tầng hầm bà phải đến nằm trên giường, sau đó một nữ bác sĩ Hán tộc đã đặt vòng xoắn ngừa thai cho bà trong suốt bốn mươi phút xử lý.

Về đến nhà Sedik bị xuất huyết rất nhiều và bị co rút bắp thịt, dai dẳng trong hai tuần. Bà tìm sự giúp đỡ nơi cái bà gọi là “một bác sĩ nhân dân”, người lấy vòng xoắn ngừa thai ra một cách bất hợp pháp. Vào năm 2018 bà lại bị ép buộc phải đặt vòng xoắn, rồi sau một tuần lại phải lấy ra. Tiếp theo sau bà bị triệt sản vào năm 2019. “Tôi cảm thấy bị sỉ nhục, hổ thẹn và tàn tật thân thể.” Mặc dù với sự kiện rằng bà bị chứng xuất huyết, Sedik vẫn tiếp tục đến trại giam phụ nữ. Nhưng tình trạng ngày càng trở nên tồi tệ hơn, bà bị ngứa xiu và phải đi bệnh viện. Chẳng hề có một lòng trắc ẩn nào cả. Hiệu trưởng trường học của bà đã đến theo các chỉ thị của lãnh đạo trại giam để xem bà ra sao. Chỉ khi được xác định rằng bà thật sự không thể nào đến trại giam được nữa, bà mới được cho nghỉ công tác.

“Khi cảm thấy khỏe hơn, tôi nghĩ sẽ có thể trở lại làm việc.” Nhưng bà nghe tin rằng bà không cần phải trở lại, ngoài sự mong muốn của mình, bà bị cho về hưu.

Đến Hòa Lan

Kể từ giây phút đó Sedik chỉ còn một mục đích duy nhất trước mắt: tỵ nạn ở Hòa Lan. Dulfuze Ahmet, con gái của bà sắp đám cưới và mời bà cùng chồng cho lễ thành hôn. Bà nhận tin từ nhà cảm quyền rằng chồng bà, đã được đăng ký là người Duy Ngô Nhĩ, chẳng có cơ hội nào để được ra đi. Nhưng do bà được đăng ký như người Uzbek, sự việc cho bà có thể khác biệt hơn. Sedik ra vào các cơ quan công quyền đến mòn chân và đã thành công do sự kiên trì để có được giấy phép đi sang Hòa Lan.

Chồng bà đã đưa bà ra phi trường ở Ürümqi, nơi vào ngày 15 tháng 9 năm 2019 bà đáp chuyến bay nội địa đến Bắc Kinh. Nhà cầm quyền ra lệnh cho bà sau đó không được thuật lại với ai rằng bà xuất ngoại và như thế bà đã biến mất như một tên trộm trong đêm. Đó là lần cuối cùng bà thấy chồng bà bằng xương bằng thịt.

Những tháng đầu tiên ở Hòa Lan bà chỉ thấy con gái của bà. Bà ở trong một trung tâm tiếp nhận người tỵ nạn. Sedik vẫn còn bị chứng xuất huyết

và phải được điều trị y tế. “Những hình ảnh trong các trại tập trung vẫn cứ trở lại. Tôi bị trầm cảm nặng. Tôi không muốn tiếp chuyện với người nào, tôi chỉ luôn luôn khóc, tôi không muốn đi đâu cả.”

Khi bà nói chuyện với những người Duy Ngô Nhĩ ở Hòa Lan, bà nhận thấy rằng họ không muốn tin tai họa nào đã hiện thực ở quê nhà. Vì thế bà muốn đem câu chuyện phổ biến ra ngoài nhưng con gái bà đã ngăn lại. Bà phải dưỡng bệnh, phục hồi thể lực. Kể từ mùa thu năm 2020 bà đã tường thuật trên truyền thông quốc tế về những trải nghiệm của bà trong các trại giam.

Qelbinur Sedik đã chụp ảnh trên màn hình máy tính nhân viên đã gọi điện bà từ Trung Quốc.

‘Đất nước này sẽ mở rộng vòng tay tiếp đón chị’

Các hậu quả ở Trung Quốc không để phải chờ đợi lâu. Chồng bà đã kể rằng ông bị nhân viên nhà nước đến viếng để bắt buộc ông quay một video, trong đó ông phải phủ nhận tất cả các câu chuyện của Sedik. Cuốn phim chưa được đưa lên mạng. Trong lúc đó ông đã làm thủ tục ly dị với Sedik và cắt đứt mọi liên lạc. Kể cả phần còn lại của gia đình bà cũng chẳng nghe tin tức gì. Một trong những người em trai của bà, một cảnh sát viên, có lẽ đã bị bắt giữ và bị tra tấn trong lúc hỏi cung trong nhiều giờ.

Trong tháng hai năm nay điện thoại di động của Sedik đã reo. Trên màn hình bà thấy em gái bà. Đó là lần đầu tiên trong thời gian dài bà nghe được vài chuyện từ một thành viên của gia đình. Khi Sedik bắt điện thoại, em gái bà rõ ràng là đang ngồi trong văn phòng cảnh sát, cạnh một công an. Hấn thực hiện cuộc đối thoại và nói: “

Hãy ý thức rằng cả gia đình của chị đang ở đây với chúng tôi. Hãy suy nghĩ kỹ điều này.”

Gã công an hỏi bà đã giao thiệp với ai ở Hòa Lan. Em bà gào lên rằng bà phải ngừng kể ngay những chuyện không thật. “Ngậm miệng lại”, cô em gái kêu lên. “Hãy ngậm miệng của chị lại kể từ lúc này!” Sedik chụp một tấm ảnh của gã công an trên màn hình. Gã nghe tiếng máy chụp hình, cởi vội chiếc áo vét đồng phục ra. Sedik phải trình diện nơi sứ quán Trung Quốc ở Den Haag, gã công an nói. Ở đó họ có thể tổ chức một chuyến đi trở về an toàn. “Đất nước này sẽ mở rộng vòng tay để tiếp đón chị” là những lời của gã.

Nhưng Qelbinur Sedik không trở về Trung Quốc nữa.

Sứ quán nói về “các diễn viên”

Toà đại sứ Trung Quốc ở Hòa Lan trong một tuyên bố được đưa ra vào ngày 18 tháng tư năm 2021 phủ nhận những cáo buộc rằng đã phạm tội diệt chủng trong vùng Duy Ngô Nhĩ và nói về một “chiến dịch thông tin sai lạc”.

“Dăm ba” chứng nhân đã kể chuyện của họ qua truyền thông (như Sedik) được sứ quán xem là “các diễn viên nam nữ”, qua họ truyền thông đã phô diễn như “cái loa để phổ biến những điều láo khoét.”

Sedik cười thương hại khi bà nghe tuyên bố của sứ quán. “Tại sao Trung Quốc không mở cửa biên giới nếu chẳng có chuyện gì xảy ra cả?”, bà nói. “Tại sao họ không để gia đình tôi được tự do để kể câu chuyện của họ?”

(Cho câu chuyện này chúng tôi cũng đã sử dụng các cuộc đàm thoại do The Dutch Uyghur Human Rights Foundation thực hiện với Qelbinur Sedik).

Nguyên tác: Hoe een juf in een Chinees martelkamp belandde (en naar hier ontsnapte) – Harm Ede Botje. Hình ảnh: NU.nl

(trích từ: nu.nl, 02.05.2021)

Hoe een juf in een Chinees martelkamp belandde (en naar hier ontsnapte) | NU - Het laatste nieuws het eerst op NU.nl

Người dịch: Nguyễn Thị Quỳnh Anh

đọc và cổ động Việt Nam Nguyệt San đến gia đình, bè bạn !

Tin sinh hoạt cộng Đồng

Họp Ban Thường Vụ Cộng Đồng

Vào ngày 21-5-2021, Ban Thường Vụ Cộng Đồng Người Việt Tự Nạn Công Sản tại Hoà-Lan đã có một cuộc họp online để duyệt xét các công tác đã thực hiện trong thời gian qua và dự trù các công tác thực hiện trong tương lai.

Công tác tổ chức ngày tưởng niệm quốc hận 30 tháng 4 và biểu tình trước toà đại sứ VC đã được thực hiện tốt đẹp. Tờ báo Việt Nam Nguyệt San, cơ quan ngôn luận chính thức của Cộng Đồng vẫn được phát hành đều đặn và có thêm những cộng tác viên mới. Trang nhà của Cộng Đồng www.congdonghoalan.com mỗi ngày một thêm hoàn thiện.

Sau đó, mọi người cùng bàn thảo về các công tác trong tương lai:

- **Ngày Tưởng Niệm Thuyền Nhân**, dự trù tổ chức từ lúc 14g00 đến 16g00 ngày 19-9-2021 tại Almere, nơi đặt tượng đài trong khuôn viên chùa Vạn Hạnh. Ban Chấp Hành Cộng Đồng sẽ liên lạc với chùa Vạn Hạnh về việc này và sẽ thông báo đến đồng hương sau.

- **Liên lạc với các nhóm đang hoạt động tại Hoà-Lan** để tổ chức buổi văn nghệ gây quỹ yểm trợ Cộng Đồng để giúp Ban Chấp Hành Cộng Đồng có thêm phương tiện tài chánh duy trì các hoạt động của Cộng Đồng khi tình trạng dịch bệnh giảm bớt và điều kiện cho phép.

Phản ứng và ý kiến về vụ du học sinh VN “đạp cò vàng” tại Úc

• *Bùi Thư (BBC News)*

Một du học sinh người Việt tại Úc mới đây đã giẫm đạp lên lá cò vàng ba sọc đỏ và liên tục có những phát ngôn bị nhiều người cho là thách thức và thù hận.

Trả lời BBC News Tiếng Việt ngày 5/5, ông Paul Huy Nguyễn, Chủ tịch Cộng đồng Người Việt Tự do ở tiểu bang New South Wales nói ông đã làm việc với hiệu trưởng của ngôi trường, cảnh sát và Bộ Di trú Úc về sự việc trên.

"Nhà trường đã liên hệ với chúng tôi và thông báo đã đình chỉ ngay lập tức học sinh này vì đã có hành động không thể chấp nhận được ở Úc. Đây là hành động mạ lỵ, đạp lên lá cò và chửi rủa bằng lời lẽ thô tục là điều gây tổn thương cho cộng đồng chúng tôi".

Cùng ngày, nhà hoạt động Nguyễn Ngọc Như Quỳnh đánh giá với BBC: "*Đây là hệ quả của vấn đề giáo dục, nhất là việc học lịch sử còn một chiều, phiến diện và sự ảnh hưởng bởi tuyên truyền của các cơ quan đoàn hội.*"

Phó Giáo sư, Tiến sỹ Nguyễn Hoàng Ánh, một giảng viên đại học tại Hà Nội chia sẻ với BBC News Tiếng Việt hôm 4/5: "*Đây là vụ việc đáng tiếc thể hiện sự giáo dục không đầy đủ và thiếu ý thức của một người trẻ Việt Nam, thế hệ sinh ra nhiều năm sau cuộc chiến.*"

- Giẫm đạp cò vàng

Trong dịp 30/4 vừa qua, một video được chia sẻ trên mạng cho thấy một nam sinh đang du học tại Úc thực hiện hành động được coi là "*nhục mạ cò vàng*".

Thoạt tiên, người này leo lên cột đèn giật lá cò vàng ba sọc đỏ, lá cò của chính thể VNCH trước kia và hiện nay là biểu tượng của nhiều cộng đồng người Việt tại nước ngoài. Sau đó, người này vừa giẫm đạp lá cò vừa đưa ra những lời thách thức.

"*** *cầm cờ lên mà giải phóng đất nhà bố mày à?*" người này nói (BBC News Tiếng Việt đã lược bỏ những từ tục tĩu).

Người này còn nói rằng mình lên tiếng "*đại diện cho 90 triệu dân Việt Nam*".

Trong khi du học sinh trẻ tuổi vừa vò và giẫm đạp lá cò, một số người đi cùng đã reo hò cổ vũ. Có người kêu đốt lá cò.

Đoạn video ngắn ngay lập tức gây sóng gió dư luận. Trong khi các trang Facebook được coi là của lực lượng dư luận viên Việt Nam lên tiếng cổ xúy cho hành động của nam sinh kia, thì cộng đồng người Việt ở Úc và nhiều nơi khác lại phẫn nộ. Nhiều người không liên quan đến chính thể VNCH cũng như cộng đồng người Việt ở hải ngoại cũng đã bày tỏ sự bất bình trước hành động của nam sinh này.

Cờ vàng ba sọc đỏ từng là quốc kỳ của Quốc gia Việt Nam từ 1949 đến 1955 và của Việt Nam Cộng hòa từ 1955 đến 1975.

Không lâu sau khi video được phát tán, người ta nhanh chóng dò ra lai lịch của nhân vật chính: là một học sinh tại một trường trung học ở thành phố Sydney.

Trao đổi với BBC, ông Paul Huy Nguyễn cũng nói thêm, bên cạnh làm việc với nhà trường và cảnh sát, phía ông cũng gửi thông báo đến dân biểu tiểu bang và liên bang trên toàn nước Úc để bày tỏ mong muốn lấy lại danh dự cho cộng đồng người Việt tại Úc nói riêng và mọi nơi nói chung. Bà Hoa Nguyễn, một người Việt tại Úc viết trên Facebook về vụ việc: "*Cháu bé giết cò vàng đặt cộng đồng người Việt tự do ở Úc Châu vào thế vô cùng nhạy cảm... Cộng đồng ta cư xử văn minh, công bằng, phi bạo lực và chính danh. Việc yêu cầu cháu này phải xin lỗi công khai trên truyền thông là cần thiết. Nếu không làm, ta tiến hành lấy chữ ký gửi bộ di trú để hủy visa trả về nước theo luật định.*"

'Giáo dục lòng căm thù'

Chia sẻ với BBC News Tiếng Việt, từ Mỹ, nhà hoạt động Nguyễn Ngọc Như Quỳnh nói:

"*Đầu tiên, phải đặt hành động của người này trong bối cảnh thời điểm 30/4, mà ở nước ngoài, đây không phải là dịp để ăn mừng.*

Tôi nghĩ đây là hành động nông nổi của

một người mới ra nước ngoài và không chấp nhận được ngày 30/4 mà treo cò vàng. Đây cũng là kết quả của việc tham gia vào những hội nhóm, các phong trào gọi là 'chống phân động' trên mạng. Tôi nghe rất kỹ những lời người này nói, rất giống lập luận, lý lẽ của dư luận viên sử dụng, tuyên truyền, xem người Việt hải ngoại là lưu vong và cò vàng là lũ ba que."

PGS-TS Nguyễn Hoàng Ánh đánh giá: "*Ở đây, chúng ta thấy có hai vấn đề. Thứ nhất, học sinh này được giáo dục một ý thức hết sức căm thù phía bên kia. Thứ hai, cậu ta thiếu hiểu biết đơn giản nhất của một người khi ra nước ngoài.*"

"Có những thứ trong nước bắt di bắt dịch nhưng nước ngoài thì khác hẳn: bạn không có quyền động vào tài sản của người khác, mà còn quay phim, tung lên mạng. Đó là một hành động rất

ngông nghênh, không màng đến pháp luật hay luân thường đạo lý. Có thể bạn ở nhà coi trời bằng vung nên vẫn như vậy khi ra nước ngoài," bà Ánh nói.

Phó Giáo sư, Tiến sỹ Nguyễn Hoàng Ánh

Bà Ánh cho rằng đây không phải là hiện tượng cá biệt mà là của một nhóm vì trong video, có những người khác tham gia, cổ vũ, quay phim.

"Điều này đáng sợ vì người trẻ là tương lai đất nước. Nhìn rộng ra, nếu đất nước rơi vào tay những người trẻ không cần biết về luật pháp, luân thường đạo lý, thế giới quan xung quanh thì thật đáng lo ngại," PGS Ánh nói.

Bà Ánh nói thêm, trên báo chí, chính quyền Việt Nam đã có những phát ngôn nhằm xoa dịu, hướng đến hòa giải, hòa hợp nhưng về mặt giáo dục thì đúng là không có sự thay đổi nào. "*Chúng ta có thể thấy các lãnh đạo ở những sự kiện nước ngoài có đầy những lời xoa dịu, nhưng thực tế chưa có phát ngôn chính thức nào. Vì vậy, chúng ta không thể hy vọng chương trình giáo dục có thể thay đổi.*"

Bản thân bà cũng trần trở về điều này và nhắc lại việc sách giáo khoa cho bài tập toán học để trẻ em tính xem, một dũng sĩ giết được bao nhiêu "*tên Mỹ, ác ôn*".

"Nếu trong thời chiến, dạy trẻ em tính việc giết người, tuy không hay nhưng có thể chấp nhận được. Nhưng trong thời bình, dạy trẻ em coi mạng người như một con số như thế thì quá kinh khủng. Dù mạng xã hội lên tiếng khá nhiều nhưng cũng không có sự thay đổi. Chính giáo dục sai lầm đẩy sinh ra những thanh niên đấy," bà Ánh nói.

Theo PGS Nguyễn Hoàng Ánh, nền giáo dục thiếu tư duy phản biện, chỉ tư duy một chiều thì sẽ tạo ra những người máy móc, không sáng tạo. "*Điều này gây tác hại cho chính bản thân họ và quốc gia, không thể nào giúp đất nước đi xa trên con đường xây dựng kinh tế hay văn minh*".

"Vấn đề quan trọng hơn là bốn trụ cột giáo dục mà UNESCO đề ra, có trụ cột sống chung với mọi người. Nếu chúng ta có tư duy là ta thắng - người thua thì không thể nào chung sống với người khác, sẽ rơi vào cảnh thù ghét những người trái quan điểm với mình. Dạy cho lớp trẻ một tư duy thù địch, tư duy thắng thua thì không ổn. Tư duy thế giới hiện nay là win-win (cùng thắng) chứ không phải win-lose (thắng thua)," bà phân tích.

Cũng theo PGS Nguyễn Hoàng Ánh, nếu không dạy cho người trẻ tư duy mở thì sẽ mất cơ hội hợp tác, việc làm và làm cho cá nhân, doanh nghiệp, đất nước thụt lùi đi, nhất là khi các thành tựu gần đây của Việt Nam đa phần dựa vào việc hợp tác quốc tế.

Vai trò của giáo dục phi chính thống

PGS Nguyễn Hoàng Ánh nhấn mạnh, ngoài giáo dục trên trường lớp thì còn gia đình và giáo dục phi chính thức như môi trường, bạn bè, truyền thông: "Giáo dục phi chính thức có thể giúp tẩy độc khá nhiều. Nhưng trong trường hợp của thanh niên này, giáo dục phi chính thức ấy không những không tẩy độc, mà còn đầu độc thêm."

Bà Như Quỳnh lưu ý rằng các phong trào trên mạng của dư luận viên đã góp phần làm nảy sinh những đầu óc cực đoan.

"Một lớp trẻ sinh sau năm 2000 có thể thấy, ngoài việc thiếu kiến thức về mặt lịch sử thì còn bị ảnh hưởng bởi những lời kêu gọi 'đấu tranh chống luận điệu sai trái' trên các diễn đàn thanh niên. Ví dụ như mỗi đoàn viên phải là chiến sĩ trên mặt trận thông tin, những điều này tuyên truyền một cách không giấu giếm. Điều này cho thấy mặc nhiên trong suy nghĩ của các bạn rằng, người Việt ở hải ngoại là phản động, lưu vong, như luận điệu trên trang Đơn vị tác chiến điện tử."

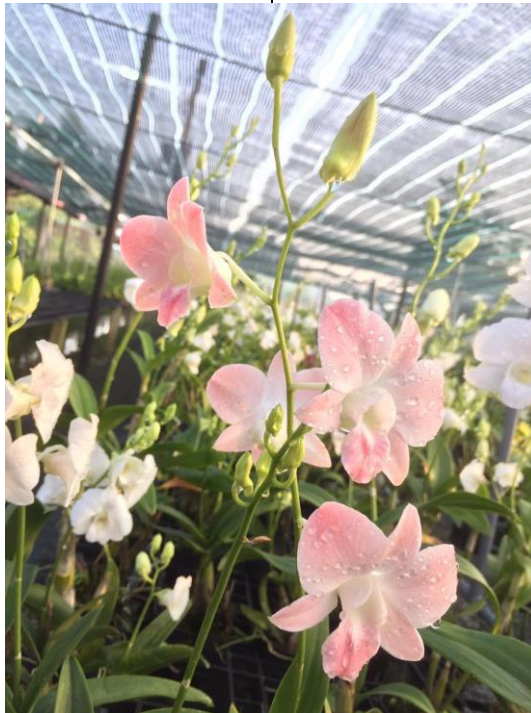
Bà Quỳnh cũng cho rằng, xét ở khía cạnh nào đó, bạn thanh niên này nói giọng Bắc và đối với định kiến của nhiều người trong cộng đồng hải ngoại, đây là đám con ông cháu cha du học. Và

hành vi này như đổ dầu vào lửa ngay dịp 30/4, khoét sâu thêm sự phân cực.

Về một luồng thông tin trên mạng nói rằng sứ quán sẽ trợ giúp bạn sinh viên này, PGS Nguyễn Hoàng Ánh nhận xét rằng điều này là đương nhiên khi công dân vương quốc vào vòng lao lý.

"Tuy nhiên, tôi muốn nhấn nhủ với phụ huynh rằng khi cho con ra nước ngoài, cần dạy con mình tôn trọng luật pháp và thông lệ của quốc gia đó," bà Ánh nói.

Bà Ánh dẫn lại trường hợp thanh niên người Mỹ Michael Fay bị kết tội phá hoại xe hơi và tài sản công cộng hồi năm 1994 ở Singapore. Fay bị tuyên phạt sáu roi. Tổng thống Mỹ Bill Clinton khi ấy đã can thiệp ngoại giao để Fay không bị đánh nhưng chính quyền Singapore vẫn nhất quyết thi hành bản án.

"Với người Mỹ, hình phạt roi công cộng như vậy rất kinh khủng. Nhưng ngay cả tổng thống Mỹ, người có quyền thế bậc nhất thế giới còn không cứu được hình phạt cho công dân mình thì một nước như Việt Nam muốn đòi hỏi điều đó sẽ rất khó, nhất là khi công dân mình đã sai rõ ràng," PGS Ánh nói.

Bà Nguyễn Ngọc Như Quỳnh cũng đồng ý kiến: "Một gia đình trước khi cho con sang nước ngoài du học và hy vọng chúng được hội nhập quốc tế thì nên hướng dẫn con tuân thủ luật pháp nước sở tại."

Bà nói: "Có thể đối với nhiều người ở miền Bắc, biến cố 30/4/1975 là chiến thắng, là bên chính nghĩa nên con cái họ cũng mang theo tư tưởng như vậy, cộng thêm sự kích động của những trang hội nhóm chống phản động thì tôi nghĩ, ban đầu người này này tin rằng mình làm đúng. Nhưng tới khi có thông báo bị đình chỉ học và có thể đối mặt với án hình sự thì có lẽ người đó đã học được bài học thích đáng".

Phật Đản Phật Lịch 2565

Hàng năm vào mùa trăng tròn tháng 4 âm lịch, Phật tử khắp năm châu hân hoan đón mừng ngày Đản Sanh Đức Bổn Sư Thích Ca. Năm nay do dịch Corona, chùa Vạn Hạnh, Hòa Lan đã không tổ chức Đại lễ Phật Đản trọng thể như mọi năm để toàn thể Phật tử về tham dự. Tuy nhiên trong ngày lễ trọng đại này, một số ít Phật tử đã trở về mái chùa Vạn Hạnh để cùng tưởng nhớ công đức Đấng Từ Phụ. Tuần trước đó, một số Phật tử đã về chùa làm công quả: đánh bóng lư hương, lau chùi bàn thờ, chưng hoa tươi nơi chánh điện và nơi phòng tổ. Một số anh chị em khác đã cùng nhau chăm sóc khu vườn chùa thêm kang trang, đẹp đẽ.

Trong dịp Phật Đản năm nay, ông Grapperhaus, Bộ trưởng Bộ Tư Pháp và An Ninh Hòa Lan, kiêm Bộ trưởng Bộ Tôn Giáo đã gửi thông điệp video chúc mừng Phật Đản đến toàn thể Phật tử tại Hòa Lan. Ông nói: “Trong năm vừa qua, các bạn đã biểu lộ phẩm cách cao đẹp nhất của mình. Cộng đồng Phật giáo ở Hòa Lan đã thể hiện một sự tự giác kỷ luật và tâm an bình tuyệt vời, khiến người ta tò mò muốn hiểu nguyên nhân của sức mạnh đó. Một trong những nguyên nhân đó chính là nhận thức về lẽ vô thường, vốn là chủ đề chính trong triết lý sống của các bạn. Tôi nghĩ rằng nhận thức này đã làm tăng khả năng phục hồi của các bạn. Một nguyên nhân khác là lòng từ bi khiến các bạn luôn nghĩ đến người khác. Các bạn không muốn gây nguy hiểm cho tha nhân và điều đó thật đáng phục.”

Trong buổi nói chuyện với đại diện Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan cũng như với các tổ chức Phật Giáo khác tại Hòa Lan, ông Grapperhaus đã tâm tình: ông không phải là Phật tử nhưng gián tiếp ông đã được gần gũi với đạo Phật. Bốn năm trước, khi vợ ông sắp qua đời, giáo lý nhà Phật đã giúp bà rất nhiều để đối diện với cái chết. Hai người con trai của ông, sau khi làm quen với Phật giáo ở Thái Lan, khi về Hòa Lan đã đến chùa để học đạo.

Nguyên văn thông điệp Mừng Phật Đản của Bộ Trưởng Grapperhaus, 20-5-2021 như sau:

Chào các bạn,	00:00	Beste mensen,
Cũng như năm ngoái, tôi gửi đến các bạn lời chào qua một thông điệp video.	00:02	Net als een jaar geleden groet ik u via een videoboodschap
Tôi xin thành thật chúc mừng ngày Đức Phật Đản Sanh	00:08	Ik feliciteer u van harte met de geboortedag van Boeddha
Và kính mừng Đại lễ Phật Đản.	00:13	Met Vesakh, of ook wel Vaishakha
Trong năm vừa qua, các bạn đã biểu lộ phẩm cách cao đẹp nhất của mình.	00:17	U heeft zich het afgelopen jaar van uw beste kant laten zien.
Cộng đồng Phật giáo ở Hòa Lan đã thể hiện một sự tự giác kỷ luật và tâm an bình tuyệt vời,	00:22	De boeddhistische gemeenschap in Nederland gaf blij van dermate grote zelfdiscipline en rust...
khiến người ta tò mò muốn hiểu nguyên nhân của sức mạnh đó.	00:28	Dat die ook weer nieuwsgierig maakt naar de bronnen van die kracht.
Một trong những nguyên nhân đó chính là nhận thức về lẽ vô thường, vốn là chủ đề chính trong triết lý sống của các bạn.	00:32	Een van die bronnen moet uw besef van vergankelijkheid zijn, dat nu eenmaal een centraal thema is in uw levensfilosofie.
Tôi nghĩ rằng nhận thức này đã làm tăng khả năng phục hồi của các bạn.	00:40	Zo' besef vergroot de schokbestendigheid, stel ik me zo voor.
Một nguyên nhân khác là lòng từ bi khiến các bạn luôn nghĩ đến người khác.	00:40	Maar een bron van uw kracht is ook uw gerichtheid op de medemens.
Các bạn không muốn gây nguy hiểm cho tha nhân và điều đó thật đáng phục.	00:48	U wilt de medemens niet in gevaar brengen en dat siert u.
Đại dịch sắp đến hồi kết thúc.	00:51	Het einde van de pandemie komt nu in zicht.
Và chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ lại được hưởng mọi sự tự do.	00:55	En al binnenkort zullen we weer van onze vrijheid kunnen genieten.
Tuy nhiên đối với đại lễ hàng năm của các bạn thì	00:58	Maar voor uw jaarlijkse viering komen

việc nói lỏng các biện pháp đến quá muộn.		versoepelingen toch nog net te laat.
Trong những tuần lễ sắp tới, sự nguy hiểm vẫn còn quá lớn để có thể tụ tập đông đảo như các bạn vẫn thường làm.	01:04	De gevaren zijn ook de komende weken nog steeds te groot voor samenkomsten zoals u die gewend bent.
Hiện nay các cuộc tụ họp trực tiếp chỉ được phép thực hiện trong những điều kiện nghiêm ngặt.	01:10	Fysieke bijeenkomsten kunnen nu alleen nog onder strenge voorwaarden
Tốt hơn nên họp mặt qua màn ảnh điện tử.	01:15	Digitale bijeenkomsten blijven nog steeds de betere optie.
Tôi rất muốn tình hình khả quan hơn cho các bạn.	01:19	Ik had u graag anders gegund.
Tuy nhiên xin các bạn giúp tôi một tay: xin các bạn chờ thêm chút nữa.	01:22	Maar ik doe toch nog een beroep op u: houd nog even vol.
Các bạn sẽ sớm được hưởng niềm vui lớn hơn và mạnh mẽ hơn khi mọi sự được tự do trở lại.	01:25	Des te groter zal binnenkort de vreugde zijn, des te intenser de bevrijding.
Các bạn hãy ghi nhớ điều đó trong thời gian tới.	01:29	Houd u zich daaraan vast in de komende periode.
Chúc các bạn một ngày lễ Phật Đản tốt đẹp, lành mạnh và nhất là an toàn!	01:32	Ik wens u een mooi, gezond en bovenal veilig Vesakh!

Chánh điện chùa Vạn Hạnh

Gia đình Phật tử Chánh Tín sinh hoạt

Chăm sóc khu vườn chùa Vạn Hạnh

NẮNG XƯA

thơ: Phan Quỳnh Như

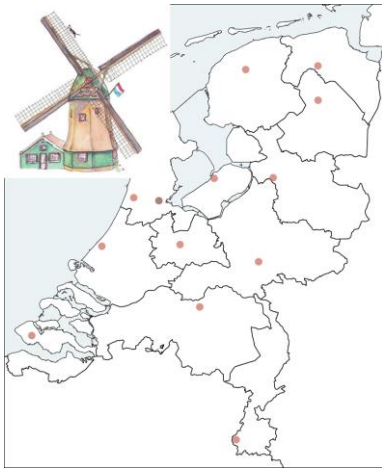
Nắng xưa nhớ...ngày thơ chơi đồng cỏ
Gió mênh mông vui gót nhỏ tung tăng
Đất bùn sâu in dấu vết chân hằn
Thầm vui sướng ta vãn đàng Thánh Gióng

Trưa vất vẻo cơn mơ nghiêng cánh võng
Nếp màn tre tia sáng óng lung linh
Hôn má em ru nắng nhẹ bên mình
Vàng da sạm thân ôm tình non nước

Hoàng hôn xuống ai soi gương tóc mượt
Nắng đi tìm cơn gió lướt bờ mi
Bao yêu thương xao xuyên nhớ nhung gì?
Nòng giắc ngủ ru vẫn thi kiều diễm

Xa tuổi mộng tha phương trời mây tím
Lá dãn rơi sương diễm tóc mây bông
Dư âm nào ngơ ngẩn cả trời đông
Làng quê cũ...nắng còn không..màu nhớ?

Tin Hòa Lan

Dân Biểu Pieter Omtzigt Rời Đảng CDA

Peter Omtzigt

Như đã từng trình bày, trong thời gian qua báo giới Hòa Lan thường nói đến mối quan hệ phức tạp giữa ông Pieter Omtzigt, Dân Biểu thuộc đảng CDA tại Hạ Viện, và thành phần lãnh đạo đảng này. Tuy đảng CDA là một trong bốn đảng thuộc liên minh thân chính ủng hộ nội các thứ ba do Thủ Tướng Mark Rutte cầm đầu, nhưng trong giai đoạn trước cuộc bầu cử Hạ Viện hồi tháng Ba năm nay, Dân Biểu Omtzigt đã có thái độ độc lập đến mức gay gắt đối với nội các này trong vụ bê bối liên quan đến việc Sở Thuế Vụ vu cáo rằng một số lớn phụ huynh đã gian lận trong việc nhận tiền phụ cấp nuôi con, một vụ bê bối mà giới truyền thông Hòa Lan gọi là de toeslagenaffaire. Thái độ nói trên của ông Omtzigt đã khiến cho một số Bộ Trưởng trong Nội Các Rutte III và thành phần lãnh đạo của đảng CDA xem ông như một chương ngại cần được vô hiệu hóa. Bằng chứng trên giấy trắng mực đen cho sự bất bình nghiêm trọng của họ đối với ông đã được giới truyền thông Hòa Lan công bố sau cuộc bầu cử vừa qua. Việc này đã

góp phần làm sự thành lập một tân nội các trở nên khó khăn hơn nhiều.

Trong cuộc bầu cử Hạ Viện vừa qua, như chúng ta biết, đảng VVD của Thủ Tướng Rutte duy trì được vị trí đảng lớn nhất trong Hạ Viện, chiếm đến 34 ghế trong tổng số 150 ghế trong cơ quan lập pháp này. Điều đó có nghĩa là ông Rutte sẽ tiếp tục làm Thủ Tướng trong một nội các mới, nếu ông có thể cùng với một số đảng khác thiết lập một liên minh thân chính chiếm đa số ghế tại Hạ Viện. Đảng CDA là một trong những đảng có thể tham gia vào liên minh thân chính giúp ông Rutte làm thủ tướng lần thứ tư.

Điều làm cho sự tham gia của đảng CDA vào liên minh này trở nên rất rối là việc ông Omtzigt chống lại sự hợp tác với ông Rutte, người mà, theo ông Omtzigt, đã đóng một vai trò rất tiêu cực trong vụ bê bối của Sở Thuế Vụ được nói đến ở trên. Vì ông Omtzigt là người được cử tri ưa chuộng nên tầng lớp lãnh đạo của đảng CDA không thể bỏ qua sự chống đối của ông. Trong kỳ bầu cử hồi tháng Ba, riêng ông Omtzigt đã nhận được lá phiếu của hơn 342.000 cử tri, tương đương với số phiếu cần phải có để chiếm năm ghế tại Hạ Viện (“De populaire CDA'er haalde bij de vorige verkiezingen ruim 342.000 stemmen. Daarmee was hij zelf al goed voor bijna vijf Kamerzetels.”)

Điều may mắn cho các lãnh tụ đảng CDA khi họ đang thương lượng với các đảng khác để thành lập một nội các mới là việc ông Omtzigt gặp khó khăn trong sức khỏe nên phải nghỉ phép ở nhà bốn tháng để hồi phục. Chiếc ghế của ông tại Hạ Viện trong thời gian đó sẽ do một người khác thay ông nắm giữ. Ông Omtzigt do đó sẽ không thể ngăn chặn sự hợp tác giữa đảng CDA và đảng VVD của Thủ Tướng Rutte nếu hai đảng nói trên đạt được thỏa thuận với nhau trước khi ông ta trở lại Hạ Viện.

Tuy nhiên một biến cố xảy ra vào đầu tháng Sáu đã làm cho sự tham gia của đảng CDA vào một nội các mới do Thủ Tướng Rutte cầm đầu vốn đã khó khăn trở nên bấp bênh lên thêm. Số là trong cuộc bầu cử vừa qua, đảng CDA bị mất bốn ghế tại Hạ Viện, chỉ giữ lại được 15 ghế trong số 19 ghế từng có. Bởi vậy nên đảng CDA đã thiết lập một ủy ban điều tra sự thất bại của đảng này đối với cử tri và ông Omtzigt được ủy ban nói trên yêu cầu cho biết cái nhìn của mình về sự mất phiếu mà đảng CDA đã phải hứng chịu.

Vào ngày 10 tháng Sáu vừa qua, nhật báo De Limburger công bố một tập tài liệu dài 76 trang mà ông Omtzigt đã gửi cho ủy ban điều tra theo yêu cầu của ủy ban đó. Một trong những vấn đề được ông ta bàn đến trong tập tài liệu nói trên là sự đối nghịch mà cá nhân ông đã gặp phải trong đảng CDA. Ông cũng cung cấp bằng chứng về những lời lẽ thô tục mà một số người trong đảng này đã dùng để nói đến ông. Ông còn nói rằng ông không cảm thấy an toàn trong đảng và không được người trong đảng đối xử một cách thành thật.

Mark Rutte & Peter Omtzigt

Hiện giờ giới truyền thông Hòa Lan chưa cho biết ai là người đã tiết lộ tập tài liệu do ông Omtzigt viết, nhưng sự công bố của nó đã khiến ông ta ly khai khỏi đảng CDA. Vào ngày 12 tháng Sáu, ông Omtzigt công bố trên diễn đàn Twitter rằng ông không còn là đảng viên của đảng CDA nữa và sau thời gian nghỉ phép sẽ trở lại Hạ Viện với tư cách là một Dân Biểu độc lập. Theo ông thì lẽ ra tập tài liệu ông gửi cho ủy ban điều tra phải được

giữ trong nội bộ để góp phần khắc phục những bất cập của đảng. Theo ông thì việc tập tài liệu này với trong đó sự chỉ trích gắt gao mà ông dành cho đảng bị tiết lộ ra ngoài đã khiến ông không còn sinh hoạt trong đảng nữa.

Do sự bỏ đảng của ông Omtzigt, đảng CDA chỉ còn có 14 ghế tại Hạ Viện. Vấn đề to lớn hơn đối với đảng này là sự mâu thuẫn sâu đậm mà sự bỏ đảng của ông Omtzigt đã phơi bày. Như đã nói ở trên, ông ta là người đại diện cho một số lớn cử tri ủng hộ đảng CDA. Thế thì việc ông rời khỏi đảng này không phải là một chuyện cá nhân, mà đánh giấu một sự rạn nứt trong đảng. Việc đó sẽ làm cho sự thiết lập một nội các mới càng khó khăn thêm, với lý do hiển nhiên là ít ai muốn hợp tác với một đảng đang bị chia rẽ nghiêm trọng và do đó không phải là một đối tác đáng tin cậy. Nhưng nếu không có đảng CDA thì cũng sẽ rất khó lập được một nội các mới trong hiện tình chính trị Hòa Lan. Như chúng ta biết, đảng CDA là một đảng hữu khuynh. Đảng VVD của Thủ Tướng Rutte cũng vậy. Vì vậy nên đảng VVD muốn phải có đảng CDA trong một liên minh thân chính để giảm bớt ảnh hưởng của những đảng kém hữu huynh hơn hay thiên tả như ChristenUnie, D66, GroenLinks hay PvdA có thể tham gia vào liên minh đó. Những sự kiện nói trên làm chúng ta bây giờ không thể biết được khi nào Hòa Lan sẽ có nội các mới.

13/06/2021

(Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và mạng lưới thông tin toàn cầu.)

Thơ

PHƯỢNG VĨ

Kìa tia nắng lan tỏa theo chiều gió
Mùa hè về màu hoa đỏ đáng yêu
Bạn thân ơi ta vẫn nhớ bao điều
Màu phượng vĩ mền yêu và nhung nhớ
Bao năm tháng bạn tôi cùng hoa nở
Vẫn tươi cười hớn hở chạy bên nhau
Đã tô thêm sắc đẹp của muôn màu
Lòng vui sướng càng đậm sâu nồng thắm
Cùng nhau đã hoà chung niềm say đắm

Triệu Nguyễn

Những tháng ngày nhớ lắm cánh phượng rơi
Đã vui chung tiếng nói bao nụ cười
Càng thắm thiết bao lời thật trong sáng
Hè đã đến vui cùng ta năm tháng
Ở trong lòng thấp sáng biết bao nhiêu
Mái trường kia vẫn đó thật yêu kiều
Lòng thỏn thức bao những dòng suy nghĩ
Nắng hạ đến vui chung cùng hoan hỷ
Của hè yêu trong tâm trí nao nao
Mà lòng ta nghĩ như giấc chiêm bao
Cùng hoa đỏ vẫy chào bay theo gió !

Tin Thế Giới

Người tổ chức tưởng niệm Thiên An Môn ở Hong Kong được tại ngoại

VOA 05/06/2021

Cảnh sát trước đó bắt giữ Chow Hang Tung, cáo buộc cô cổ vũ một cuộc tụ tập trái phép vào sáng ngày thứ Sáu.

Nhà hoạt động người Hong Kong Chow Hang Tung được tại ngoại vào ngày thứ Bảy, một ngày sau khi cô bị bắt giữ vì nghi ngờ cổ vũ một cuộc tụ tập trái phép để tưởng niệm cuộc đàn áp những người biểu tình ủng hộ dân chủ tại Quảng trường Thiên An Môn ở Bắc Kinh năm 1989.

Cảnh sát trước đó bắt giữ cô Chow, phó chủ tịch của Liên hợp hội Chi viện Phong trào Dân chủ Yêu nước Hong Kong, cáo buộc cô cổ vũ một cuộc tụ tập trái phép vào sáng ngày thứ Sáu.

“Không có logic gì trong cáo buộc này. Đó là một cáo buộc hoàn toàn phi lý, một sự lạm dụng quyền lực hoàn toàn. Tôi bác bỏ mọi cáo buộc,” cô nói với các phóng viên bên ngoài đồn cảnh sát, Reuters cho biết. Lệnh cấm tụ tập thấp nền tưởng niệm và ít nhất sáu vụ bắt giữ xảy ra giữa lúc lo ngại đang gia tăng trong phong trào

ủng hộ dân chủ và ở quốc tế về tình trạng đàn áp các quyền tự do truyền thống của thành phố bán tự trị này, đặc biệt là luật an ninh quốc gia do Bắc Kinh áp đặt vào năm ngoái.

“Tôi muốn nói với tất cả những ai đã tham gia đàn áp sự kiện tưởng niệm Thiên An Môn năm nay... đừng trốn đằng điều khoản mang tính kỹ thuật của sắc lệnh về trật tự công cộng nữa,” cô Chow nói.

“Hãy mở mắt ra và thấy những gì các người thực sự đang làm để che đậy tội ác của những kẻ giết người vào năm 1989.”

Ngày thứ Sáu, nhà chức trách phong tỏa Công viên Victoria, địa điểm tổ chức thấp nền tưởng niệm Thiên An Môn lớn nhất thế giới suốt hơn ba thập niên, để thực thi lệnh cấm tổ chức cuộc tụ tập thường niên sang năm thứ hai do các hạn chế về dịch COVID-19.

Một số nhà thờ mở cửa tổ chức lễ tưởng niệm các nạn nhân Thiên An Môn, với người tham dự chập kín các địa điểm này vì lo ngại bị bắt giữ trên đường phố. Trong một cử chỉ ngoại giao chưa từng thấy giữa lệnh cấm tưởng niệm của cảnh sát, những ngọn nến lung linh bên trong những ô cửa sổ của lãnh sự quán Mỹ và văn phòng Liên minh Châu Âu trong thành phố, theo Reuters.

“Đài Loan không bao giờ quên vụ đàn áp Thiên An Môn tại Trung Quốc”

Reuters 05/06/2021

Tổng thống Đài Loan Thái Anh Văn.

Người dân Đài Loan không bao giờ quên việc Trung Quốc đàn áp đẫm máu những người biểu tình đòi dân chủ bên trong và xung quanh Quảng trường Thiên An Môn cách đây 32 năm và sẽ luôn luôn theo đuổi niềm tin dân chủ, Tổng thống Đài Loan, Thái Anh Văn, tuyên bố ngày 4/6.

Đài Loan thường chỉ trích Trung Quốc trong mỗi dịp đánh dấu ngày tưởng niệm Thiên An Môn và thúc đẩy Bắc Kinh đối diện với những gì họ đã gây ra, và mỗi lần như vậy Bắc Kinh đều tỏ ra bất bình. Trung Quốc xem Đài Loan là lãnh thổ của họ và dọa dùng vũ lực chiếm lại, nếu cần.

Ngày 4/6 năm nay đánh dấu 32 năm kể từ khi binh sĩ Trung Quốc nổ súng đàn áp các cuộc biểu tình do sinh viên lãnh đạo tại Quảng trường Thiên An Môn. Nhà cầm quyền Trung Quốc cấm tưởng niệm biến cố này ở Hoa lục.

Viết trên trang Facebook của mình, Tổng thống Đài Loan khẳng định người dân Đài Loan sẽ không bao giờ quên những gì đã xảy ra.

“Tôi tin là đối với tất cả những người Đài Loan tự hào về sự tự do và dân chủ của mình, họ sẽ không bao giờ quên được ngày này và sẽ giữ vững lòng tin, không lay chuyển bởi những thách thức,” bà nói.

“Chúng tôi cũng sẽ không quên những người trẻ đã hy sinh trên Quảng trường Thiên An Môn ngày này cách đây 32 năm, và rằng năm này qua năm khác, các bạn bè tại Hong Kong luôn luôn thấp nền tưởng niệm ngày 4/6.”

Hội đồng Hoa lục Sự vụ của Đài Loan ngày 3/6 kêu gọi Trung Quốc trả lại quyền hành cho người dân và xúc tiến cải cách

dân chủ thực sự thay vì né tránh đối mặt với sự thật.

Ngược lại, Văn phòng Đài Loan Sự vụ của Trung Quốc tố cáo Đài Loan “bôi nhọ và tấn công” Trung Quốc thay vì nên chú tâm chống dịch COVID-19 đang tăng mạnh ở nội địa.

Thái Lan lo ngại về tình trạng bạo lực ở Myanmar

Reuters 06/06/2021

Người phát ngôn Bộ Ngoại giao Thái Lan Tane Sangrat.

Thái Lan lo ngại về tình trạng bạo lực ở nhiều vùng của Myanmar và muốn chứng kiến việc thực hiện các bước đi mà lãnh đạo Đông Nam Á đã đạt được với chính quyền quân nhân để giúp chấm dứt tình trạng hỗn loạn kể từ khi xảy ra cuộc đảo chính ngày 1/2, Bộ

Ngoại giao Thái Lan cho biết hôm 6/6.

Chính quyền Myanmar cho thấy có ít dấu hiệu cân nhắc "sự đồng thuận" năm điềm mà các thành viên của Hiệp hội các quốc gia Đông Nam Á (ASEAN) đạt được hồi tháng Tư, theo đó kêu gọi chấm dứt bạo lực, tiến hành các cuộc đàm phán chính trị và chỉ định một đặc phái viên khu vực.

Người phát ngôn Bộ Ngoại giao Tane Sangrat nói trong một thông cáo: “Chúng tôi đang theo dõi sát sao các diễn biến ở Myanmar với nhiều lo ngại, đặc biệt là các vụ bạo lực xảy ra ở nhiều nơi tại nước này”.

Ông nhắc lại lời kêu gọi chấm dứt bạo lực, trả tự do cho tất cả những người bị giam giữ và "thực hiện cụ thể Sự đồng thuận Năm điềm" sớm nhất có thể.

Chính quyền quân nhân đã thất bại trong việc kiểm soát Myanmar kể từ khi chiếm quyền từ lãnh đạo dân cử Aug San Suu Kyi, một trong hơn 4.500 người bị giam giữ kể từ cuộc đảo chính. Một nhóm nhân

quyền cho biết ít nhất 847 người đã thiệt mạng. Quân đội phản bác con số đó.

Trong khi đó, các cuộc biểu tình phản đối quân đội hàng ngày đã biến thành các cuộc nổi dậy vũ trang ở nhiều vùng của Myanmar, trong khi các cuộc xung đột sắc tộc kéo dài hàng thập kỷ lại bùng phát.

Những người phản đối chính quyền đã bày tỏ sự thất vọng trước hành động thiếu cứng rắn của ASEAN và nói rằng cuộc gặp giữa hai đại diện của hiệp hội này với thủ lĩnh quân đội Min Aung Hlaing hôm 4/6 đã mang tới thêm cho quan chức này tính chính danh nhưng không mang lại lợi ích gì khác.

Thái Lan có đường biên giới với Myanmar dài hơn bất kỳ quốc gia nào khác và lo ngại xung đột có thể kéo theo một làn sóng người tị nạn. Chính phủ Thái Lan cũng được lãnh đạo bởi một cựu chỉ huy quân đội, người đã chiếm quyền trong một cuộc đảo chính trước khi tổ chức bầu cử.

Mưa Khóc Tình Xưa

Thơ: Huỳnh Minh Nhật

Ngày ấy hạ buồn tiễn em đi
Ta đứng nhìn theo bóng đợi gì?
Heo hút lưng trời mây lặng lẽ
Chiều buồn mưa đổ khóc biệt ly

Biết nói gì đây phút chia tay?
Nửa tình tha thiết nửa đổi thay
Một nửa hạ tàn trên hè phố
Vàng thu một nửa nỗi niềm này

Lá mãi xôn xao lời của lá
Sầu vẫn gọi sầu ta với ta
Khói thuốc giăng mờ đêm khuya lạnh
Lũng thững trôi về nơi xứ xa
Đêm nay mưa rớt bạc trắng phai
Lòng sâu thăm thẳm phỏ chốt dài
Miên man đợt gió lửa vai áo
Có phải mưa buồn mưa nhớ ai?

Tin Việt Nam

Tỷ lệ tiêm vaccine ngừa COVID-19

RFA 05-06-2021

TIẾN ĐỘ TIÊM VẮC XIN COVID-19

	Số người tiêm đủ 2 mũi	% Dân số
Việt Nam 🇻🇳	31.177	0.03
Lào 🇱🇦	249,353	3.48
Indonesia 🇮🇩	10,984,900	4.06
Campuchia 🇰🇲	2,094,573	12.7
Singapore 🇸🇬	1,766,497	30.97
Hoa Kỳ 🇺🇸	137,455,367	41.88
Israel 🇮🇱	5,136,829	56.74

* Số liệu từ Johns Hopkins University & Medicine đến 5-6-2021

Tỷ lệ tiêm vaccine của Việt Nam và một số nước. Nguồn: Đại học Johns Hopkins

Theo số liệu của Bộ Y tế, tính đến 16 giờ ngày 2-6, Việt Nam đã tiêm vắc xin phòng COVID-19 đợt 1 và 2 với tổng cộng 1.110.111 liều.

Trong đó, số người đã được tiêm đủ 2 mũi là 31.177 người, xấp xỉ 0.03% dân số.

Trong khi đó, có đến hơn 137 triệu người ở Mỹ đã tiêm đủ 2 mũi vắc xin chiếm 41.88% dân số.

Bộ Y tế Việt Nam chính thức phê duyệt khẩn cấp vắc-xin Trung Quốc

RFA 04-06-2021

Vaccine Sinopharm ngừa COVID-19 của Trung Quốc Reuters

Bộ Y tế Việt Nam hôm 3-6-2021 đồng ý phê duyệt có điều kiện vắc xin Sinopharm của Trung Quốc cho nhu cầu cấp bách phòng chống dịch COVID-19 tại Việt Nam.

Theo Vietnamnet, vắc xin Sinopharm còn có tên gọi là SARS-CoV-2 vaccine (Vero Cell) do Viện Sản phẩm Sinh học Bắc Kinh thuộc Tập đoàn Biotec quốc gia Trung Quốc (CNBG) sản xuất.

Đây là vắc xin thứ ba được cấp phép khẩn cấp tại Việt Nam sau AstraZeneca của Anh và Sputnik V của Nga.

Bộ Y tế cho biết, vắc xin Sinopharm được phê duyệt dựa trên dữ liệu an toàn, chất lượng và hiệu quả do Viện Vệ sinh Dịch tễ Trung ương cung cấp cho Bộ Y tế tính đến ngày 29-5.

Việc phê duyệt này có khả năng mở đường cho việc nhập vắc xin của Trung Quốc về sử dụng ở Việt Nam thông qua chương trình COVAX của Tổ chức Y tế Thế giới (WHO) hay thỏa thuận trực tiếp thông qua nhà sản xuất.

Trong cuộc thăm dò ý kiến của Đài Á Châu Tự Do trên Fanpage từ ngày 2-6 thì chỉ có 44 người đồng ý tiêm vắc xin của Trung Quốc trên tổng số hơn 4 ngàn người tham gia khảo sát.

Theo khảo sát của RFA, có 3.600 người phản đối việc tiêm

vắc xin của nước láng giềng có chung đường biên giới với bảy tỉnh phía Bắc của Việt Nam.

Nhiều nhận xét trên Facebook của RFA cho rằng, vaccine ngừa COVID-19 của Trung Quốc không có hiệu quả như vaccine của các nước khác như Anh và Mỹ.

Covid-19: Dân góp quỹ chống Covid có phải là phép lạ của Việt Nam?

BBC 7-6-2021

Người Việt chống dịch trong bối cảnh tự hào dân tộc

Lễ ra mắt Quỹ Vaccine phòng Covid-19 tại Hà Nội tối 5/6 làm nhiều người tranh cãi.

Kêu gọi dân đóng tiền có thể là cách chống dịch độc đáo của chính phủ Việt Nam.

Dù truyền thông nhà nước nói: "5K + Vaccine + Công nghệ", nhưng cốt lõi vẫn là lấy tiền ở đâu.

Tại sao "mọi việc đã có đảng và nhà nước lo" mà giờ lại "huy động" tiền đóng góp của dân?

Từ khái niệm "chia lửa với chính phủ"

Nhiều tờ báo Việt Nam đồng loạt viết đây là hành động "chia lửa với chính phủ". Đối tượng được chia là nhân dân, cộng đồng, doanh nghiệp.

Ông Phạm Minh Chính phát biểu: "Đảng, Nhà nước, Chính phủ hiểu và trân trọng mọi đóng góp của người dân, doanh nghiệp không kể ít hay nhiều, góp vào Quỹ vaccine phòng chống Covid-19 - Quỹ của sự nhân ái, của tinh thần đoàn kết,

của niềm tin, của trái tim kết nối trái tim.”

Bình luận trên trang Thông tin Chính phủ, danh khoản Nguyễn Thị Ngọc Thủy viết: “Tinh thần đoàn kết của Việt Nam lại được phát huy trong những lúc khó khăn. Mong là dân ta sớm được tiêm phòng sớm với vaccine chất lượng!”

Nhưng Thạch Vu đặt câu hỏi: “Nhà nước quyền góp thêm nữa làm gì? Sao không lấy cái gói 62 ngàn tỉ và 90 ngàn tỉ chưa phát cho dân đó, mà mua vaccine?”

Ông Phạm Minh Chính

Chuyển thành “trách nhiệm” của dân?”

Đặt vấn đề là chia sẻ khó khăn mang tính tự nguyện, nhưng báo chí lại nói, nó là trách nhiệm của dân. Ông Thủ tướng cũng nói đó là: “trách nhiệm với cộng đồng”.

VnExpress trích lời bà Vũ Kim Hạnh, Chủ tịch Hội doanh nghiệp hàng Việt Nam chất lượng cao: “Tùy khả năng mà đóng góp nhưng họ luôn tự thấy trách nhiệm mình. Đơn vị có khả năng lớn thì tiên phong trong các chương trình lớn, ủng hộ tài vật nhiều, doanh nghiệp nhỏ hơn thì 'lá rách đùm lá nát.'”

Báo Chính phủ trích lời một người dân: “Đến bây giờ mình không bị lây nhiễm COVID-19 là rất may mắn. Vậy mình cũng phải thể hiện tinh thần trách nhiệm bằng hành động, ủng hộ

theo khả năng của mình vào Quỹ vaccine.”

Nhưng gặp nhiều phản bác, một trong số đó, bạn Hoa Quỳnh Nguyen: “Kỳ lạ các nước khác trích ngân sách trợ cấp dân tiêu xài qua cơ đại dịch. Ở mình gói 60.000 tỷ vẫn chưa thấy chi, giờ lại xin ngược dân là thế nào. Dân đói bỏ mẹ dân ra.”

Nông dân Việt Nam có thu nhập còn rất thấp

Tại sao nhận tiền của cụ già, em nhỏ?

Nhiều bài viết trên báo chí Việt Nam nói rằng, cụ già dành lương hưu, em bé dành tiền ăn sáng ủng hộ quỹ vaccine.

Tờ Lao Động viết về hai trường hợp đặc biệt. Ông Nguyễn Mạnh Tường, 82 tuổi, đóng góp những đồng tiền dành dụm được từ lương hưu.

Và một học sinh trung học, Lê Đức Hiếu, góp bằng tiền ăn sáng: “Để có được số tiền ủng hộ này thì hàng ngày em tiết kiệm từ số tiền bố mẹ cho ăn sáng”.

Bức xúc với điều đó, Phạm Văn Trọng bình luận: “Việc kêu gọi hay ca ngợi cả những người già cả nghèo khó đóng góp thì thật lố bịch, thiếu nhân văn. Hình như không mấy nước nào làm như vậy.”

Trên trang cá nhân của mình, Giáo sư Mạc Văn Trang viết: “Sao không thấy các quan chức có biệt thự nguy nga, giàu có đóng góp vào quỹ vaccine nhỉ?” Và những câu trả lời nhận được là:

“Cán bộ lãnh đạo có đóng góp bác ạ nhưng họ đóng góp theo kiểu mỗi người một ngày lương, nhưng đến cuối năm thì lại được xét tiền thưởng 1 tháng lương.” Nguyễn Xuân Trường. Còn Tiến Nguyễn Nam cho rằng: “Thứ nhất là các quan còn giả nghèo dù là ở nhà biệt thự, đi xe hơi tiền tỷ, con du học nước ngoài và của chìm của nổi khác không thể biết hết được. Thứ hai là các quan không có tấm lòng vì nước, vì dân đâu mà họ đóng góp.”

Bình luận trên một trang khác về vấn đề này, Phạm Minh Trung viết: “Bài cụ ông góp tiền tiết kiệm, cụ bà góp trứng gà, trẻ em đập lợn đất ... quá phản cảm mà mấy anh tuyên giáo vẫn làm được. Chắc mấy ảnh vận dụng chiến tranh nhân dân trong chống dịch như chống giặc.”

Nhưng cũng có ý kiến của người được cho là cựu chiến binh, Đỗ Văn Thơ, nói rằng: “Mấy chục năm trước, dân nuôi bộ đội mà chúng ta đánh thắng Pháp, rồi lại thắng Mỹ. Bây giờ, mỗi người đóng góp một ít, tích tiểu thành đại, chúng ta sẽ chiến thắng dịch bệnh Covid-19 thôi”

Phương pháp độc đáo này của Việt Nam các nước khác rất khó “học hỏi”. Vì thực chất tiền ngân sách mà chính phủ dùng để mua vaccine cũng là tiền của dân.

Mặc dù vậy, theo thông tin của Bộ Y Tế, Quỹ Vaccine COVID-19 đã tiếp nhận hơn 3.000 tỷ đồng tiền ủng hộ từ người dân chỉ trong vài ngày và theo Vietnam Plus đến 5/6, quỹ này huy động trên 7.643 tỷ đồng.

Con số này chưa dừng lại ở đây vì chương trình gây quỹ chưa kết thúc.

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự

Lts. Trong số này VNNS xin hân hạnh giới thiệu đến quý độc giả thông tin đang được lan truyền rộng rãi trên các diễn đàn xã hội dân sự do Hiếu Bá Linh biên dịch từ tổ chức Văn Bút Đức (PEN Germany). Kính mời quý độc giả theo dõi sau đây:

* * *

Chúc mừng, Nhà báo Phạm Đoan Trang được phong làm thành viên danh dự của tổ chức Văn bút (PEN) Đức

Hôm nay ngày 18/05/21, Trung tâm Văn bút (PEN) của Đức đã phong nhà báo độc lập Phạm Đoan Trang làm thành viên danh dự của tổ chức này và yêu cầu trả tự do cho cô ấy ngay lập tức. Cô là một trong những nhà chỉ trích chính phủ Việt Nam nổi tiếng nhất và bị bắt vào ngày 6 tháng 10 năm 2020 tại căn hộ của cô ở TP Hồ Chí Minh. Cô phải đối mặt với án tù 20 năm với cáo buộc tuyên truyền chống nhà nước.

Ông Ralf Nestmeyer, Phó Chủ tịch kiêm Đại diện Ủy ban "Những người cầm bút bị giam cầm" (Writers-in-Prison-Committee) của PEN Đức phát biểu: "Việt Nam là một trong những quốc gia trên thế giới hạn chế quyền tự do ngôn luận đặc biệt dữ dội. Đảng Cộng sản đàn áp tàn bạo những người làm truyền thông đến mức độ hiện nay Trang không được phép liên lạc với gia đình và luật sư của cô. Chúng tôi yêu cầu trả tự do ngay lập tức và vô điều kiện cho thành viên danh dự Phạm Đoan Trang của chúng tôi và cam đoan với cô ấy về tình đoàn kết không giới hạn của chúng tôi".

Nhà báo Phạm Đoan Trang

Phạm Đoan Trang đã sáng lập tạp chí trực tuyến Luật Khoa và là biên tập viên cho tờ The Vietnamese. Cả hai phương tiện truyền thông này đều giúp người dân Việt Nam dễ dàng hiểu luật pháp đất nước, bảo vệ quyền lợi của mình và phản đối sự cai trị độc đoán của Đảng Cộng sản. Một tháng trước khi bị bắt, Trang đã công bố một báo cáo trong đó cô điều tra về một cuộc đột kích hung bạo của công an vào một ngôi làng (Đồng Tâm) ở ngoại ô Hà Nội, vì người dân trong làng phản đối việc chính quyền tịch thu đất của họ.

Vì công việc của mình, Trang nhiều lần lọt vào tầm ngắm của các cơ quan chức năng Việt Nam. Vào tháng 8 năm 2018, cô bị đánh trong khi bị công an bắt giữ và phải nhập viện. Hiện nay cô có nguy cơ bị hành hung một lần nữa trong nhà tù. Năm 2014, cô được học bổng Feuchtwanger của Villa Aurora ở Los Angeles (Học bổng được đặt theo tên của nhà văn người Đức gốc Do Thái Lion Feuchtwanger, người phải rời Đức Quốc xã vào năm 1933 và sống trong Villa Aurora ở Los Angeles từ năm 1943 cho đến khi ông qua đời vào năm 1958) và năm 2019, cô nhận được Giải thưởng Tự do Báo chí cho hoạt động báo chí đặc biệt hiệu quả của Tổ chức Phóng viên Không Biên giới.

Trung tâm PEN Đức

Trung tâm PEN của Đức, có trụ sở chính tại Darmstadt, là một trong hơn 150 hiệp hội nhà văn trên toàn thế giới được hợp nhất trong PEN Quốc tế. PEN là viết tắt của Poets, Essayists, Novelists. Hiệp hội, ban đầu được thành lập ở Anh vào năm 1921 nhằm ủng hộ tự do ngôn luận và được coi là tiếng nói của các nhà văn bị đàn áp.

Hiếu Bá Linh (Biên dịch)

Nguồn: <https://www.pen-deutschland.de/.../vietnam-pham-doan.../>
<https://ttdq.de/.../nh%C3%A0-b%C3%A1o-ph%E1%BA%A1m-%C4...>

Dự án phỏng vấn thuyền nhân: nửa năm nhìn lại

Tôi đã tiếp xúc, phỏng vấn tới trên 500 người ở trại tỵ nạn Hồng Kông. Có thể tóm tắt mấy nguyên nhân cơ bản để họ bỏ xứ ra đi như sau: Bị nhiễm nọc độc chiến tranh tâm lý về “Cuộc sống thiên đường nơi hải ngoại”; vì mâu thuẫn gia đình, vì thất tình mà ra đi; vì đời sống khó khăn, vì a dua a tòng với bạn bè gọi là đi theo “phong trào” (Khổng Minh Dụ).

Khi đọc mấy dòng bên trên, trích từ một bài báo trong nước, với mục đích tạo ấn tượng xấu về người Việt tỵ nạn, chắc hẳn chúng ta không khỏi đau lòng. Không chỉ trong nước, mà ngay tại Hòa Lan, Ủy ban Y tế Hòa-Việt đã xem việc người Việt đi tỵ nạn là vì bị ảnh hưởng lối tuyên truyền giật dây của Mỹ và phương Tây.

Nếu không khéo giải thích, thì con cháu chúng ta cũng có khả năng bị ảnh hưởng những thông tin sai lạc như trên. Cũng vì những lý do này, dự án phỏng vấn các cựu thuyền nhân Việt Nam tại Hòa Lan được khởi xướng. Cho đến nay đã có mười cuộc phỏng vấn được thực hiện. Ba cuộc phỏng vấn được thực hiện bằng tiếng Hoà Lan. Bảy cuộc phỏng vấn bằng tiếng Việt. Bốn trong số các bài phỏng vấn này đã được dịch sang tiếng Hoà Lan hoặc tiếng Anh.

Nhóm thực hiện dự án cho đến nay đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi và sự hợp tác từ nhiều phía, ngay cả từ người Hòa Lan. Trong khi thực hiện, chúng tôi nhận thấy có nhiều dấu mốc lịch sử khá phức tạp. Nhiều thuật ngữ khó hiểu. Hơn nữa, lịch sử có thể nhìn từ các góc độ khác nhau.

Vì vậy, chúng tôi đã cố gắng phác thảo lịch sử Việt Nam theo dòng thời gian. Có đường dẫn đến Wikipedia cho người đọc có cơ hội tham khảo sâu hơn về các chủ đề nhất định.

Dưới đây là đường dẫn đến phác thảo lịch sử Việt Nam:

<https://onverteldeverhalen.wordpress.com/2021/06/07/tijdlijn-van-de-vietnamese-geschiedenis/>

Như quý vị đã biết, dự án phỏng vấn là một nỗ lực để chia sẻ những câu chuyện của chúng ta với các thế hệ mai sau, để câu chuyện của chúng ta không bị lãng quên. Đó là lý do tại sao chúng tôi đã chọn tiếng Hoà Lan cho trang “*Onvertelde Verhalen*” này.

Sau sáu tháng từ khi trang này trình làng, đã có hơn 800 người vào xem, với hơn 2500 lần đọc các bài. Đó là chưa kể số người vào đọc các bài phỏng vấn trên báo Việt Nam Nguyệt San, trên trang nhà cộng đồng, Cái Đình và mạng xã hội như Facebook.

Chúng tôi tin tưởng vào sự (tiếp tục) hợp tác của quý vị để hoàn thành vai trò này.

Trân trọng,

Thay mặt nhóm thực hiện

Lam Ngo

Phỏng Vấn Ông Trần Văn Thắng

Lời giới thiệu: trong khuôn khổ chương trình phỏng vấn cựu thuyền nhân Việt Nam tại Hòa Lan, chúng tôi xin giới thiệu bài phỏng vấn ông Trần Văn Thắng (TVT) do ông Ngô Thụy Trúc Lâm (NTTL) thực hiện. Là một cựu sỹ quan không quân, đến định cư tại Hòa Lan từ năm 1981, trong suốt hơn 40 năm qua, ông Thắng đã luôn đi đầu trong nhiều sinh hoạt cộng đồng.

NTTL: Chào anh Thắng, trước hết xin anh kể qua về thân thế và gia đình, cũng như về môi trường nơi anh sinh trưởng ở Việt Nam?

TVT: Chào Trúc Lâm, trước hết phải nói là hoàn cảnh ty nạn mỗi người mỗi khác nhưng có chung một điểm vì hai chữ tự do mà phải chấp nhận đánh đổi cả sinh mạng khi quyết định ra đi xa lìa quê hương. Được hỏi thì phải đáp thôi chứ chẳng vui gì nhắc lại chuyện xưa khi còn mãi sống đời lưu lạc nương thân xứ người khi tuổi đời ngày càng chông chất!

- Là đứa con thứ năm trong gia đình có 6 anh chị em, ba tôi vốn là nhà giáo, không rõ nguyên nhân ông bỏ về sống cùng ruộng vườn, má tôi vừa lo nội trợ vừa buôn bán nhỏ để phụ thêm lợi tức gia đình cho anh em tôi có đủ điều kiện đến trường. Khi nhỏ tôi học ở trường làng, hết bậc tiểu học tôi thi đậu vào trường công ở quận, khi lên đệ nhị cấp thì được gia đình cho học ở Sài Gòn.

Sau 30/4/1975 ngoại trừ ba má tôi, các chị và cô em gái út, còn lại anh em chúng tôi đều vào tù mà CS gọi là trại cải tạo.

NTTL: Anh vào học sỹ quan không quân năm 1968, sau đó anh phục vụ những đơn vị nào? Anh có gặp những nghịch cảnh gì không?

TVT: Sau Tết Mậu Thân, lệnh tổng động viên ban hành nên dù muốn dù không cũng phải bỏ ngang việc học để thi hành trách nhiệm người trai thời loạn. Sau hơn một năm thụ huấn quân sự và chuyên môn tôi về phục vụ KĐ 33 tác chiến đồn trú tại căn cứ Tân Sơn Nhứt, theo nhu cầu phát triển nên năm 1970 trở thành SĐ5KQ. Tuy đơn vị gốc ở TSN nhưng thường xuyên biệt phái nhiều nơi, tuy hơi vất vả và hiểm nguy nhưng rất vui, học nhiều kinh nghiệm cho đời binh nghiệp. Suốt 7 năm quân ngũ vui buồn đong đầy, thăng trầm theo từng chuyến quân hành... nhưng tất cả chỉ còn là kỷ niệm nhạt nhòa.

NTTL: Sau năm 1975, anh bị đi học tập cải tạo, tình hình trong trại cải tạo ra sao?

TVT: Dấu mốc 30/4/1975. Cả miền Nam VN sụp đổ đã nhanh chóng trở thành địa ngục trần gian

của sự khốn cùng và chết chóc, quân dân miền Nam bị CS trả thù một cách thâm độc, hèn hạ. Qua nguy tử học tập cải tạo để che dấu âm mưu thâm hiểm, đảng CSVN đã gom hết sỹ quan, công chức VNCH vào các trại tập trung không ngoài mục đích ngăn ngừa sự nổi dậy của quân chúng miền Nam, lợi dụng sức lao động của chúng tôi để làm ra của cải vật chất cho chúng hưởng thụ.

NTTL: Sau khi được thả, như anh đã có lần trả lời một nhà báo Hòa Lan vào năm 2008 là anh từ nhà tù nhỏ ra nhà tù lớn. Sinh hoạt của anh và gia đình lúc ra khỏi trại cải tạo thế nào?

TVT: Sau khi ra khỏi trại trong rừng thâm sơn cùng cốc có nghĩa là rời nhà tù nhỏ chuyển ra nhà tù lớn hơn, qua sự giám sát của công an tôi phải trình diện hàng tuần, không được ra khỏi địa phương cư trú nếu không có giấy phép, thời gian này gọi là quản chế. Sống bất an, pháp phòng không biết mình sẽ bị tóm lại lúc nào? Để có phương tiện sinh sống và không phải đi vùng kinh tế mới, tôi xin vào làm công nhân sản xuất phân hữu cơ của người di tôi, vợ tôi là giáo sư toán trường trung học. Nương tựa vào sự hỗ trợ của hai bên gia đình nên cũng tạm sống qua ngày.

Sỹ quan không quân Trần Văn Thắng và nữ sinh lớp 12 ban toán Nguyễn Thị Ráp (1971)

NTTL: Chuyển vượt biên khỏi Việt Nam có gặp khó khăn gì không? Có việc gì xảy ra khiến anh không thể nào quên?

TVT: Cảm thấy không thể tiếp tục sống mãi trong nỗi lo âu, nguy hiểm rình rập của một chế độ tàn ác vô nhân nên tôi đã nhiều lần tìm mọi cách rời bỏ quê hương. Chắc quý vị cũng cảm nhận được cảm giác của một người chuẩn bị xa lìa gia đình rời bỏ quê cha đất tổ nhưng chưa biết phải trôi dạt về đâu, tương lai vô định, biết có còn cơ hội gặp lại cha mẹ, vợ con.

Sau 6 lần thất bại không đạt được hoài bão, đành chấp nhận hiểm nguy, tôi nhận trách nhiệm lo cho con tàu của dì tôi đang nằm ở Sông Bé trong danh sách đi bán chính thức. Dì dựng tôi sau hai lần bị đánh tư sản xem như bị cướp hết tài sản, may mắn trước đó cất đi được một số nay dùng mua con tàu và tu sửa vỏ tàu, thay máy v.v. Khi hoàn hảo thì tiền đã cạn không thể hối lộ để tranh chuyển với các chủ tàu Chợ Lớn, do đó chúng tôi tìm cách đưa con tàu về hợp đồng với Công ty vận tải đường sông ở Sài Gòn. Nói sơ qua con tàu, thuộc dạng tàu biển nhỏ dài 22,5 mét, ngang 5,2 mét, trọng tải 65 tấn, thân tàu bằng ván sao dày 6 phân, thật chắc chắn và lý tưởng.

Sau khi được hợp thức hoá, chúng tôi ký nhiều hợp đồng với nhiều công ty có nhu cầu vận chuyển đường thủy và luôn chọn ưu tiên các địa danh gần cửa biển. Điều thú vị là ngày xưa làm việc trên không, giờ đây phải tập tành cùng sông nước nên phải chú tâm học hỏi thật nhiều ở các chú bác tài công nhiều kinh nghiệm.

Đêm 30/10 /1980 tàu vào bãi lúc 10 giờ đêm, thấy đèn đuốc sáng choang cùng lao xao tiếng người. Trao đổi ngắn gọn với người của bãi và cho người lên tàu. Người lên đã khá nhiều mà chẳng thấy số người nhà nên tôi phản đối ngưng việc cho người lên và tuyên bố tàu sẽ không rời bến dù phải trả bất cứ giá nào nếu không có đủ thân nhân của chúng tôi. Vào cabine thỉnh ý ông dựng và cháu của ông là Hải quân đại úy vừa mới ra tù. Cảm thấy mình bị gạt nên sau khi bàn thảo chúng tôi vẫn giữ ý định huỷ bỏ chuyến đi. Khi ấy một vài vị đứng tuổi ngỏ lời khuyên can, giải thích vì sự an nguy của bao người trong đó có cả chúng tôi và yêu cầu cho tàu rời bến. Sau này mới biết trong các vị đó là một trung tá vừa mới ra tù và linh mục Nguyễn thanh Xuân.

NTTL: Như anh đã kể là chuyến đi của anh và gia đình tổ chức có mua bến bãi với công an, họ bất ngờ đưa nhiều người của họ lên tàu cùng đi. Những người này thuộc dạng nào?

TVT: Chúng tôi không trực tiếp với công an Vũng Tàu trong việc bãi bến mà do một nhóm khác lo. Theo thoả thuận thì tàu sẽ đón khoảng 150 người

của các nhóm tổ chức, nhiên liệu, nước uống, thực phẩm phải mua của bãi với giá cắt cổ. Tình trạng bi đát, các con cháu thân nhân của dì tôi và của tôi đều bị bắt giữ lại ở Long Thành. Thế vào đó là người của họ.

Cuối cùng rời con tàu cũng phải rời bến Thạnh An lúc 2 giờ sáng ra biển Đông, khoảng 6 giờ thì bị 2 chiếc tàu khác rượt đuổi, may mắn chúng tôi thoát khỏi. Sau mấy ngày hải hành, qua 2 cơn bão lớn nhưng con tàu vẫn an toàn, có một lần máy tàu bị ngưng sau vài mươi phút, nguyên nhân một thuyền nhân bắt cần ngồi đờ làm nghẹt ống dẫn dầu, thợ máy khám phá cho nổ máy tiếp tục hành trình. Trong số 303 thuyền nhân được Nedlloyd Sinoutskerk cứu vớt gồm nhiều thành phần như quân nhân công chức VNCH, tu sĩ, bác sĩ, kỹ sư, sinh viên học sinh và rất đông dân của bãi.

Một câu hỏi mà tôi khó trả lời chính xác khi các phái đoàn của CIA và tình báo Úc qua nhiều lần tiếp xúc là trong chuyến này có những ai được CSVN gài theo không?

Con tàu 303

NTTL: Lúc được tàu Hòa Lan vớt, cảm xúc của anh ra sao?

TVT: Qua ngày thứ 4 khoảng 9.30 giờ chúng tôi thấy một phi cơ của hải quân Hoa Kỳ lượn thấp nhiều vòng và thả một vật gì xuống biển khá xa, lúc đó sóng to nên chúng tôi không vớt được nên tiếp tục đi theo hướng đã chọn. Ba giờ sau một chiếc tàu lớn tiến càng lúc càng gần về hướng chúng tôi, trong khoảng cách an toàn họ ra dấu bảo chậm lại, khi liên lạc được họ cho biết sẽ vớt chúng tôi vì chiều nay sẽ có một cơn bão rất lớn đến và nghĩ rằng chúng tôi sẽ không thoát nạn!

Tuy con tàu vẫn an toàn nhưng mọi người đều mệt lả vì say sóng, 3 thuyền nhân bệnh tim và một bé trai sốt nặng được lên vào cabine trên tàu. Khi viết lại những dòng này tôi như sống lại

những cảm xúc lúc đó, một cảm giác khó tả, mừng vui lẫn lo âu. Các vị lớn tuổi, trẻ em, phụ nữ và những người yếu sức được đưa lên bằng lưới vớt, thanh niên thì leo lên bằng thang dây, tôi và chú em thợ máy leo lên sau cùng khi kiểm soát lần chót trong khoang tàu, cuối cùng mở nước “lỗ lù” cho nước biển vào để tàu chìm dần vào lòng đại dương.

Khi leo lên tàu lớn câu hỏi đầu tiên từ vị sĩ quan điều hành: ông có biết có bao nhiêu sinh mạng vừa được vớt không? suy đoán hai lần đều sai, ông cười chỉ vào tôi và đếm 303 và con chó nhỏ trên tay ông là 304.

Một cảm xúc đến nghẹn ngào qua cách đối xử lịch sự, cao thượng của tất cả nhân viên trên tàu dành cho chúng tôi dù họ và chúng tôi không hề quen dù là một lần gặp gỡ. Họ được lệnh chỉ dùng đồ hộp và dành thức ăn tươi như rau quả trái cây, bò gà v.v. cho thuyền nhân chúng tôi. Những ân tình cao quý này tôi ghi nhớ suốt đời.

Thuyền trưởng và sỹ quan tàu Nedlloyd Sinoutsker với bảng số con tàu 303

NTTL: Khi đến trại tỵ nạn ở Singapore, anh có nhiều chuyện vui buồn để kể không?

TVT: Con tàu ân nhân cứu vớt chúng tôi Nedlloyd Sinoutskerk trên hải trình từ Hong Kong

chờ hàng về Simngapore nên chúng tôi được đưa về hải cảng này, lưu lại trên tàu thêm một ngày để lo thủ tục, chiều ngày 6/11/1980 xe bus chở chúng tôi về trại tỵ nạn 25 Hawkins Road. Con vui được hồi sinh đến được bến tự do dần thay bằng nỗi buồn gậm nhấm, nhớ vợ con, cha mẹ và cả quê hương thân yêu vừa bỏ lại, nên thần thờ chẳng màng tìm nơi trú ngụ, chọn sân khấu làm gác trọ cho những ngày đầu trên bước đường lưu xứ! Đã không ăn mất ngủ hơn nửa tháng để chuẩn bị mọi thứ cho chuyến đi của con tàu, giờ đây thân xác rã rời nhưng không sao tìm được giấc ngủ mà luôn suy nghĩ băng quơ.

Hai hôm sau bà Luise Druke trưởng cao uỷ tỵ nạn ở Singapore cho mời tôi lên văn phòng để tìm hiểu thêm về con tàu 303, trong dịp này bà ngỏ ý nhờ tôi phụ giúp ban ngoại vụ của văn phòng đang thiếu nhân viên, thêm một trách vụ nhọc nhằn mà không từ chối được là đại diện cho tàu 303 mỗi tuần hai lần nhận tiền từ cao uỷ phát lại cho thuyền nhân cùng tàu, cùng ngày hôm đó bà cho người hướng dẫn tôi nhận một phòng nhỏ ở tầng trên nhà 12. Hôm sau, ngày đầu lên văn phòng để nhận việc tình nguyện của ban ngoại vụ, cảm giác đầu tiên suýt khóc khi nhìn thấy lại lá quốc kỳ thân yêu đã bao năm xa cách.

Văn phòng trại tỵ nạn tại Singapore (1980)

NTTL: Sau khi đến Hòa Lan, anh đã đi học và đi làm những đâu?

TVT: Đến Hoà Lan vào mùa tuyết phủ trắng vạn vật, về trại chuyển tiếp Leerdam, ở đây một tuần kiểm tra sức khoẻ, sau đó 37 người về trại Stapelen ở làng Boxtel. Theo chương trình thì được học 400 giờ tiếng HL nhưng khoảng ½ khoá thì một nhóm chúng tôi được gửi đi học chuyên môn. Sau mấy năm quay lại thời học trò, tốt nghiệp xong tôi xin được việc làm khá tốt ở nơi tôi thực tập và làm ở đó suốt gần 30 năm cho đến khi nghỉ hưu. Số mạng tôi không ở đơn vị gốc, khi xưa cũng biệt phái khắp nơi, sang xứ người cũng biệt phái hết Philips lại sang các viện đại học Eindhoven, Tilburg rồi các bệnh viện v.v. Rong ruổi theo dòng đời mọi việc êm ả trôi qua.

NTTL: Việc dạy dỗ con cái trong môi trường hai văn hóa, anh chị đã rút được những kinh nghiệm gì? Anh có hướng nghiệp cho các con hay không?

TVT: Việc giáo dục con cái là một vấn đề khá phức tạp giữa hai nền văn hoá, phải thật khéo léo, tế nhị, chứng tỏ cho con cái thấy được sự thương yêu, chăm sóc lẫn hy sinh của chúng ta dành cho chúng, thường phạt cương nhu đúng từng trường hợp, thường để khích lệ, phạt để răn đe chứ không hành hạ, khủng bố.

Thoạt đầu về Eindhoven, chúng tôi thành lập ngay Hội NVTNCS địa phương, tổ chức lớp Việt ngữ dạy thiện nguyện cho con em, hàng năm tổ chức Tết Nguyên Đán, Trung Thu, trại hè, thể thao v.v. Luôn nhắc nhở con cháu về cội nguồn dân tộc, tình tự quê hương. Những sinh hoạt này cho đến nay vẫn tiếp nối. Chúng tôi có hai cháu trai, cháu lớn sang HL khi được 7 tuổi và cháu nhỏ sanh ở HL, cả hai đều nói và viết được tiếng mẹ đẻ, tương đối thành công trong xã hội nhưng vẫn giữ được cội nguồn, văn hoá Việt Nam, luôn hoà thuận, lễ phép và hiếu thảo, âu cũng là niềm

an ủi trong lúc tuổi già bóng xế!

NTTL: Anh đã sinh hoạt trong ban trị sự chùa Vạn Hạnh ở Hòa Lan đã lâu, nhìn lại những năm đầu gây dựng mái chùa hẳn anh có rất nhiều kỷ niệm. Anh có thể kể vài kỷ niệm?

TVT: Từ thuở nhỏ được theo cha mẹ đến chùa vào các dịp lễ, được dạy để tập sự làm công quả như nấu nước pha trà, dọn dẹp v.v. Mãi rồi thành thói quen, do đó khi chùa chiến có nhu cầu là tôi hưởng ứng ngay. Trước khi thầy MG từ trại tỵ nạn Thái Lan sang và thời gian mấy năm đầu mỗi lần lễ lạc phật tử phải tổ chức lưu động mỗi lần một địa phương. Mãi đến đầu thập niên 90 thuận duyên đã đến nên hội mua được khu đất số 65 Middenweg ở Nederhorst Den Berg, đây là nhà bán cây kiểng nên phải sửa chữa thật nhiều để biến thành ngôi chùa VN đầu tiên ở Vương quốc HL. Sau này vào các ngày lễ số lượng phật tử về chùa càng ngày càng đông, do nhu cầu sinh hoạt nên hội phải tìm cách thích ứng bằng cách tìm, dò hỏi qua nhiều nơi. Cho đến năm 2012 mới mua được khu đất ở Almere để xây dựng nên ngôi chùa Vạn Hạnh hôm nay. Nhắc đến đây phải thành thật ca ngợi, tán thán tinh thần hy sinh, dấn thân của tất cả các anh chị em trong thời gian xây cất ngôi chùa, dù thiếu thốn mọi bề, trong giá rét căm căm nhưng vẫn vang vang tiếng ca, tiếng cười, mỗi người mỗi việc không nề hà nặng nhọc.

Sinh hoạt Phật Giáo không chỉ giới hạn trong phạm vi ngôi chùa, chùa lớn hay nhỏ, đẹp hay xấu không thành vấn đề, mà mục đích là làm sao cho con người biết hướng thiện, luôn tu sửa thân tâm. Nhiều chùa, nhiều tông phái không làm trở ngại việc tu học miễn sao người hướng dẫn và phật tử luôn giữ đúng chánh pháp, đây mới là điểm cần lưu tâm!

Trong giới phật tử trẻ HL hiện nay có nhiều em cháu có khả năng lẫn đạo đức. Hy vọng trong tương lai thành phần này sẽ là rường cột làm cho phật giáo VN ở HL ngày càng khởi sắc và phát triển nơi xứ người.

NTTL: Anh là một thành viên kỳ cựu của Hội quân cán chính Việt Nam Cộng Hòa ở Hòa Lan. Mục đích của hội là gì? Việc quyên tiền giúp các thương phế binh VNCH có khó khăn và thuận lợi gì?

TVT: Là một trong các thành viên đầu tiên thành lập GĐQCCVNCH/HL, tôi sinh hoạt trong tổ chức này cho tới nay. Mục đích quy tụ anh em có cùng chung lý tưởng nêu cao chính nghĩa người Việt quốc gia tỵ nạn CS, đoàn kết cùng các đoàn thể

Gia đình ông bà Trần Văn Thắng (2016)

bạn, hỗ trợ CĐVNTNCS. Song song các công tác đấu tranh chống tà quyền CSVN, chúng tôi tìm cách giúp đỡ anh em TPBVNCH đang sống lầm than ở quê nhà qua sự tiếp tay của đồng hương cùng cảnh ngộ lánh nạn CS. May mắn thay! tình thương mến những chiến binh ngày xưa còn nồng nàn trong tâm tư khối người tỵ nạn, nên việc kêu gọi lòng từ tâm không mấy khó khăn hay trở ngại.

NTTL: Anh có thể mô tả tình cảm của anh với Việt Nam sau 40 năm không?

TVT: Sau 40 năm sống xa quê hương, sống đời lưu lạc xứ người, nhưng hình bóng quê nhà không phai mờ; Thời trai trẻ đã qua, tuổi đời ngày thêm chồng chất, mặc dù cố gắng với thật nhiều công sức cho công cuộc quang phục quê hương, ước vọng cho một nước VN tươi sáng còn xa

trong tầm tay, tuy nhiên chúng tôi không bỏ cuộc dù chỉ còn chút hơi tàn!

Ai xa quê hương, lia bỏ nơi chôn nhau cắt rốn mà không nhớ không thương. Mãi đến bây giờ trong tôi vẫn còn rõ những làng quê mộc mạc, từ con đường làng râm mát với những rặng trâm bầu, bằng lăng cao vút, con sông quê lững lờ với những đê lục bình hoa tím mộng mơ tuổi học trò. Trong tôi, quê hương VN muôn đời đáng yêu luôn trân quý, rất tiếc vì tham lam, thiển cận đảng CSVN xem VN như tài sản của riêng, điều hành đất nước một cách tùy tiện làm cho lòng người càng ngày càng ly tán, tiềm năng tàn lụi. Mong rằng nhà cầm quyền VN sớm thấy được hiểm họa mất nước gần kề mà thức tỉnh trao trả quyền lãnh đạo cho toàn dân. Mong lắm thay!

NTTL: Xin cảm ơn anh Thắng đã dành thời giờ quý báu để trả lời phỏng vấn.

Thơ

Hoài Tâm Niệm

Sắc Hè

Lê Táo còn non ở trên cành
Cải rau lún phún mấy liếp xanh
Huệ Hồng nở nụ hương thoang thoang
Ong lượn bướm vờn thấy rảnh rang

Nhỏ cỏ xong rồi thì cuốc xới
Đất khô tươi lại đậm màu nâu
Tươi nước vun phân thêm sức sống
Côn trùng nhanh nhẹn trốn chim Sâu

Mây xanh ghé bước giăng giăng phủ
Lấp lánh làm duyên ánh nắng hồng
Gió đến gợi tình đang mơn trớn
Thổi bông mái tóc mát bờ vai

Dáng nhỏ lưng thon loay hoay mãi
Mảnh vườn xinh xắn cứ lai rai
Sớm mai nghe tiếng chim ca hát
Trưa lại dựa hiên đón gió hè

Chiều xuống tà dương còn lơ lửng
Sắc màu tỏa sáng cả hư không
Thong dong từng bước tâm hồn lảng
Tư tưởng dậy lên ý sống tràn

Mang lại niềm vui đầy thi phú
Hạ về an trú đẹp như mơ
Mở lời mô tả đời thơ mộng
Thấy lòng toại ý thỏa chờ mong

CHUYỆN TÌNH BUỒN

T.H.Y

Tôi quen anh vì là người cùng chung chí hướng, tính anh cứng rắn và rất rất ngang nhưng cũng rất tình cảm và tốt bụng. Anh hay lên FB thấy cái gì không đúng là cự và hay choảng người ta, có lần anh cự luôn tôi xong sợ tôi giận nên anh làm lành.

Tôi nói tới ngày anh cứ đi cự người ta, kệ người ta đi, ai cũng có quyền tự do muốn nói gì nói, mỗi người mỗi ý mà, anh cự người ta rồi người ta cự lại anh, anh có thấy vui không? Anh cười hi hi. Rồi anh kể tôi nghe chuyện tình buồn của anh, nghe thấy thương quá, chuyện tình của Ngư Lan, Chúc Nữ.

Anh lấy vợ nhưng không hợp và hai người chia tay. Anh quen một người phụ nữ đơn thân có con nhỏ 9 tuổi, hai người yêu nhau, hẹn hò. Ngày cô hẹn với anh thì mẹ cô khóc suốt mướt, nắm tay cô lại nói :

"Con ơi, con đừng đi, mẹ sợ người ta không đàng hoàng, dụ con đi bán nội tạng".

Nhưng cô theo tiếng gọi con tim, tình yêu cũng mãnh liệt và cô tin anh là một người tốt.

Sau này quen lâu, anh nói với mẹ cô là cháu đã lấy được trái tim của con gái bác rồi nhưng cháu không đem bán đâu.

Cô rất thương con và là một người mẹ tốt, khi đi bên anh mà lòng có vẻ buồn và anh đã nhận ra, anh nói lần sau mỗi khi hẹn em cứ đem con theo. Và anh nhìn thấy ánh mắt cô hiện rõ nét vui, và từ đó anh cũng thương đứa nhỏ như con ruột mình.

Tình yêu của anh làm cho cô xúc động và hai người hẹn ước sẽ lấy nhau.

Quen chưa được bao lâu thì dùng cái cô bị CS bắt bỏ tù vì họ quy chụp cho là cô phản động, trong nhà có khẩu trang gạch chéo đường lười bò, tàn trữ đồ chống phá nhà nước...

Thương cho người mẹ bị tù để lại đứa con nhỏ.

Một lần mình vô tình coi được một clips, thấy 1 người phụ nữ đi lấy mẫu nước ở nhà máy giấy Lee & Man và bị người trong hãng đó rượt chạy, người thì nhỏ mà dám làm chuyện to. Cô là cử nhân kinh tế. Gia đình nhiều khi cũng sợ cho cô nhưng cũng không cản được vì tính cô cũng ngang, thích thì làm, vì cô nghĩ những chuyện cô làm không có gì sai cả.

* * *

Ngày ra tòa, cô không van xin chỉ nói một câu:

"Từ ngày tôi có con, tôi yêu con tôi nhiều, tôi muốn con tôi có môi trường trong sạch nên tôi lên tiếng nói, và vì tôi yêu quê hương tôi, tôi yêu đất nước này".

Và cuối cùng họ xử cô 7 năm tù. Thương cho một người mẹ nhỏ đi tù mà không nghĩ chỉ vì chống Trung Quốc mà mình phải bị tù 7 năm.

Những lần biểu tình chống Trung Cộng, đòi lại biển đảo Hoàng Sa và Trường Sa cô luôn đồng hành cùng mọi người với tấm lòng yêu nước.

Ngày cô đi tù anh rất buồn, nhưng vẫn cố gắng mạnh mẽ để lo cho cô và gia đình cô.

Anh gửi tiền lo luật sư, gửi sửa về cho mẹ cô, bắt bà phải uống để có sức, vì nhớ thương con mà mẹ cô không thiết ăn uống. Anh gửi đồ chơi cho đứa con để nó chơi đừng nhớ mẹ nhiều.

Thương đứa trẻ ngày mẹ nó bị bắt nó chứng kiến cảnh người ta tới còng tay mẹ và bắt mẹ nó đi trước mặt nó, ngày nào nó cũng ra đứng chỗ đó và đứng như trời trồng như người chết. Thương cho đứa trẻ chỉ mới 9 tuổi đầu mà đã phải lìa xa mẹ.

Anh gửi đồ về, tự tay mua đồ về làm và xấy khô, mua từng cục xà bông, quần áo cho cô và cho mấy chị em cô. Anh dặn cô, em cứ chia sẻ cho những bạn tù xài chung.

Lần nhìn thấy cô bệnh trong tù, anh đã khóc, anh nói với mình cuộc đời anh trải qua nhiều sóng gió trong đời nhưng anh chưa bao giờ khóc và gục ngã, anh là người rất mạnh mẽ nhưng mà lần này anh phải rơi lệ.

Mình làm mấy bài thơ khi biết chuyện tình buồn của anh và cô và không ngờ mấy bài thơ cũng được tới tai cô. Anh và cô đã khóc, mình nói xin lỗi vì làm anh khóc nhưng anh nói nhờ mấy bài thơ của mình mà làm anh mạnh mẽ thêm và làm ấm lòng người trong chốn lao tù, làm mình cũng cảm thấy bùi ngùi và cay đắng quá.

Người chính nghĩa chỉ có nói lên sự thật thôi mà cũng bị tù đầy.

Anh nói dù 7 năm anh cũng chờ. Mỗi ngày anh chép nhạc cho cô và ghi mấy dòng lên lịch để dành chờ ngày cô ra. Mình nghĩ chắc cô và gia

đình cũng thương anh ấy lắm, khi hoạn nạn thì mới rõ ai là người thương mình.

Anh sống hết mình cho người anh yêu, quên cả thân mình, anh đã hy sinh rất nhiều, một nghĩa cử cao đẹp. Phải nói là một tình yêu cao thượng và hiếm có trong đời.

thơ T.H.Y.

LỜI THÌ THÂM CỦA LÁ

Lá và cây là đôi bạn tri kỷ
Cây mến lá và lá cũng mến cây
Cây ít nói mà lá thì trầm lặng
Những khi buồn lá hay tỏ cùng cây!
Lá mong manh, lá hay hờn hay dỗi
Lá mềm mại làm bóng mát cho cây!
Lá đóng đưa làm cho cây thêm đẹp
Cây mỉm cười có lá đời đẹp hơn!
Cây hiền ngang, làm thân chắn cho lá
Để gió về không cuốn lá bay đi!
Lá tươi xanh nhờ có cây che chở.
Mùa thu sang mang theo nhiều gió bão
Cuốn lá đi để lá phải xa cành!
Lời yêu lá, cây còn chưa kịp nói
Lá lia cành để buồn lại cho cây!
Mùa đông tới, cây bơ vơ buồn bã
Tuyết phủ đầy làm giá rét thân cây
Cây u buồn, băng khuâng cây hỏi lá
Lá ơi lá, lá có nhớ cây không?
Cây không nói lá làm sao biết được!
Lá thì thâm hẹn nhau mùa xuân nhé
Lá sẽ về khi hoa anh đào nở
Lá bên cây và cây sẽ bên lá!
Để muôn chim bay lượn hót mừng Xuân.
T.H.Y

Truyện ngắn

STORY

Topa (Hòa Lan)

Người Họa Sĩ Giang Hồ.

Cuối cùng tôi cũng đã trở về căn nhà mà tôi được ra chào đời, đã được sống và vui chơi học hành với anh chị em tôi trong suốt quãng thời gian đẹp nhất của tuổi thơ. Ngày đó quê hương Miền Nam chưa bị đô hộ và bị đối xử dã man bởi những người cùng giòng giống, cùng màu da, và, cùng ngôn ngữ... đến từ Miền Bắc nước Việt.

* * *

Ngày xa xưa, những căn nhà trong xóm mái được lợp bằng lá và bốn vách đều được đắp bằng đất. Đất được trộn với rơm và được đắp lên những thanh tre làm sườn. Nền nhà dĩ nhiên cũng bằng đất và được đắp cao để tránh những cơn mưa lớn có thể làm ngập lụt. Một cái bàn nhỏ được đặt cạnh cửa sổ cũng nhỏ nhắn và trên bàn luôn có hai vật mà tôi thấy không bao giờ thay đổi, đó là ấm trà nóng và cây đèn dầu.

Chỉ khi mặt trời xuống dần ở chân núi phía xa xa và, khi bóng tối đã gần như lan tỏa khắp căn nhà, mẹ tôi luôn là người thấp sáng ánh đèn. Đến gần nửa đêm, khi mà chúng tôi không còn học bài từ lâu và mọi người đã lên giường, cũng chính mẹ tôi là người làm công việc tắt đèn. Một ngày kia tôi thấy ba tôi đem về vỏ trái dừa khô đã được làm rỗng bên trong. Ba tôi cầm ấm trà đặt vô trong đó thay cho cái vỏ bọc bên ngoài bằng thiếc đã quá cũ. Tôi không ngờ vỏ trái dừa khô lại có công dụng giữ cho ấm trà luôn nóng ấm. Người thường sử dụng đến ấm trà là ba tôi. Người có nhiệm vụ làm cho ấm trà luôn đầy là chị tôi. Tôi thích cái ấm trà có cái vỏ bọc bên ngoài bằng vỏ trái dừa khô hơn là cái bình bằng thiếc. Từ khi có ấm trà bằng vỏ trái dừa khô, hề có dịp là tôi luôn lấy tay xoa nhẹ quanh trái dừa, thường nhất là mỗi khi tôi ngồi học bài, nên, vì vậy mà dần dà trái dừa đã trở nên bóng loáng đến gần như nhìn thấy bóng của tôi trên vỏ trái dừa. Tôi vẫn luôn nhớ đến cái ấm trà bằng vỏ dừa sau gần năm mươi năm phiêu bạt giang hồ. Và, bây giờ tôi không còn thấy lại cái ấm trà bằng vỏ trái dừa khô trong nhà tôi nữa. Ba tôi đã đem theo cái ấm trà xuống tuyến đài rồi chẳng? Cái hàng rào kẽm gai bao xung quanh nhà và mảnh vườn nhỏ thì vẫn còn nguyên vẹn. Cái hàng rào này đã được dựng lên sau bao năm tháng cái vườn trồng toang hoác đã tạo thành con đường mòn cho nhiều người Thượng mỗi ngày đi qua lại nhiều lần khi họ đem thực phẩm ra chợ để trao đổi với người Kinh. Trước khi những người Thượng đến

được chợ, ba hoặc mẹ tôi đã đón họ ngay trên đường mòn trong vườn nhà để mua những thứ rau và trái cây. Hai thứ mà tôi thấy gần như thường xuyên có trong nhà là, rau muống và xoài. Loại xoài nhỏ trái của người Thượng rất ngon và rất ngọt. Một hôm tôi nhìn ba tôi làm cái hàng rào đang còn dở dang và, ba đã hỏi đó tôi cho vui: “Con đường nào là con đường mà, khi nói lên người ta sẽ nghĩ con đường đó cũ kỹ nhất, con có biết không?” Ngày đó tôi đã nêu không biết bao nhiêu là tên những con đường trong thành phố mà tôi biết. Những tên đường tôi đã đọc ra cho ba tôi nghe thì ông chỉ lắc đầu và cười.

Cuối cùng ba tôi chỉ con đường ngay cạnh nhà và nói: “Đường mòn là con đường cũ nhất; cái gì mà mòn rồi thì làm sao còn gọi là mới được chứ.” Rồi một ngày kia tôi thấy ba tôi đào một cái hầm thật rộng lớn ngay trong cái vườn và ba tôi nói là cho cả nhà xuống đó trú ẩn mỗi khi bị Việt Cộng pháo kích. Việt Cộng đúng là bọn khủng bố ác độc. Tuổi thơ của tôi đã bắt đầu biết sợ hãi mỗi khi nghe tiếng đạn nổ từ trong rừng rậm vọng về thành phố - thành phố núi Pleiku - Cái hầm ngày xưa nay vẫn còn nguyên vẹn và đã được tráng xi măng cũng như có gắn bóng đèn điện. Đâu rồi cái ổ rơm cho con chó dễ thương của tôi? Ngày đó tôi thật buồn mỗi khi nhìn thấy con chó mang thai. Tội nghiệp con chó dễ thương cứ sau khi sinh con khoảng độ một vài tuần là có người đến đem tất cả con của nó đi. Đi đâu thì tôi không biết nhưng con chó và tôi buồn lắm. Con chó cứ chạy loanh quanh tìm con nhưng...Đứng trước nhà, tôi thấy khói đang bốc lên cao từ sau nhà bếp đã làm tôi cảm thấy đói bụng. Ai đang nấu ăn ở trong đó? Tôi có được đón tiếp như là thành viên trong gia đình như ngày xưa không? Tôi không dám tự trả lời nên tôi cảm thấy thật bối rối. Đây là căn nhà của ba mẹ tôi, thế nhưng sao tôi lại thấy mọi đồ vật cũng như cảnh vật xung quanh nhà có vẻ như lạnh lùng với tôi chẳng khác gì chúng nó không biết tôi là ai cả. Dĩ nhiên ngay tự bây giờ

đây tôi không còn quyền hành gì đối với chúng. Nhưng, rõ ràng đây là căn nhà của ba mẹ tôi thì tôi vẫn có quyền ra vô chứ sao tôi lại bị ngăn cấm. Nếu bất thần có một người nào đó từ trong nhà đi ra và hỏi tôi là ai, và vì sao không xin phép mà dám tự động vô đứng trong vườn thì quả đó là điều thật vô lý. Và, nó đã xảy ra đúng như sự lo lắng của tôi. Người ra hỏi tôi mặc sắc phục công an Việt Cộng.

* * *

Tôi đứng giữa trời Saigon bên khu Thủ Thiêm đầy nắng ấm, nhưng sao tôi lại cảm thấy bơ vơ cảm thấy cô đơn quá. Tôi chống hai tay vào cạnh sườn và tự hỏi: Những con người và những xóm nhà quen thuộc... biến đi đâu mất rồi? Trước mặt tôi là những tòa nhà đồ sộ với những con người trong những bộ quần áo sang trọng nhưng mặt mũi thì kهن kiệu và có vẻ khinh người.

Tôi nói với anh bạn đứng cạnh bên, hãy xem lại chiếc xuống máy cho thật kỹ và sau đó đem chiếc xuống máy ra bờ sông Saigon cho tôi. Anh bạn nhìn tôi cười với cái mặt nhìn thật dễ thương. Anh rất đẹp trai. Anh là người miền Bắc di cư trước khi chiến tranh Nam Bắc nổ ra. Không phải chỉ mình tôi thấy anh dễ thương mà cả những cô gái trẻ măng cũng thấy anh dễ thương và có duyên nữa, dù anh đã năm mươi sáu tuổi rồi. Tuổi của anh lớn gần gấp đôi tuổi của tôi, nhưng chúng tôi vẫn thân nhau như là anh em ruột.

Tôi nghĩ anh không hiểu ý của tôi, hoặc, anh không muốn tôi rời khỏi khu Thủ Thiêm. Thế là tôi tự động đẩy chiếc xuống máy ra bờ sông Saigon. Tại bờ sông, một người bạn khác đã thấy và nhận ra tôi nên anh hỏi:

“Anh định đi đâu vậy?”

“Tôi cũng chưa biết nữa, nhưng... có lẽ tôi chạy dọc theo bờ sông tìm lại những người xưa. Những người xưa ấy... hờ ở đâu bây giờ.”

“Người dân nghèo bị nhà cầm quyền chiếm đất chiếm nhà nên... hờ đã tản mát khắp nơi biết đâu mà anh tìm.”

“Dù sao thì tôi cũng phải đi. Ngày trước tôi đi nhiều... Tôi đi xem cho thấy những gì yêu dấu của Việt Nam. Bây giờ tôi đi xem cho thấy những gì bất công ở Việt Nam.”

Bỗng nhiên cả hai người chúng tôi cùng nhìn về hướng bên phải bờ sông. Và, cả hai chúng tôi nhìn thấy một người đàn bà già - rất già - mà hình dáng trông giống mẹ tôi vô cùng. Nhưng, chắc chắn đó không phải là mẹ tôi. Người đàn bà già khốn khổ đang khom lưng làm công việc để độ nhật là, bới đóng rác để tìm xem có thứ gì bán được để mua cơm ăn. Nhìn bà trông chẳng khác gì con trâu... nếu có hai cái sừng trên đầu thì đó đích thật là con trâu. Bạn tôi nói về người đàn bà mà bạn biết rất rõ:

“Bà là bà Tám Tiên, là dân sống kỳ cựu ở Thủ Thiêm từ hồi còn là cô thiếu nữ. Bây giờ bị nhà cầm quyền chiếm đất chiếm nhà đến phải đi bới rác kiếm ăn trông thật tang thương

quá. Tôi muốn ghi lại hình ảnh đó để khi nhìn đến mọi người sẽ biết đó là người đàn bà già nua Việt Nam đang bới đóng rác. Chỉ có ghi lại bằng hình chụp hay bằng tranh vẽ mới nói được hết và đầy đủ ý nghĩa. Rất tiếc là tui không có máy chụp hình.”

“Ý của anh là sao?”

“Tôi muốn hình ảnh kia phải là bức tranh vẽ có lá cờ tổ quốc... Việt Cộng được đặt nơi xứng đáng thì thế giới biết đó là hình ảnh của Việt Nam... Chỉ có hình vẽ mới lột tả được tất cả. Anh từng học hội họa, anh đồng ý... anh có thể giúp tôi chứ?”

Tôi vừa gật đầu thì người bạn liền chạy đi tìm giấy, cây cọ và màu... để tôi bắt tay ngay vô công việc tạo ra một bức tranh như ý muốn của bạn. Tôi vẽ hình bà già đang bới rác và một lá

cờ của tổ quốc... Việt Cộng. Lá cờ màu đỏ với ngôi sao vàng đặt ngay trên đống rác. Vẽ xong tôi nói với bạn:

“Bức tranh tôi vẽ là hình ảnh rất trân trọng và rất cao quý đối với những đỉnh cao trí tuệ biết thưởng thức nghệ thuật của con người lao động. Nhưng, bức tranh cũng có thể bị hiểu khác đi, và, nếu vì hiểu khác mà ai đó cảm thấy bị xúc phạm, tôi xin không nhận trách nhiệm và cũng không xin lỗi.”

Bạn tôi có lẽ vì quá xúc động với bức tranh đó nên bạn tôi nói:

“Bức tranh với lá cờ của Việt cộng bỗng làm cho tôi chợt nhớ đến sự khốn khó của những người đàn bà miền Bắc của một thuở một thời mà cả làng đều làm nghề hốt phân - hốt chất thải của con người và con vật từ hậu môn thoát ra - để độ nhật. Mỗi ngày những người đàn bà khốn khó trong làng đã gánh trên vai đôi gánh chỉ để duy nhất đi hốt những đống phân... hoang, bất kể phân của con gì, dĩ nhiên nếu là của con người thì quý hơn vì thời gian đó, ở ngoài Bắc, người người bị đói và đói triền miên thì làm sao có nhiều phân được. Chế độ bao cấp chế độ tem phiếu là vậy mà. Cảm thương nỗi khốn khó của người dân miền Bắc, tôi lại... muốn nhờ anh vẽ cái lá cờ tổ quốc... Việt Cộng với nền màu đỏ có ngôi sao vàng vào trong một thúng phân. Thúng phân bên kia tôi muốn có hình của... vị “lãnh tụ muôn vàn kính yêu” mà mọi người phải gọi là bác.”

Tôi vì... ngứa nghề. Lâu quá rồi có ai nhờ tôi vẽ gì đâu. Nay được dịp trô tài thì tội gì không vẽ, dù là vẽ không có thù lao. Tôi loay hoay vẽ một lúc thì bức tranh được hoàn thành. Bức tranh sau khi tôi vẽ xong, tôi đã trân trọng gắn

lên trước mũi của chiếc xương máy. Tôi nói với bạn:

“Bức tranh tôi vẽ là hình ảnh rất trân trọng và rất cao quý đối với những đỉnh cao trí tuệ biết thưởng thức nghệ thuật của con người lao động. Nhưng, bức tranh cũng có thể bị hiểu khác đi, và, nếu vì hiểu khác mà ai đó cảm thấy bị xúc phạm, tôi xin không nhận trách nhiệm và cũng không xin lỗi.”

Tôi không nhận trách nhiệm vì tôi chỉ vẽ giùm bạn. Và, tôi không xin lỗi chỉ vì những đỉnh cao trí tuệ tự hiểu khác và rồi tự cảm thấy bị xúc phạm chứ cá nhân tôi, tôi thấy đó là hình ảnh rất trân trọng rất cao quý đã nói lên một công việc làm mà chỉ ở nước... trên đường xã hội chủ nghĩa Miền Bắc Việt Nam mới có. Bức tranh rất đáng in ra làm triệu triệu bản để phân phát cho đồng bào cả ba miền treo trong nhà để tưởng nhớ đến một nghề cao quý mà một thời... nhờ có nó mà dân trong cả một làng đã có ăn.

* * *

Trời đã về chiều rồi nhưng trời vẫn còn sáng tỏ lắm, tôi thả bộ đến quán nước ở cuối con đường nhà tôi. Quán thật đơn sơ với ba cái bàn nhỏ bằng cây cũ kỹ được đóng vôi vữa trông chẳng khác đồ chơi của trẻ con nên nhìn cái quán có vẻ rất nghèo nàn. Nếu không phải là khách quen hay bị lỡ đường thì không ai muốn vô quán này. Tôi thích ngồi ở đây để ngắm nhìn khung cảnh tịch mịch và hoang vu của núi rừng.

Trong quán hiện tại chỉ có tôi là người khách duy nhất và cũng là người khách duy nhất trong ngày hôm nay, nên, tôi bị bà chủ quán vừa khóc vừa kể lể cho nghe một câu chuyện của gia đình bà:

“Mấy ngày nay ông chồng của tôi, ông chủ quán đã nằm bất động trên giường nhưng mắt thì cứ mở lớn lên nhìn trừng trừng vô khoảng không trước mặt. Tôi muốn dựng ông dậy để nói cho ông biết một chuyện động trời mà tôi

mới khám phá ra, nhưng ông thì không thể nào ngồi dậy được. Tôi muốn nói cho ông nghe chuyện động trời kia để ông “thăng” cho mau hơn.”

Sự ác độc của người đàn bà chột đến chỉ vì chuyện khôn nạn động trời nào đó đã ập đến với gia đình bà và bà đã không thể nào tìm ra lối thoát. Bà kể lể với tôi trong nước mắt:

“Con Liên, đứa con gái duy nhất của hai vợ chồng tôi, tuy gia đình nghèo khổ nhưng chúng tôi vẫn cho nó đến trường mỗi tuần hai đêm. Học đêm sẽ không tốn nhiều tiền cũng như phải bị đóng đủ mọi thứ lệ phí tiền... như học ban ngày ông ạ. Mới tháng trước đây, nó xin tôi một đôi dép mới vì đôi dép nó đang mang đã bị mòn tới thủng một lỗ lớn nên khi nó đạp phải viên gạch nhỏ xíu thôi cũng làm nó kêu toáng lên vì đau. Thế mà... thế mà mới ngày hôm kia thôi, tôi đã bắt gặp nó nằm trần truồng với một người đàn ông lạ trong bụi chuối gần nhà. Trời ơi là trời ! Thằng đàn ông kia chột nhìn thấy tôi nó vội vàng kéo quần lên và bỏ chạy thực mạng nên tôi không nhìn thấy mặt nó.”

Bà ngưng kể để ôm đầu khóc nức nở. Một lúc sau bà kể tiếp:

“Nhục nhã quá ông ơi ! Nhục nhã quá nhưng không biết làm sao bây giờ. Con tôi, đứa con gái chưa tới tuổi lớn và chưa biết gì cả, đứa con gái duy nhất lại đi lẳng nhàng với tên đàn ông... Nó nói nó cũng không nhớ mặt nhưng người đó nói, ông ta là cán bộ có nhiều tiền và nhiều quyền. Sau đó ông ta đã mua cho nó đôi dép mới. Một đôi dép đổi một đời người con gái thế có khôn nạn và nhục nhã không hở ông... hở trời.”

Bà quay qua nhìn người đàn ông đang nằm bất động và đay nghiến:

“Ông có chết thì chết quách đi cho tôi đi nơi khác sống chứ như thế này thì tôi nhục quá ông à. Trời ơi là trời. Trời hãy nhìn xuống đây mà xem chỉ với một đôi dép thôi mà đổi một

đời người con gái nè trời. Nếu ông quen ai là họa sĩ thì xin ông nói người ấy vẽ giùm tôi bức tranh có lá cờ tổ quốc... Việt Cộng với nền màu đỏ có ngôi sao vàng trên đôi dép của cô con gái tôi như là một kỷ vật để kỷ niệm sự đánh đổi một đời người con gái của con tôi.”

Dĩ nhiên tôi vì... ngứa nghề nên tôi đã giúp bà được toại nguyện. Vẽ xong tôi nói với bà:

“Bức tranh tôi vẽ là một hình ảnh rất trân trọng và rất cao quý đối với những đỉnh cao trí tuệ biết thưởng thức nghệ thuật của con người lao động. Nhưng, bức tranh cũng có thể bị hiểu khác đi, và, nếu vì hiểu khác mà ai đó cảm

thấy bị xúc phạm, tôi xin không nhận trách nhiệm và cũng không xin lỗi.”

* * *

Tôi đang đứng giữa thành phố Buôn Muôn Thuở. Ngày trước khi còn là học sinh tôi cũng thường qua lại thành phố này và lúc đó tôi đã thấy nó buồn rồi.

Nhưng, so với hôm nay quả là nó buồn thật vì cướp và du đãng nhiều quá đổi.

Nhà cửa đường xá tuy có khang trang hơn nhưng, như là để che đi cái tệ nạn xã hội đốn mạt đang đe dọa đến cuộc sống của mỗi người. Tôi không đem sự so sánh giàu nghèo để mình định sự buồn vui. “Giàu nghèo do số trời ban, buồn vui do bởi con người tạo ra.” Chính con người đã tạo ra cho thành phố này vốn đã buồn càng buồn thêm hơn khi vừa qua trong thành phố đã xảy ra một chuyện... đánh trúng. Đánh trúng thì dĩ nhiên là nó phải khác với đánh lộn rồi. Thằng bạn tôi có quen một ông thầy dạy toán ở thành phố này. Ông thầy người miền Trung tên là Lưu Phước Mỹ đã phạt tên học trò người miền Bắc hỗn láo tên Vũ Hoàng Hiếu phải đứng trên bục giảng.

Chấp hành hình phạt được khoảng mười lăm phút thì thằng học trò miền Bắc hỗn láo hiên ngang bỏ đi ra ngoài vì không muốn thi hành hình phạt nữa. Sau giờ nghỉ giải lao, thầy giáo người miền Trung kêu thằng học trò mất dạy kia lên bảng thì bất ngờ nó rút cây gậy và cầm theo hòn đá rồi nó đánh liên tục vào đầu người thầy dạy nó học toán để mở mang kiến thức làm người. Do vết thương quá nặng nên ông thầy được đưa đi cấp cứu và, theo bác sĩ chẩn đoán là bị chấn thương sọ não.

Sự việc chỉ có vậy thôi chứ có to lớn gì đâu. Chuyện học trò đánh thầy hay thầy dụ học trò nữ làm tình để đổi điểm là chuyện thường xảy ra trong các lớp học dưới cái xã hội chủ nghĩa

này mà. Những đứa học trò thường dựa hơi vô chức vụ của cha hoặc mẹ để khinh thường những người đã hướng dẫn nó các kiến thức để vào đời.

Thằng bạn tôi vì muốn vinh danh ông thầy dạy toán nên đã nhờ tôi vẽ lá cờ tổ quốc... Việt Cộng với nền màu đỏ có ngôi sao vàng lên cục phẩn.

“Cả gia đình ông thầy dạy toán sinh sống bằng lợi tức bởi sự cần cù nhẫn nại và lương thiện do lao động bên cạnh cái cục phẩn đó.”

Thằng bạn của tôi đã nói với tôi như vậy đó. Và, tôi đã vẽ bức tranh như ý bạn muốn. Vẽ xong tôi nói với bạn:

“Bức tranh tôi vẽ là một hình ảnh rất trân trọng và rất cao quý với những đỉnh cao trí tuệ biết thưởng thức nghệ thuật của con người lao động. Nhưng, bức tranh cũng có thể bị hiểu khác đi, và, nếu vì hiểu khác mà ai đó cảm

thấy bị xúc phạm, tôi xin không nhận trách nhiệm và cũng không xin lỗi.”

* * *

Tôi đang lang thang trên đường phố với cái nắng nóng như đổ lửa và tôi đang đi ngang qua trước một bệnh viện. Bệnh viện này tôi biết vì ngày trước nó mang tên Nguyễn Văn Học thuộc tỉnh Gia Định, gần nơi tôi học hội họa. Tôi thấy một dòng người ôm nhóm ôm nhách như những bộ xương cách trí đang đứng xếp hàng, có lẽ để chờ vô khám bệnh lao hoặc bệnh “ếch” hay để được xét nghiệm “cô vy”. Tôi đến bên một anh đứng sau cùng và hỏi thăm cho biết:

“Anh khám bệnh hay xét nghiệm... vậy anh?”

Người... Không - Phải gọi là cái thầy ma mới đúng vì anh ta quá ốm mà nước da lại quá nhợt nhạt nên có màu xanh lét như người bị lạnh cóng lâu giờ. Anh quay đầu chậm chạp nhìn tôi từ đầu xuống đến chân rồi, thay vì trả lời câu hỏi của tôi, anh phán:

“Tương như anh không cần phải xếp hàng. Anh cứ đi vô đó người ta thấy anh là người ta sẽ tiếp đãi trọng hậu ngay.”

“Nhưng... tôi không có bệnh...”

“Ừa, không phải anh đi bán máu à?”

“Thì ra anh đang đứng chờ để được bán máu à? Nhưng... anh ốm quá thì có máu đâu mà bán chứ?”

“Bởi vậy tôi mới xếp hàng. Anh biết không, hồi trước tôi cũng lớn con như anh vậy, vì không tìm được việc làm, vì không muốn ăn cắp ăn trộm... Tôi nói không muốn chứ không phải không dám à ghen... Sống dưới chế độ này chuyện gì người ta cũng dám làm hết. Tôi đi bán máu. Ba lần bán máu đầu tiên mỗi lần chỉ đủ tiền cho tôi được thưởng thức mười tô phở cao cấp thôi. Nhưng, mười tô phở sau khi đã nằm trong bao tử rồi mà cũng chưa đủ cho tôi lấy lại được phân nửa số máu đã bán, và thế là từ lần thứ tư tôi phải xếp hàng. Xếp hàng để tự mình ký giấy tự nguyện dâng một phần hai số tiền bán máu cho cán bộ thì mới được chấp

thuận. Một phần hai số tiền còn lại chỉ đủ để ăn ba tô phở hạ cấp, tức là phở thường thôi. Nhưng, nếu muốn thì được mười tô phở ‘không người lái,’ tức là phở chay đó anh biết không. Cứ thế mà tôi tiếp tục bán máu vào mỗi tuần nên có lẽ chừng vài lần nữa là tôi sẽ “đi” thôi. Xin lỗi anh... anh biết vẽ không?

“Sao anh lại hỏi vậy?”

“Hỏi đại vậy mà, hơn nữa nhìn anh sao giống họa sĩ quá.”

“Nếu tôi là họa sĩ thì anh muốn gì?”

“Muốn nhờ anh vẽ một cái lá cờ tổ quốc lên bịch máu để vinh danh một công việc... lương-thiện-cần-cù-nhẫn-nhục của tôi.

“Lá cờ màu đỏ và như vậy sẽ trùng màu với màu máu nên tôi sẽ chỉ vẽ một ngôi sao vàng vào chính giữa vũng máu anh chịu không?”

“Vậy là nhất rồi.”

Tôi nhận lời vẽ cũng vì... ngứa nghề đấy thôi. Tôi vừa vẽ xong anh bán máu luôn miệng xuýt xoa khen. Thấy vậy nên tôi nói:

“Bức tranh tôi vẽ là một hình ảnh rất trân trọng và rất cao quý với những đỉnh cao trí tuệ biết thưởng thức nghệ thuật của con người bán máu chuyên nghiệp. Nhưng, bức tranh cũng có thể bị hiểu khác đi, và, nếu vì hiểu khác mà ai đó cảm thấy bị xúc phạm, tôi xin không nhận trách nhiệm và cũng không xin lỗi.” Khi tôi vừa định từ giả “người bán máu chuyên nghiệp” thì từ xa một nhóm các cô gái vừa đi vừa nhún nhảy vừa cười nói oang oang. “Người bán máu chuyên nghiệp” giới thiệu các người đẹp với tôi:

“Giới thiệu với anh đây là Oanh, Yên, Liên, Hồng, Loan, Đào, Diễm... là... là... các “chị em ta” nhưng rất biết xử sự và rất dễ thương.”

Tôi ghé miệng vào tai “người bán máu chuyên nghiệp” nói nhỏ:

“Anh làm rồi, tôi đâu muốn cái vụ đó đâu.”

“Không phải tôi muốn giới thiệu anh cái vụ đó. Nhưng, vì anh biết vẽ nên tôi nảy ra cái ý nghĩ muốn anh giúp các em này một lần, tội nghiệp.”

Quay qua cô Diễm, “người bán máu chuyên nghiệp” nói:

“Ê Diễm, anh này biết vẽ và vẽ đẹp như họa sĩ. Mấy em hãy trình bày cho anh biết những khó khăn mà mấy em thường gặp để anh giúp cho.”

Cô Diễm nhìn tôi vẻ mặt như van lơn nên cô làm bộ mặt đau khổ và nói:

“Anh họa sĩ à, số là bọn em thường hay tiếp khách ngoại quốc. Có một hôm một thằng Hàn hỏi em...”

“Thằng Hàn là thằng gì?”

“Là... thằng Hàn quốc đó anh.”

“Vậy à...”

“Thằng đó nó hỏi em: “a rờ dú Việt Nam mi sờ?” Em tưởng nó muốn nhìn dzú em nên em vạch ra cho nó xem. Nhưng, nó xua tay lia lịa rồi cứ nói cái câu như vậy hoài. May có chị kia đi ngang qua và nghe được nên chỉ nói với em là nó hỏi em có phải người Việt Nam không. Bày đưa tụi em thì có đưa nào được

học hành gì đâu mà biết chữ Tây chữ u gì nên rất ít khách, mà con Liên này đây thì vì nước da còn đóng phèn nên trông giống Miên mà người nước ngoài vô đây thì chỉ muốn tìm gái Việt Nam thôi, nên... nên... a... anh có thể giúp vẽ cho tụi em lá cờ Việt Nam, lá cờ của tổ quốc vào ngay cái mu để khi gặp thằng khách nước ngoài nào là tụi em chỉ tuột quần xuống cho nó nhìn vào chỗ đó... chỗ có lá cờ để tụi nó biết tụi em là người Việt Nam. Anh ráng giúp tụi em rồi tụi sẽ trả ơn anh... đủ thứ hết.”

“Cô nói... vẽ lên chỗ nào?”

“Vẽ lên ngay cái mu đó anh.”

“Vẽ lên đó rồi... vài lần “dập dìu” là bay hết rồi làm sao?”

“Ồ há. Em quên mất điều đó há.”

Cô tên Hồng xen vô nói về khăn khăn:

“Hay... hay anh vẽ xong anh xăm luôn cho tụi em đi. Nhà tụi em nghèo quá mà tụi em không muốn làm chuyện hại ai hết nên phải đem thân ra bán để giúp gia đình. Nhưng... em nói trước là tụi em không có tiền để trả công cho anh đâu. Trong bảy đứa tụi em anh muốn thì cả bảy đứa đều chịu anh từ a đến z luôn. Từng đứa một hay một lúc cả bảy đứa cũng được luôn. Anh cứ... vô tư đi. Anh giúp tụi em thì anh phải có quyền hưởng chứ. Phải vậy không anh?”

Tôi cũng vì... ngựa nghề chứ không hề ngựa... chuyện kia nên... năm tiếng đồng hồ sau tôi đã vẽ và xăm xong bảy cái lá cờ tổ quốc... Việt Cộng có nền màu đỏ và ngôi sao vàng lên bảy cái mu của Oanh Yến Liên Hồng Loan Đào Diễm. Bảy cô vẫn đang đứng với thân thể không một mảnh vải che thân. Cô Oanh bỗng có ý kiến:

“Anh vẽ đẹp và xăm đẹp... hết sảy luôn. Tụi em xin anh vẽ bảy cái lá cờ đỏ với ngôi sao vàng lên bảy cái quần... sì nữa để khi gặp khách thì tụi em chỉ tuột quần dài xuống là tụi khách nhìn thấy. Đó là em ngựa có những tên ma cô không tiền mà lại chỉ muốn nhìn... Anh giúp chúng em rồi cả bảy đứa sẽ chịu anh hết mình đêm nay, nghe anh.”

Vẽ xong tôi nói với các cô gái đáng thương và đáng...

“Bức tranh tôi vẽ là hình ảnh rất trân trọng rất cao quý với những đỉnh cao trí tuệ biết thưởng thức nghệ thuật của những con người lương thiện chỉ bán thân nuôi miệng chứ không muốn xâm chiếm nhà cửa xâm chiếm đất đai của cải vật chất tài sản của người khác. Nhưng, bức tranh cũng có thể bị hiểu khác đi, và, nếu vì

hiểu khác mà ai đó cảm thấy bị xúc phạm, tôi xin không nhận trách nhiệm và cũng không xin lỗi.”

Và, vì quá mệt do bị căng thẳng trước các “tuyệt tác” thật, nên tôi đã đóng vai tên đạo đức thật chứ không phải giả. Tôi hẹn gặp lại các em lần về tới để nghe các em kể những chuyện buồn vui khi đi với khách ngoại quốc. “Bây giờ xin các em mặc

quần vô và cho anh được bình an nhắm mắt vài tiếng để đầu óc đừng bị căng thẳng khi nhìn vô ... chỗ đó nhé.”

* * *

Xem ra sự trở về của tôi đã không làm cho tôi vui một chút nào cả. Và có lẽ cũng sẽ không làm cho... triệu người từng vui nay được vui thêm.

Tôi bỗng chợt nhớ ra và ngay bây giờ đây tôi sẽ đi tìm trong thành phố này để xem nơi nào có tiệm làm móng tay móng chân chuyên nghiệp như ở bên Mỹ không. Nếu có, tôi sẽ vẽ một bức tranh thật lớn hình lá cờ tổ quốc... Việt Cộng với nền màu đỏ có ngôi sao vàng trong bàn rửa chân và hình lãnh tụ “muôn vàn kính yêu” của ngày trước lên cái ghế nơi mà các bà các cô phải đặt đít lên ngồi để làm việc. Tôi cũng sẽ viết thêm câu trên cái bàn rửa chân: “Không Có Gì Quý Hơn Độc Lập Tự Do Cái Con C*c!”

Tôi nghĩ: “Bức tranh mà tôi sẽ vẽ là một hình ảnh rất trân trọng rất cao quý đối với những đỉnh cao trí tuệ biết thưởng thức nghệ thuật của con người lao động. Nhưng, bức tranh cũng có thể bị hiểu khác đi, và, nếu vì hiểu khác mà ai đó cảm thấy bị xúc phạm. Lần này tôi sẽ xin nhận trách nhiệm vì tôi đã tự ý vẽ nhưng tôi vẫn sẽ không xin lỗi.”

nựng tóc

Trangđài Glassey-Trầnnguyễn

Đã bốn chục ngoài. Mà còn bị con nít dụ.

Ảnh biểu tui để tóc dài. Đặng ảnh nựng tóc.

Mèn ơi! Đã để đờ-mi-gạc-xong cả chục năm nay. Cho nó gọn, nhẹ, mau, lẹ. Wash and go. Không mất thời gian giặt tóc giữ tóc hong tóc. Không cần cài, kẹp, bó, xấy gì hết. Giờ để tóc dài hả? Mệt chết! Nội cái chuyện gội đầu cũng mất bao nhiêu thời gian và hao tốn nước của tiểu bang Vàng đang điều hiu vì cháy rừng và khô hạn triền miên. Tội lỗi quá! Hồi mới cắt tóc ngắn, tôi đã tâm nguyện: xuống tóc cứu hạn! Hạn hán của tiểu bang. Và hạn hán trong cái quỹ thời gian của người mới tập làm mẹ và nhiều đam mê. Giờ lại để tóc dài. Vậy là... “tái phát hạn” sao?

Hồi tui mới xuống tóc, anh Hai ngắn ngo. Mấy bữa trước, tui nói với chồng tui:

- Tóc dài cũng chẳng làm gì! Em cắt ngắn nghe!

Chồng tui tuy thích tui để tóc dài, nhưng... nén lòng ủng hộ:

- Ủa, thì em thích để tóc ngắn thì tuy em!

Ở đời, người ta hay nói: nói vậy, mà hông phải vậy. Câu này thật đúng với câu trả lời của chồng tui. Hồi đó đã vậy. Bây giờ, đã khoá sổ sanh đẻ, mà vẫn... mơ tóc dài. Ai biểu mê con gái làm chi! Có ba thằng con trai hông lo mừng, cứ ngồi mong có con gái. Nói chứ, ai mà không ham có nếp có tẻ. Nhưng trời cho trai thì quý trai, trời cho gái thì thương gái. So bì mong ước chi cho khổ.

Thật ra thì tui cũng... hiểu ý. Chiều đó, khi chồng đi làm về, tui dắt chồng con ra sân, chụp ít tấm hình kỷ niệm trước khi giã từ mái tóc. Chụp hình xong, tui giao con, chạy ra tiệm Chị Hương ở đầu đường:

- Chị cắt dùm em tóc ngang.

Cô thợ hót tóc nẩy người:

- Hót ngắn luôn hả?

- Dạ!

Tui cột đuôi gà để sau khi cắt còn đem tóc đi cho những hội giúp người đang trị ung thư cần đội tóc giả. Tui đi cắt tóc, về tới nhà thì anh Hai đang bò

lồm rồm trên giường. Anh Hai thấy tui thì hớn hở bò tới, nhưng... ngờ ngo. Phải Mẹ hôn ta? Sao là lạ! Anh Hai lạ một chút rồi cũng trờ tới, rồi nhào vô luôn, vì tóc thì đổi nhưng mùi không đổi. Lia thia quen chậu, mẹ con mình quen hơi là vậy!

Mái tóc làm mẹ của tôi qua nhiều giai đoạn. Một con thì từ tóc dài chấm lưng qua tóc ngang. Hai con thì tóc ngang qua tóc tém. Ba con thì tém tiếp. Vậy mà anh Út cứ thích nựng tóc, dù tóc rất ngắn. Khi thấy hình cũ thì tra hỏi cặn kẽ. Khi biết ngày xưa có người để tóc dài, thì ảnh biểu phải để tóc dài tiếp. Mà ảnh nói miết. Thành tui để. Hai anh trước thì không có vụ này. Anh này thì quá quyết liệt. Suốt ngày đu lên cổ, hôn lên môi, nói ngọt. Tui mệt mà cũng phải mê. Số tui lỡ khổ vì tình rồi! Quả thật, anh

này có nhiều cái lạ. Tui nựng gò má ảnh, thì ảnh cũng nựng lại tui. Mắc cỡ muốn chết! Tui già ngắt rồi! Gò má ảnh dễ thương thì tui mới nựng. Chứ gò má tui thì có gì để nựng ngoài những vết chân chim dầm sương dãi nắng nuôi con? Tui ôm ảnh vào lòng, thì ảnh cũng ôm cái đầu quá khổ của tui vào ngực ảnh, và vuốt tóc tôi như khi tôi ru ảnh ngủ. Mấy cái vụ ôm và vuốt này rất mất thời gian. Mà tôi thì đa công tác việc. Nhiều khi được ảnh ôm mà lòng rối rít việc nhà. Rõ khổ!

Ảnh hay vẽ hình tui. Hai anh kia nói giống và đẹp, nhưng tui nhìn vô hình, xót xa nghĩ, “Mình không bao giờ đi thi hoa hậu, nhưng nhìn đâu tới nổi tề vậy ta!” Rồi nghĩ lại, thấy ba nhà bình luận tấm tắc khen đẹp, tui cũng... hỉ xả cười xòa, khen theo. Khen người ta vẽ đẹp thôi, chứ chân dung

trong hình thì... không đẹp nổi! Nhưng thôi, người ta vẽ lúc bốn tuổi, họa sĩ có lòng mà chưa có khiếu. Thông cảm, thông cảm! Chấp nhận, chấp nhận! Ngộ cái, là dù tui để tóc tém, ảnh cứ vẽ tóc dài, vì ảnh thích tui để tóc dài. Ảnh hay coi hình cũ rồi hỏi, “Hồi đó Mẹ để tóc dài hả Mẹ?” Tui ừ. Vậy là từ đó, ảnh vẽ hình nào, tui cũng có tóc dài. Có tấm, tóc tui dài lê thê như đuôi con công. Mà công đực mới có đuôi dài! Thật là tréo ngoe!

Lúc ảnh sáu tuổi rưỡi, mối tình của chúng tui sang trang mới. Sáng đó, ảnh nhỏ nhẹ nắm tay tui nói, có chút ngập ngừng, ngần ngại:

- *Mai một con lớn, con hồng cưới Mẹ nữa!*

Tui chửng hửng. Sao tự nhiên... hỏi cưới vậy ta? Tỉnh bơ à! Dụ tui cưới mà! Sao giờ đổi ý cái rột kỳ vậy?

- *Sao vậy? Hết thương Mẹ rồi hả?*

- *Con thương Mẹ! Nhưng mà... con nít không cưới người lớn được!*

Hiểu rồi! Ông anh Tư lí le mách nước cho ảnh đây! Thiệt ra hồi nhỏ, ảnh cũng có bị ông anh Tư phân phối tư tưởng, nhưng không lung lay được. Bây giờ, người ta lớn rồi, bắt đầu biết suy luận và có lý lẽ. Nhưng suy luận và lý lẽ này làm tui đau lòng quá. Chàng bực bạch:

- *Con rất yêu Thiên Nhiên! Con sẽ cưới Thiên Nhiên! Con cưới tạo vật của Chúa!*

Hả? Tui tưởng bữa nay phải lòng con nhỏ hàng xóm nào, chứ... chứ... mê và muốn cưới Thiên Nhiên thì... chưa nghe bao giờ! Mà làm đám cưới với Thiên Nhiên thì phải... làm sao!

Ít ra, thì Thiên Nhiên không nhận được những thứ ảnh tặng tui, như tấm chân dung bắt hủ rất ư là dễ sợ kia! Nhưng kẻ thù vô hình của tui ơi! Nhà người muôn hình vạn trạng, vô song vô tận! Làm sao tui chiến thắng người đây? Cho dù tui có cãi lảo hoàn đồng, thành sáu tuổi như ảnh, thì cũng không tài nào bì với Thiên Nhiên muôn trùng kia! Cũng tại tui! Giờ có ân hận thì cũng muộn màng. Mà nhất định không ân hận! Tui làm đúng, tại ảnh... mê sai! Mê là đủ rồi, chứ đừng đòi cưới! Tui cũng mê Thiên Nhiên mà! Nên từ hồi ảnh còn đỏ hỏn, tui đã cho ảnh chiêm ngắm hưởng thụ những gì đẹp nhất của Thiên Nhiên

trong tầm tay với, nghĩa là tui tới đó được, lái xe nổi. Lúc ba ông con còn nhỏ, tui can đảm dắt đi camping mà không hề có đồ đạc như người ta. Dem chiếu theo trải, có được mấy cái mền ngủ không đủ che sương. Cái lều thì tạm ổn. Lều mười người, mà cả nhà vợ chồng con cái năm người nằm cũng không thấy rộng. Lên tuốt trên núi Palomar. Ngay mùa đông. Nước lạnh băng, dù chưa thành tuyết. Bữa đó nhin không nổi, hứng nước gội đầu mà tê cả da đầu. Vậy mà ba ảnh mê mãi với núi rừng. Con nít không biết lạnh. Vì có brown fat và chạy nhảy suốt. Cũng không biết đau lưng như bà già trâu tui. Tối nằm xuống, là ba ảnh ngáy. Sáng thức dậy, là ba ảnh chơi. Mắc ham! Tui muốn vậy mà hồng được. Đi đâu ngắm cảnh cũng cười toe! Chuyến cắm trại đầu tiên ấy còn được ghi dấu ấn đậm đà của một trận mưa có sấm sét lớn. Bữa đó, mặt trời vừa rút lui thì nhiệt độ rớt cái độp! Tự nhiên tui nghe tiếng gì tí tách trên lều. Gió rít lên trên những tầng cây xung quanh. Rồi có tiếng đi đùng vang lên, càng lúc càng nhiều và càng lớn. Rồi ông trời chụp hình cái lều trơ trọi của chúng tôi. Mùa đông mà!

Không ai can đảm lên đây hưởng lạnh như cái gia đình ngơ ngác lần đầu đi cắm trại này. Người ta có tới thì chỉ đi bộ trong ngày rồi rút dù. Dại gì mà ở!

Thấy gió mạnh sấm lớn mưa nhiều, tui đâm hoảng. Thiệt ra thì lạnh cũng ráng chịu được, chứ vừa lạnh vừa ướt thì chỉ có chết! Thế là tui thành tâm cầu khẩn cho tạnh mưa. Và sau một hồi thử thách lá gan mềm xèo của tui thì ông trời đã thương tình xua mây đuổi sấm đi. Trời yên mây tạnh. Đi ngủ thôi!

Trở lại chuyện tình bị sang trang khi ảnh lên sáu tuổi của tui. Sau khi bắn rớt trái tim tui bằng lời hỏi hôn bất ngờ đó, vài bữa sau, ảnh lại đùng đùng chạy tới, kéo tay tôi, rí rả:

- *Lớn lên con sẽ cưới Mẹ! Con thương Mẹ 10% nhiều hơn con thương Thiên Nhiên!*

Chỉ có 10% thôi sao? Tuy ám ức, nhưng tui hồng dám kẻo nài, sợ ảnh đổi ý! Thôi kệ, miễn mình còn được trở lại hàng nhất là được rồi. Còn tất cả những chuyện khác, như là thương ai gần bằng mình, thương những gì không hề lo lắng chăm sóc cực khổ cho ảnh như mình, thì cũng kệ đi. Cuộc đời mà! Sẽ có mất mát! Chấp nhận là hơn!

Nhớ mới hai năm trước, cả nhà đi Bass Lake cắm trại. Đó là lần thứ hai ngủ ngoài rừng. Vẫn còn non kinh nghiệm chán! Nên không có cooler.

Trời thì nóng. Hè mà! Vẫn còn bị 'ám ảnh' cái lạnh thấu xương trên núi, nên dù đợt này đi miệt hồ, tui vẫn... thủ lạnh! Áo nỉ nón nỉ găng nỉ đủ hết! Lên tới mới chưng hửng! Ôi, sao nóng mắc chết vậy kia! Thì ba tháng không đi chơi, trời đất đã đổi mùa rồi chứ sao! Chỉ có đem theo cái cooler bag. Tưởng để đồ đông đá trong đó sẽ... yên. Nhưng vừa lên tới, sáng bữa sau nước đã tít tách chảy ra thùng xe. Đồ ăn thi nhau xỉu. Tui cũng muốn xỉu theo nhưng không dám, phải lo đi nấu đồ ăn bỏ vô hộp ăn trong ngày. Bữa sau tính tiếp!

Dù thương đau hai đợt đi núi đi hồ, nhưng ảnh thích mê mê. Ảnh được thấy gà tây rừng đi nghễ nghễ từng bày, được chạy theo cô cúc California có cái lông trên đầu. Ảnh nói:

- *Mẹ ơi! Mrs. Quail nói với con, "Nè, cho em cái đuôi trên đầu của chị nè!"*

Tui mắc cười mà phải nín, vì ảnh nói nghiêm túc chân tình quá! Tui cũng ậm ừ cho qua. Nếu được vậy thì còn gì bằng! Chiều nai rừng ra uống nước suối. Nai mẹ nai con thật thanh thản, nhẹ nhàng. Từng vạt hoa lupine thấp sáng cả cánh rừng. Đợt trước đi mùa lạnh mà vẫn được thấy hoa núi cheo leo trên đường lái xe và trong khu cắm trại. Đợt này thật bất ngờ được ngắm hoa đậu leo khắp bờ hồ, và rừng lupine dạt dào nắng hạ. Tui cũng mê. Ảnh cũng mê. Cả nhà cùng mê. Nhưng lúc đó ảnh còn mê tui hơn. Nên trên đường về, khi ghé tiệm ăn, ảnh nắm tay tui quả quyết:

- *Lớn lên, con sẽ cưới Mẹ! Con chỉ yêu Mẹ thôi!*

Tui đã biết rồi có lúc tình yêu này sẽ chuyển động đi về một hướng khác, khi trái tim ảnh đủ khôn ngoan và hết ngây ngô để yêu một người không sinh ra ảnh. Nên tui lẹ làng lấy điện thoại ra ghi lại ngay lời đề hôn này. Bây giờ, vật chứng còn đây, mà ảnh nở hai lòng yêu Thiên Nhiên hơn yêu tui! Thôi, mở phim cũ coi lại cho đỡ buồn. Để tự an ủi mình: dù sao cũng đã từng được yêu đến vô tận. Có ai hiểu được lòng tui không?

Ảnh rất chảnh. Tối nào hai anh kia cũng ôm tui hun, nói yêu tui vô tận. Nhưng ảnh thì chỉ có chờ được hun thôi! Út mà! Ai cũng xúm vô mê! Thôi cứ hưởng vậy! Mà ảnh không hề ích kỷ! Mới lạ! Hồi tui đẻ lần hai lần ba, thì anh Hai cũng... thẳng

thẳng yêu cầu "Mẹ đem em cho người ta đi! Con không cần em đâu! Mẹ có con là đủ rồi!" Rồi khi thấy không thể xoay chuyển tình thế, anh Hai đành miễn cưỡng và xót xa chia giường chia giờ với hai kẻ lạ mặt mà sau này anh Hai đâm ra mê hết cỡ. Nhưng Út thì không! Chắc là chưa nếm thương đau chưa đỡ lệ. Ảnh biểu tui:

- *Mẹ ơi, sanh em gái cho con đi!*

Dù đã đóng sổ nhưng tui hỏi thử cho biết:

- *Mẹ thương em hơn thương con thì sao?*

- *Không sao! Mẹ thương em nhiều hơn con càng tốt! Con thích có em!*

- *Vậy con muốn đặt tên cho em là gì?*

- *Little Pea!*

Rồi từ bữa đó, ảnh làm gì cũng nghĩ tới Little Pea. "Mẹ ơi, em chắc thích chơi cái này lắm! Con sẽ để dành cho em!" "Mẹ ơi! Con soạn chỗ cho Little Pea nằm giữa con với Mẹ nghe! Con sẽ cho em nằm trên ngực con!" Hồng chừng có em gái thiệt, cũng sẽ đòi cưới em cho coi. Trong nhà hay kể chuyện lúc tui còn nhỏ, ông anh tui bỗng tui đi chơi rồi nói, "Mai một lớn lên, anh sẽ cưới Tí Mèo nghe!" Tình yêu của trẻ con thật ngây ngô và trong sáng. Đơn giản là: thương ai là cưới người đó! Dù không biết "cưới" nghĩa là gì cả!

Nhưng biết đâu, Út có em gái thì tui cũng đỡ nhiều thứ! Nhứt là chuyện 'nặng tóc.' Từ bữa tui bắt đầu ngưng cắt tóc, thì ảnh cứ ôm cái đầu của tui, xõa tóc ra hai bên, vén kiểu này, thả kiểu kia. Tui thì cứ túm vô phía sau mang tai, gọn gàng, còn xốc vác việc nhà. Nhiều bữa tui phàn nàn:

- *Trời ơi! Mẹ khổ quá! Con cứ kéo tóc kiểu này nhột muốn chết! Luộm thuộm lắm!*

- *Nhưng con thít!*

Thấy ảnh quyết liệt, tui nhượng bộ. Thôi thì để ảnh vẽ kiểu đi. Bây giờ còn tóc mà ảnh còn muốn nặng tóc thì để ảnh nặng. Mai một tui lụm cụm, tóc theo gió, không còn để ảnh nặng, mà chắc lúc đó, ảnh phải nặng vợ nặng con rồi! Người ta nói thú đau thương, giờ tui mới hiểu. Ráng hưởng vậy! ●

DRONE

Drone là tên gọi chung cho các loại máy bay nhỏ được điều khiển từ xa, được dùng vào mục đích quân sự, hoặc để điều tra, để quay phim. Qua nhiều năm, số lượng máy bay không người lái (Drone) tăng lên đáng kể và ngày càng được sử dụng rộng rãi hơn. Drone đã dần dần trở nên một thành viên của bầu trời. Do đó, Cơ quan an toàn Hàng không Châu Âu (EASA) đã và đang nghiên cứu, thiết kế các quy tắc ưu tiên giữa máy bay không người lái (Drone) và máy bay có người lái.

Sau khi, được các quốc gia thành viên châu Âu duyệt xét và chấp thuận, các đề nghị của EASA sẽ trở thành những quy định chung và được thực hiện trên toàn Âu châu. Ngoài ra, Ủy ban Châu Âu cũng chấp thuận cho mỗi quốc gia được đưa ra thêm các quy định riêng của mình, để phù hợp những tình huống riêng ở mỗi quốc gia.

Tại Hòa Lan, RWD đã áp dụng và ban hành các luật mới có hiệu lực từ ngày 31-12 2020. Một trong các yêu cầu đã được đặt ra cho độ bay cao, tối đa là 120 mét. Một vùng trời cấm (không lưu) cũng đã được quy định. Chẳng hạn: máy bay không người lái không được phép bay vào khu dân cư, khu vực chuyển tải điện cao thế, v.v.

Tóm lại, có hai điểm cần nên để ý là máy bay không người lái nặng trên 250 gram, người điều khiển cần có bằng lái Drone (Drone vliegbewijs). Máy bay không người lái có camera hoặc máy bay không người lái nặng 250 gram trở lên thì người chủ của máy bay (Drone eigenaar) phải có số điều hành. Tuy nhiên, nếu nhà sản xuất đã chỉ định máy bay không người lái của bạn là máy bay không người lái đồ chơi, các quy tắc này sẽ không áp dụng.

Bằng lái Drone có thời hạn 5 năm kể từ ngày bạn thi đậu kỳ thi lý thuyết. Sau 5 năm, bạn tham gia một kỳ thi khác và xin cấp bằng phi công mới. Số

điều hành có hiệu lực trong vòng 1 năm. RWD sẽ gửi email nhắc nhở 6 tuần trước khi hết hạn.

Theo quy định của EU, tư nhân có drone nặng từ 20 kg trở lên bắt buộc phải đóng bảo hiểm.

các ứng dụng thực tế

Kể từ năm 2016, Rijkswaterstaat liên tục tìm kiếm các giải pháp mang tính sáng tạo để giải quyết nhanh chóng các sự cố xảy ra trên mặt nước. Điều quan trọng là cách nào để có thể nhanh chóng nhìn thấy toàn cảnh một cách thật rõ ràng. Trong trường hợp này, Drone chính là công cụ hoàn hảo. Rijkswaterstaat đã có thể sử dụng máy bay không người lái để làm sạch dầu (lớn) nhanh chóng hơn, để phát hiện chất thải đổ ở những nơi khó tiếp cận và họ thậm chí có thể sử dụng Drone để giải cứu những người sắp bị chết đuối. Trong suốt thời kỳ mùa đông, máy bay không người lái giúp nhân viên Rijkswaterstaat dễ dàng quan sát mức độ đóng băng của các tuyến đường thủy và độ dày của băng là bao nhiêu.

Trong một số trường hợp, xử dụng Drone có thể giải quyết các sự cố nhanh hơn, linh hoạt hơn và hạn chế thiệt hại môi trường với chi phí thấp hơn nhiều so với việc xử dụng trực thăng.

Chương trình Tuần tra thông minh 'Smart Patrol' của Rijkswaterstaat đã được đề cử cho Giải thưởng Computable Awards 2019.

Cảng Rotterdam sẽ đầu tư mạnh vào máy bay không người lái. Thứ sáu tuần trước, chuyến giao hàng bằng máy bay không người lái đầu tiên trên một con tàu đã bắt đầu ở Alexiahaven. Con tàu lớn nhất thế giới, Pioneering Spirit từ Allseas, đã nhận được bằng mạch in do Drone mang đến. Chuyến bay này là một bước quan trọng đầu tiên, bởi vì một gói hàng thực sự đã được chuyển đến và máy bay không người lái đã di chuyển một quãng đường lớn cho việc này

Hạn chế về kỹ thuật

Công nghệ về Drone đang thực sự phát triển nhanh chóng, nhưng nó cũng có giới hạn. Máy bay không người lái bị giới hạn về tải trọng mà chúng có thể mang theo, tuổi thọ của pin và độ dài chuyến bay là những thách thức và trong thực tế là drone phải có khả năng giao tiếp thật chính xác với người điều khiển (phi công) và môi trường của chúng. Ngoài ra, vấn đề an toàn trên không, trong đó việc ngăn ngừa va chạm với máy bay khác cũng là một thách thức.

Giao tiếp đáng tin cậy

Drone cần các kênh liên lạc thật nhanh và đáng tin cậy, đặc biệt là khi xử dụng trong việc giải cứu người hoặc giao hàng. Trong thực tế, kết nối qua tín hiệu vô tuyến không phải lúc nào cũng đáng tin cậy. Các yếu tố thời tiết, khoảng cách, chướng ngại vật, đều có ảnh hưởng đến sóng vô tuyến. Hiện tại tín hiệu vô tuyến được dùng trong việc giao tiếp nhưng trong tương lai nó cũng có thể được thay thế bằng mạng di động 5G. Đó có thể là một giải pháp rất tốt, nhưng 5G vẫn chưa phổ biến rộng rãi. Các công ty viễn thông như KPN và Huawei đã và đang tiến hành các cuộc thử nghiệm, "5G sẽ mở đường cho các máy bay không người lái bay ở khoảng cách xa hơn, ngoài tầm nhìn của phi công"

Tương lai

Đầu tư vào ngành công nghiệp máy bay không người lái đã tăng 67% trong năm qua và hiện đang có giá trị kinh tế 1,2 tỷ đô la. Đây là số liệu từ trang web tài chính Finbold. Trong năm nay, Finbold dự kiến số lượng các khoản đầu tư sẽ

tăng hơn nữa. Ngày càng có nhiều công ty triển khai máy bay không người lái. Vì vậy, việc phát triển Drone dường như vẫn chưa kết thúc.

Trong ngày khai mạc Amsterdam Drone week, một liên minh gồm 13 thành viên, được thành hình mang tên Dutch Drone Delta. Ý tưởng đằng sau sự hợp tác là máy bay không người lái có thể đóng một vai trò quan trọng để giải quyết các tắc nghẽn di chuyển trong đô thị. Họ nghiên cứu về các phương án vận chuyển y tế khẩn cấp, an ninh cảng và kiểm tra, vận chuyển hàng hóa và hành khách bằng máy bay không người lái.

Sự thành lập Dutch Drone Delta được xem là nền tảng toàn cầu hàng đầu để chia sẻ kiến thức về các giải pháp hàng không, chia sẻ sáng tạo mới và hình thành quy định thiết yếu. Hy vọng với ước mơ 'The way out is the way up' của Amsterdam Drone week sẽ là một gợi ý đẹp để đưa đến thành quả tốt. Chúng ta hãy chờ xem Dutch Drone Delta sẽ có một tầm vóc như Deltawerk hay không.

Thông báo của Ban Chấp Hành Cộng Đồng

Về việc tổ chức Lễ Tưởng Niệm Thuyền Nhân

Kính thưa quý đồng hương,

Tượng đài thuyền nhân là công trình quy mô có giá trị nghệ thuật cao đã được xây dựng và khánh thành vào ngày 30-04-2016 tại Almere dưới sự tham dự của chính quyền từ cấp trung ương cho tới địa phương và tượng đài cũng đã được tiến hành những nghi thức tôn giáo trang nghiêm với sự chứng kiến của đồng đảo đồng hương từ khắp nơi.

Đây là công trình đóng góp của rất nhiều đoàn thể, cá nhân mang ý nghĩa:

- **tưởng nhớ đến những đồng hương kém may mắn đã chết trên đường tìm tự do;**
- **ghi dấu sự hiện diện của chúng ta những nạn nhân cộng sản trên xứ người;**
- **con cháu đời sau biết đến nguồn cội vì sao chúng ta có mặt nơi đây.**

Thưa quý vị,

Với những hoài bão vừa nêu trên Ban Chấp Hành Cộng Đồng sẽ tổ chức buổi lễ tưởng niệm thuyền nhân vào ngày 19-09-2021 vào lúc 14 giờ đến 16 giờ tại khuôn viên chùa Vạn Hạnh: Sumatraweg 350, 1335 JM Almere

Trong buổi lễ này chúng ta sẽ tiến hành những nghi thức tôn giáo cho những đồng hương đã không may gởi thân xác lại trên bước đường tìm tự do.

Kính mời quý đồng hương thu xếp thời gian quý báu đến tham dự đồng đảo, trước để bày tỏ lòng thương tiếc đến những người quá cố. Sau là, chúng ta có dịp hồi tưởng lại những giây phút kinh hoàng là điểm khởi đầu cho cuộc đời tha hương của mỗi chúng ta.

Trân trọng kính chào thân ái,

Tm. Ban Tổ Chức

Nguyễn Hữu Phước

Chủ Tịch Cộng Đồng

Trang sức khỏe

Bác Sĩ Nguyễn Ý Đức

Các Rủi Ro Của Da

1-Có thể tự bảo vệ cơ thể với côn trùng cắn và đốt không?

Rủi ro bị ong hoặc ong bò vẽ cắn thấp nhất vào mùa xuân khi các côn trùng mới bắt đầu làm tổ và cao nhất vào mùa hạ và mùa thu khi một tổ ong có tới 2000 hoặc 3000 con. Nguồn thực phẩm chính của chúng là hoa, vì thế các thửa vườn và đồng ruộng có nhiều hoa dại là nơi mà quý vị thường bị tấn công.

Bởi vì ong và ong bò vẽ được các màu sáng quyến rũ, cho nên an toàn nhất là khi ra ngoài quý vị mặc quần áo vải màu nâu nhạt xỉn. Vải này không những có màu nhạt nhưng đan rất chặt khiến các loại côn trùng không đốt được.

Cũng nên tránh dùng nước hoa, dung dịch có hương thơm hoặc thuốc xịt tóc bởi vì mùi thơm của chúng sẽ lôi cuốn các côn trùng. Khi dùng chất đuổi côn trùng nên đọc kỹ các chỉ dẫn của nhà sản xuất.

2-Quý vị nên làm gì khi bị côn trùng đốt?

Nếu quý vị bị ong bò vẽ hoặc ong bắp cày đốt, hãy đuổi chúng đi rồi chườm nước đá cục lên chỗ bị cắn. Nếu ong để lại ngòi ở da, hãy nhẹ nhàng lấy nó đi bằng lưỡi dao hoặc móng tay rồi rửa với nước và xà bông. Chườm chỗ đốt với nước đá để ngăn nọc độc được da hấp thụ. Nếu mặt của người bị đốt sưng, khó thở hoặc các dấu hiệu khó khăn gì khác thì phải kiểm chăm sóc y tế. Quý vị thường bị dị ứng trầm trọng thì nên mang theo một ống adrenaline chích.

3-Lấy nọc côn trùng đốt ra cách nào?

Những sinh vật nhỏ bé chuyên hút máu thường hay ẩn náu ở bụi rậm, nơi có nhiều cỏ. Khi côn trùng đốt, cơ thể của chúng có rất nhiều máu. Ai cũng muốn loại chúng ngay, nhưng vì đầu của chúng bị kẹt ở dưới da cho nên quý vị phải lấy nó ra. Bôi chất dầu đặc sẽ che kín ống thở của chúng và sinh vật đó sẽ buông ra trong vòng 30 phút. Và côn trùng có thể lấy ra với một cái nhíp.

4-Con cóc có gây ra mụn cóc không?

Có rất nhiều câu chuyện cũ về các u bướu lành này. Thí dụ như người ta thường nói là chúng có thể chữa bằng các vị phù thủy, bùa mê hoặc bằng cây dại có mật ngọt như sữa. Thực ra một số mụn cóc tự biến đi một cách bí mật cũng như

khi chúng xuất hiện và chuyện này xảy ra sau khi một môn thuốc gọi là kỳ diệu được dùng. Đó có lẽ là lý do mà thường thường câu chuyện dân gian lan rộng.

Điều nguy hiểm nhất là tự cắt mụn cóc. Ngoài rủi ro gây nguy hiểm cho chính mình vì có thể dùng các dụng cụ chưa được khử trùng. Do đó quý vị có thể lại gây ra các mụn cóc khác. Nhiều dược phẩm bán tự do có thể công hiệu. Riêng với các mụn cóc ở chân thì quý vị cần đến nhân viên y khoa khám chữa.

5-Tại sao quý vị giống như quả mận khô sau khi tắm?

6 Sữa rửa mặt dành cho da mụn

Tắm kéo dài đầy đủ tiện nghi có thể rất thư giãn nhưng tạm thời làm suy yếu một trong những điều quý của da: đó là khả năng không thấm nước mà bình thường da vẫn có. Nếu da hết thấm nước, quý vị sẽ bị đẫm nước mỗi khi tắm hoặc bơi. Chất có trách nhiệm là keratin, một loại chất đậm do các tế bào đặc biệt ở biểu bì tạo ra. Keratin là chất bảo vệ không những đối với độ ẩm mà còn đối với vi trùng và nhiều chất gây kích thích cho da.

Trong khi tắm, lớp trên cùng của da hấp thụ nước, sưng lên và vì vậy khi bước ra khỏi buồng tắm, da của quý vị có nhiều vết nhăn giống như quả mận khô. Sau một thời gian, nước bốc hơi khỏi các tế bào, da lấy lại hình dáng bình thường và các nếp nhăn biến mất.

6-Liệu quần áo có gây tổn thương gì cho da?

Nhiều người bị dị ứng khi tiếp xúc với một vài chất như len và lông thú vật. Ít được biết tới là dị ứng do tiếp xúc với các quần áo làm bằng da. Áo

khoác bằng da hoặc dép da có thể gây ra các lấm tẩm nhỏ trên da. Việc này đặc biệt đúng nếu các chất dùng để thuộc da lấy từ loại thảo mộc có cây chất độc thường xuyên. Chẳng hạn băng mũ bằng da có thể gây ra những nốt nhỏ ở trên da đầu.

Các phản ứng đó không phải lúc nào cũng xảy ra bằng các chất hóa học hoặc vải vóc. Khi quần áo quá chật, nóng quá và độ ẩm đọng lại, sẽ tạo ra ngứa và làm trầm trọng dị ứng sẵn có. Dây thung nhân tạo để đeo quần và các đồ lót cũng có thể gây ra ngứa.

7-Tại sao quý vị có da dày ở bàn chân và bàn tay?

Da dày ở bàn chân là sự dày lên của các lớp da khi nó bị sức ép và bị trầy. Thí dụ như khi mang

giày quá chật hoặc khi có cọ sát ở gót chân thì chúng sẽ xuất hiện và thường thấy ở bàn tay vì làm việc bằng tay.

Da dày ở bàn chân thường thấy ở các ngón chân và có hình nón. Khi lớn lên, lớp da dày này chịu sự tăng sức ép khiến cho nó ăn sâu vào các lớp da ở dưới rất đau. Có hai loại: loại cứng thấy ở trên mặt bên ngoài của chân và loại mềm ở giữa các ngón chân.

Để tránh hãy mang giày vừa khít. Dùng một dung nham xốp và nhẹ nhất là sau khi tắm có thể giảm bề dày của chúng. Tuy nhiên có thể cần một chuyên viên về chân để cắt bỏ. Quý vị có thể tránh nó bằng cách bảo vệ da, thường thấy ở khớp xương của ngón chân cái, với một miếng lót bằng bọt biển.

QUÊ CHA

Quê cha miền Bắc xa xôi
 Năm mươi bảy tuổi cha tôi rời làng.
 Nỗi buồn cha phải riêng mang
 Mắt cha, mắt mẹ lang thang trong đời
 Bắc kỳ cải cách một thời
 Bờ bộn Việt Cộng một đời my dân
 Giết người, cướp của tràn lan
 Để cho dân sống làm than đói nghèo
 Cha theo anh chị tiến vào
 Phía Nam lập nghiệp không hề cộng nô
 Miền Nam đời sống ấm no
 Vòng tay rộng mở lo cho đồng bào
 Cộng nô, chúng cũng theo vào
 Quyết tâm cướp của đồng bào miền Nam
 Tiếng kêu, tiếng khóc ngập tràn
 Đàn bà, trẻ nhỏ giết làm hơn tha
 Cha tôi chiến trận xông pha
 Quyết tâm diệt giặc nước nhà ấm êm
 Miền Nam một thuở êm đềm
 Ghét thẳng Việt Cộng đi đêm với Tàu
 Ai ơi xin hãy thuộc lòng
 Cướp đêm là giặc theo Tàu là quan
 Ngày đêm chẳng giữ giang san
 Chỉ lo tham nhũng là quan nước mình!!!

T.H.Y

Cười chút chơi

ĐỀ BẢO LẶNG RỒI TÍNH SAU

Hai cha con đang lên đèn đên ngoài khơi thì gặp bão. Ông bố ngửa mặt lên trời cầu khẩn:

Lạy Trời, xin Ngài hãy thương lấy chúng con. Qua được cơn bão này, con sẽ xin dâng Ngài một cây nến dài như cột buồm...

Đưa con rụt rè hỏi. Bố ơi, bố tìm đâu ra một cây nến dài như vậy?

Ông bố giận dữ: Im ngay, thằng ngốc! Cứ để bão lặng đi đã, sau đó rồi tính.

AI KHÔNG HIỂU AI

Ba: Tại sao con lại điếm xấu? Con có hiểu câu hỏi của thầy giáo không?

Con: Dạ có ạ! Nhưng thầy giáo lại không hiểu câu trả lời của con.

VIÊN ĐẠN CUỐI CÙNG

Phượng gia nhập quân đội lúc 18 tuổi, nhưng dù huấn luyện thế nào, cậu ta cũng không thể bắn súng trúng đích. Một hôm, trong một buổi tập, Phượng nhắm mục tiêu bắn 9 lần, nhưng đều không trúng. Viên sĩ quan thất vọng nói:

Phượng, thật là vô vọng! Thôi đừng bắn phí viên đạn cuối cùng nữa. Đi ra sau tường kia và dùng viên đạn đó mà tự bắn vào mình đi.

Phượng xấu hổ quá. Anh đi ra sau tường. Một vài giây sau, viên sĩ quan và các tay lính khác nghe thấy một tiếng súng.

Trời ơi, thằng đàn độn ấy tự bắn vào mình thật à?, Viên sĩ quan thốt lên.

Ông lo lắng chạy ra phía sau tường, nhưng không như ông nghĩ, Phượng chẳng sao cả.

Phượng sợ sệt nói: Xin lỗi, tôi lại bắn trượt.

THẮNG THUA..

Hai cha con nhà kia vốn là dân chơi cờ tướng chuyên nghiệp. Buổi tối ngày thi đại học đầu tiên, ông bố hỏi con:

Hãy nói cho bố nghe hai môn thi hôm nay con làm bài thế nào?

Bố tin vào con chứ? Thắng thua ăn nhau ở cờ cuối bố nhỉ?

Chính xác, con trai ạ. Có khi ta thua trắng ván đầu mà vẫn chiến thắng ở hai ván cuối cùng vẫn là thắng đó con trai.

Vâng! Con nghe lời bố, con cũng để trắng giấy thi môn đầu, dồn sức cho hai môn thi cuối vào ngày mai đó bố.

- Hả???

CỨ BẢO TUỔI SỬU CÓ ĐƯỢC KHÔNG!

Có một ông huyện nghe đồn rất thanh liêm, không ăn của đút lót bao giờ. Bà vợ thấy tình chồng như vậy cũng không dám nhận lễ của ai. Có làng nọ muốn nhờ quan bệnh cho được kiện, nhưng mang lễ vật gì đến, quan cũng gạt đi hết. Họ mới tìm cách đút lót bà huyện. Bà huyện cũng từ chối và nói:

Nhà tôi thanh liêm lắm, tôi mà nhận của các ông thì mười, hay mười lăm năm sau ông ấy biết ông ấy cũng vẫn còn rầy rà tôi đấy!

Dân làng năn nỉ mãi, bà nể tình mới bày cách: Quan huyện nhà tôi tuổi "Tý". Dân làng đã có ý như vậy, thì hãy về đúc một con chuột bằng bạc, rồi tôi thử cố nói giùm cho, họa may được chăng! Dân làng nghe lời về đúc một con chuột cống thật to, ruột đặc toàn bằng bạc, đem đến.

Một hôm quan huyện trông thấy con chuột bạc, mới hỏi ở đâu ra, bà huyện liền đem sự tình kể lại

Nghe xong, ông huyện mắng: Sao mà ngốc vậy! Lại đi bảo là tuổi "Tý"! Cứ bảo tuổi "Sửu" có được không?

NGUYỆT VỌNG CỦA ANH LƯỜI

Có một anh suốt ngày đêm chỉ nằm một chỗ, có hai bữa cơm cũng không muốn há miệng ăn. Thế là chết đói. Xuống âm phủ, Diêm Vương bắt đầu làm kiếp mèo.

Anh ta bèn tâu: – Muôn tâu Đại Vương, Đại Vương bắt hóa kiếp mèo, thì xin cho được một bộ lông đen tuyền, chỉ có cái mũi là lông trắng mà thôi.

Diêm Vương không hiểu ý ra làm sao, hỏi lại: – Để làm gì?

Anh ta tâu: – Để khi con nằm trong xó tối chuột không trông thấy, chỉ thấy cái đốm trắng, tưởng là cục mỡ, chạy lại gặm, thế là con cứ việc há mồm ra ăn thịt, không mất công rình bắt nữa.

THÓI QUEN NGHỀ NGHIỆP

Mẹ nói chuyện với con trai về nàng dâu:

Này Bình, con vợ mày ngày xưa nói năng cộc lốc, nhanh như máy nổ...

Dạ... dạ... hồi đó nhà con còn trực ở tổng đài trả lời miễn phí, nên có bị nhiễm đôi chút bất nhã, mẹ bỏ quá cho.

Nhưng bây giờ thì nó còn tệ hơn, phải cạy miệng mới nói được một tiếng, mà lại còn ề à, chậm chạp.

Vâng, mẹ ơi, dạo này nhà con chuyển sang tổng đài cổ vẫn có tính cước phí rồi!

Thư cùng độc giả

Quý độc giả kính mến,

Chúng ta đang bước vào mùa hè của nắng ấm và cũng được tin từ Bộ Y Tế với những con số khả quan về bệnh dịch, chính phủ đã có lịch trình từng bước tháo gỡ lệnh “lockdown” và với đà này cho phép chúng ta lạc quan tin vào dự đoán của Bộ Y Tế là vào đầu tháng 9 sẽ tháo dỡ toàn bộ lệnh “lockdown”. Nhân đây, Việt Nam Nguyệt San (VNNS) kính chúc quý độc giả cùng quý quyền được mạnh khỏe, bình an tất cả đều may mắn thoát qua cơn đại dịch corona.

Thưa quý vị,

Suốt thời gian dài hơn 40 năm sống lưu lạc nơi xứ người, cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản tại Hòa Lan đã duy trì sinh hoạt qua 16 nhiệm kỳ Ban Thường Vụ và tờ báo VNNS, cơ quan ngôn luận chính thức của cộng đồng, đã trải qua những thăng trầm suốt 41 năm kể từ tháng 10 năm 1980, lúc bấy giờ được mang tên “Việt Nam Mến Yêu” (tiền thân của VNNS). Tính đến nay VNNS đến tay quý vị là số thứ 322, VNNS được duy trì một thời gian dài như thế cũng nhờ vào sự đóng góp tích cực, bền bỉ và đều đặn của quý độc giả.

Vượt qua chặn đường dài như vậy, chúng ta có quyền hãnh diện tự hào đây là một trong những tờ báo lâu đời nhất trong cộng đồng người Việt tại Âu Châu và rất có thể cả trên toàn thế giới nữa.

Để tiếp tục duy trì niềm hãnh diện về tờ báo VNNS, sự hậu thuẫn của đồng hương nói chung và quý độc giả nói riêng là điều hết sức cần thiết.

Qua đây chúng tôi xin được kêu gọi quý độc giả đã_ hay sắp hết hạn. Xin quý vị vui lòng gia hạn báo bằng cách chuyển số tiền 30 euro vào trương mục Cộng Đồng qua trương mục:

IBAN: NL16INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN.

(Ghi chú: xin quý vị nhớ ghi số độc giả để chúng tôi dễ dàng trong việc cập nhật).

Kính chúc quý độc giả cùng quý quyền thật nhiều hạnh phúc trong cuộc sống và tràn đầy sức khỏe.

Trân trọng kính chào thân ái,

Tm. Ban Quản Trị VNNS

Nguyễn Hữu Phước

VIỆT NAM MẾN YÊU
lief vietnam

NGO MÓN - HUỀ - Ảnh của Lê Văn Khoa

số 8
th 5.81

- de stem van avvn
- cộng đồng người việt tị nạn csvn tại hơlan

Việt Nam Nguyệt San
số 322/06/2021

hè về phương nam

Cơ quan ngôn luận của Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Tijdschrift van de Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)

Danh sách độc giả đóng tiền báo tính từ 09-05-2021 đến 08-06-2021

stt	ngày trả tiền	tên độc giả	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
01	09-05-2021	T.L. Scholten-Nguyen	Bussem	900	€ 30.-	
02	13-05-2021	V.V. Nguyen	Maastricht	347	€ 30.-	
03	13-05-2021	S.N. Huynh	Zwolle	432	€ 30.-	
04	16-05-2021	D.T. Tran	Houten	825	€100.-	*
05	16-05-2021	T.A. Huynh	Leeuwarden	455	€ 30.-	
06	17-05-2021	Ta Cam Ky	Spijkenisse	177	€ 30.-	
07	19-05-2021	V.D. Tran	Nijmegen	772	€ 50.-	
08	19-05-2021	Ly Thi Hoang	Amersfoort	223	€ 30.-	
09	20-05-2021	H Truong	Nijmegen	368	€ 30.-	
10	20-05-2021	Le Thanh Phong	Veenendaal	745	€ 35.-	
11	21-05-2021	T.N.A. Le	Oss	803	€ 30.-	
12	21-05-2021	V.U. Nguyen	Venlo	330	€ 30.-	
13	22-05-2021	T.V. Nguyen	Hoofddorp	705	€ 30.-	
14	22-05-2021	Dinh Ngoc Hien	Nieuw-Vennep	101	€ 30.-	
15	23-05-2021	Nguyen Nhut Quang	Gouda	597	€ 30.-	
16	25-05-2021	Do Duc Hien	Rotterdam	628	€ 50.-	
17	26-05-2021	K.L. Pham	Pijnacker	895	€ 30.-	
18	30-05-2021	T.N.A. Nguyen	Breda	29	€100.-	3 năm
19	04-06-2021	C. Nguyen	Ridderkerk	160	€ 30.-	
20	08-06-2021	K.N. Duong	Druten	394	€ 30.-	

*** Ghi chú:**

Độc giả D.T.Tran lúc trả tiền ghi số độc giả là “835”, thoát đầu chúng tôi tìm trong danh sách không có, về sau phát giác có lẽ độc giả đã đánh máy nhầm thay vì 825 đã ghi thành 835. Chúng tôi tin là như vậy, xin độc giả D.T. Tran vui lòng liên lạc về toà soạn để xác nhận.

Xin đa tạ !

Giá biểu quảng cáo trên báo Việt Nam Nguyệt San 2020

khổ quảng cáo	màu/ trắng đen	giá mỗi số	giá 1 năm (8 số)
trang ngoài bìa sau	hình màu	€150.-	€800.-
trang trong bìa sau	hình màu	€100.-	€600.-
A4 trang trong	trắng đen	€ 80.-	€500.-
1/2 trang trong	trắng đen	€ 50	€300.-
1/4 trang trong	trắng đen	€ 25.-	€150.-
1/8 trang trong	trắng đen	€ 15.-	€100.-

